

LA MÚSICA DE CAMBRA, MARGINADA

EUGENE ISTOMIN

*El mite que no ha
arribat a ser*

LA SCALA TANCARÀ DURANT DOS ANYS

Adagio, la vostra botiga de música.

Pianos
Orgues electrònics
Instruments professionals
Vent i corda
Informàtica musical
Partitures

BARCELONA

Muntaner, 300, Xanfrà Laforja
Tel. 200 81 00

CENTRE COMERCIAL GLORIES

Avda. Diagonal, 200, local B228
Tel. 486 01 87

BARBERÀ DEL VALLÈS

BARICENTRO - Tel. 718 97 51

MADRID

Hermosilla, 75, Esq. Gral. Pardiñas
Tel. 435 89 89

MADRID-2

LA VAGUADA - Tel. 730 48 82

3A ÈPOCA ANY XIII
NÚM. 139, MAIG 1996

Consell de Direcció:
Pere Artís (editor), Pere Burés
(Coordinació amb Catalunya
Música), Jaume Comellas (direcció
periodística) i Lluís Millet (direcció
musical)

Maquetatge: F.S.
Secretaria de redacció: Teresa
Martínez
Fotografia: Pau Barceló

Publicitat: Art-Co/ 2000
Pg. de Sant Joan, 25, 3r 2a
Tel.: 245 21 11

Preimpressió: Ormograf, S.A.
Impressió: Agpograf
Distribució: Distribarna, S.A.
Dipòsit legal: B-34.432/83

Consell Editorial: Fèlix Millet
(President), Montserrat Albet, Josep
Ma. Bricall, Josep Ma. Busquets, Josep
Caminal, Oriol Carbó, Jordi Casas,
Josep Casanovas, Joan M. Clavaguera,
Gregori Estrada, Gabriel Ferrer, Joan
Guinjoan, Carles Guinovart, Oriol
Martorell, Joan Matabosch, Xavier
Montsalvatge, Ramon Muntaner,
Ramon Pla i Xavier Turull.

Col·laboren en aquest número:
CÈSAR ALCALÀ, PERE ARTÍS, JOSEP
CASANOVAS, XAVIER CASANOVAS-
DANÉS, CESC, ÀLEX COLÀS, JAUME
COMELLAS, JORDI MALUQUER,
CARME MARTÍNEZ, TERESA
MARTÍNEZ, LLUÍS MILLET, MÒNICA
MONTORIOL, DAVID PICÓ S., ALBERT
SUÑÉ, FRANCESC TAVERNA-BECH,
LLUÍS TRULLÉN I JOAQUIM VILÀ I
FOLCH.

CATALUNYA MÚSICA
REVISTA MUSICAL CATALANA
Sant Francesc de Paula, 2
Tel 268 10 00
08003 BARCELONA

Els articles publicats a "Catalunya
Música/Revista Musical Catalana"
expressen només l'opinió dels seus
autors.

© de les reproduccions autoritzades,
VEGAP, Barcelona 1996.

Foto gran de portada: Grup Manon.

SUMARI

revista musical catalana

EDITORIAL

PANORAMA

Mn. Valentí Miserachs

FOTOGRAFIA

TEMA

MUSICALIA

Eugene Istomin

SCHERZANDO

LLIBRES

DISCOS

- 5 Un nou posicionament
- 6 La Scala tancarà les portes durant dos anys
per Àlex Colàs
- 8 Mn. Valentí Miserachs. El repte de recuperar el
prestigi de la música religiosa
per Teresa Martínez
- 11 Mikrokosmos: Una fita crucial
per Pere Artís
- 12 Tangents: El Kirov
per Jordi Maluquer
- 15 Del seu affm.: Vladimir Ashkenazy
per Jaume Comellas
- 17 Barcelona acull el Congrés Internacional de
Luthiers
per Mònica Montoriol
- 19 Contemporaneïtat ben entesa des del Liceu
per Jaume Comellas
- 20 El gran recital d'Ashkenazy
per Josep Casanovas
- 21 Un Brüggén "antiBarrabam"
per X.C.-D.
- 23 Gutman-Virsaladze o la perfecció
per LL.T.
- 26 XV Festival de Jazz de Terrassa. Triomf del trio de
Ray Brown
per Albert Suñé
- 27 Falla, protagonista del 45è Festival de Granada
per J.C.C.
- 29 Reivindicació de la Música de Cambra
- 30 Defensa i il·lustració de la Música de Cambra
per Lluís Millet
- 32 La música de cambra a Barcelona (1885-1968)
per Cèsar Alcalà
- 35 Quin lloc ocupa la música de cambra en el
panorama català?
per Mònica Montoriol
- 40 Eugene Istomin. La memòria d'un temps gloriós
per Carme Martínez
- 50 Nick Havanna, la fidelitat a la nova música
per F.T.-B.
- 52 Elies, un oratori romàntic gran
per F. T.-B.
- 53 Esforços en camí
per Joaquim Vilà i Folch
- 55 per Cesc

Generalitat de Catalunya

EXPOSICIÓ

sant

Jordi

PATRÓ DE CATALUNYA
i la seva projecció universal

SALÓ DEL TINELL
del Museu d'Història de la Ciutat
PLAÇA DEL REI · BARCELONA

Del 19 d'abril al 15 de maig 1996

Entrada lliure

Escoles, col·lectius
i grups especials:
Reserves de visita al
telèfon 93 · 402 47 96

Sant Jordi i la llegenda. La donzella i el drac.

Sant Jordi a Catalunya, des de l'època medieval fins avui.

Sant Jordi al món: patró d'altres països.

Milers d'indrets, arreu del món, dedicats a Sant Jordi:

a Roma, Venècia, Milà, Atenes, Praga, Londres, Windsor,
Edimburg, York, La Corunya, Jaca, Salzburg, Colònia...

Representacions artístiques de Sant Jordi:

Imatges, objectes i reproduccions de diversos orígens.

Sant Jordi en la vida quotidiana. Roses i llibres.

Testimonis de la implantació de Sant Jordi a Catalunya.

A més d'una selecció d'obres d'art, un audiovisual, una
ambientació musical d'inspiració jordiana i un espectacle
teatral i de participació.

Dimarts a dissabte: de 10 a 14 i de 16 a 20 h.

Diumenge i festius: de 10 a 14 h.

Amb la col·laboració de

Ajuntament de Barcelona

D

'un temps ençà, assistim a una mutació notòria en el comportament d'alguns dels diversos factors que entren en joc en el món musical.

Concretament, els econòmics, inherents a l'organització de cicles estables de concerts, sèries d'audicions més o menys estructurades, festivals d'estiu, etc.

En un pretèrit no llunyà, el capteniment funcional era ben definit: per un cantó, la línia que recolzava en un suport institucional exclusiu; per un altre, la que tenia per premissa la iniciativa privada, en la forma més escaient a cada cas (associacionisme privat, entitats culturals o, excepcionalment, la figura del mecenes).

Més ençà, i com a conseqüència d'una demanda cultural creixent per part del cos social (demanda, tanmateix, sovintejadament forçada per instàncies altres que les estrictament musicals), s'implantà la col·laboració conjunta de la societat civil i de l'Administració; amb el corol·lari previsible d'una aportació creixent de diner públic en l'organització de les manifestacions més diverses i d'un nombre també creixent dels beneficiaris.

Així, als darrers temps, ha estat pràcticament impossible de constatar l'existència d'una temporada musical, d'un festival d'estiu o –fins i tot– d'una audició aïllada sense que s'hi fes menció (amb una fórmula esdevinguda estereotip) de “la col·laboració de...” o “el patrocini de...”; i en els punts suspensius, la inclusió de l'organisme oficial que hi prestava suport.

El mecanisme operatiu ha conduït sovint a un plantejament que ha capgirat l'antiga responsabilitat organitzativa; fins al punt que si hom no ha tingut la certesa d'una assignació segura, un projecte (el que fos) ha quedat en suspens. Amb què, *de facto* l'aportació de fons públics ha esdevingut en molts casos factor determinant, no pas complementari.

Això ha estat així perquè, mentalment –i en termes generals–, s'ha instaurat el convenciment que l'ajuda només podia provenir de les instàncies oficials... Actitud, òbviament, errònia, que ha esmussat la capacitat d'iniciativa privada.

I aquest esmussament s'ha fet més colpidor quan les circumstàncies socioeconòmiques i polítiques han portat a una reducció de la despesa pública, amb la repercussió corresponent en tots els àmbit. També en el cultural i, doncs, en el musical.

És hora, per tant, de replantejaments en profunditat. De reivindicar el valor de les propostes particulars; de mesurar una opció (per ideal que sigui) en funció d'unes expectatives assenyades; de resituar la funció respectiva de l'Administració i de la societat civil; de recuperar les velles il·lusions, que aportaven camins plurals per escometre un projecte; de comprendre i fer comprendre a qui sigui – que els temps han canviat i que ha d'imperar el realisme (amb barems agosarats, si cal, però realisme).

És l'hora, en definitiva, d'un nou posicionament global. I indefugible!

Un nou posicionament

La Scala tancarà les portes durant dos anys

per ÀLEX COLÀS

El Teatre alla Scala, el símbol màxim de la lírica italiana, veurà el traspàs del segle amb les portes tancades. Durant dos anys, des de finals de 1999 a finals del 2001 es realitzaran obres de millora de les seves instal·lacions, especialment pel que fa a infraestructura escènica.

Mentrestant les seves activitats no restaran aturades, ja que es traslladaran íntegrament a un nou teatre que és previst de realitzar en el si d'un projecte urbanístic de gran abast, l'anomenat Projecte Bicocca, que pretén constituir-se en un nou eix de centralitat urbana de Milà.

L'alcalde de la ciutat, Marco Formentini, l'intendent del Teatre alla Scala, Carlo Fontana, i el president de l'empresa Milano Centrale que promou l'esmentada iniciativa urbanística, Marco Tronchetti, van convocar una important conferència de premsa, a la qual vam poder assistir, i van donar una detallada informació sobre aquests plans que en els pròxims anys han de significar una convulsió profunda en l'àmbit cultural de la capital de la Llombardia. El nou teatre tindrà una capacitat per a uns 2.300 espectadors i comptarà amb les instal·lacions tècniques capaces d'acollir els muntatges escènics més complexos. Encara que pagat pel que fa a la seva infraestructura per l'esmentada empresa Milano Centrale, propietat en el 100 % del seu capital del Grup Pirelli, posteriorment passarà a ser propietat municipal, i constituirà la instal·lació cultural més important d'un complex urbà que comprèn

680.000 metres quadrats i que constitueix l'actuació urbanística més important del país. És un pla integrat que acollirà indústria —amb una ocupació prevista de 12.000 treballadors—, el segon pol universitari per a uns 30.000 estudiants, dels quals 800 ja hi estudien Ciències Ambientals i Ciències dels Materials— i residències per a 4.000 habitants en 1.200 habitatges—, segons que va informar el president del Milano Centrale en l'esmentat acte informatiu. Aquest va recordar que la col·laboració entre l'empresa que presideix i la Scala ve de lluny, ja que el 1884 va ser ella qui va fer possible la instal·lació elèctrica del teatre.

Hi ha aprovat un projecte de realització d'un metro-tramvia ràpid per tal d'afavorir l'accés còmode a aquesta zona urbanística des del centre històric de la ciutat i que és previst que comenci a funcionar el mes d'octubre del 1998.

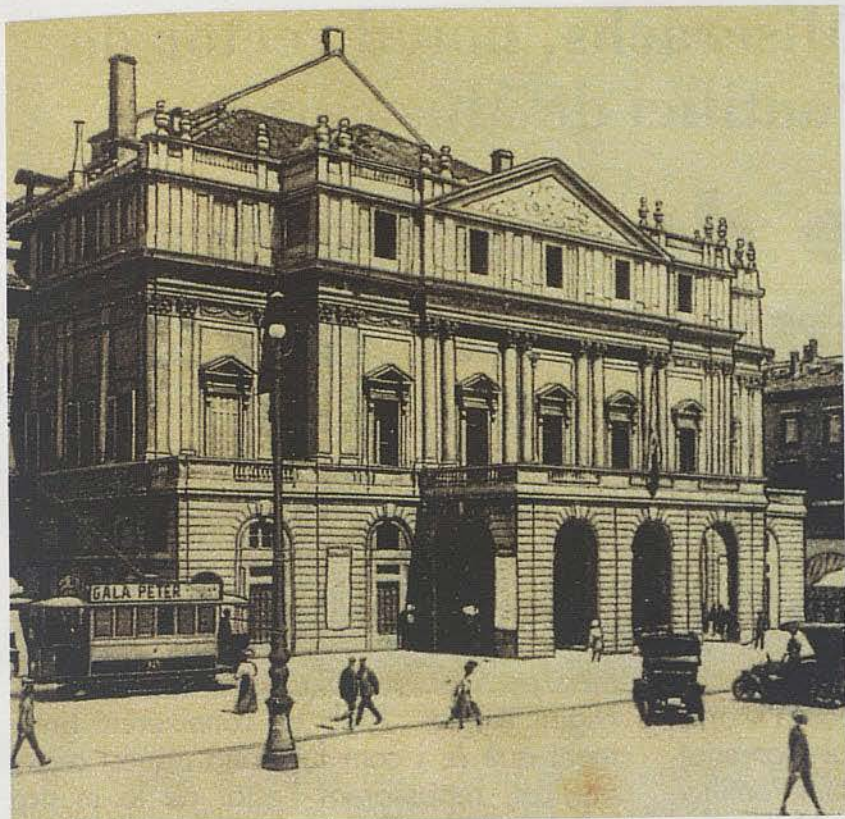
Aquest projecte urbanístic, obra del gabinet d'arquitectes Gregotti, va ser objecte d'un concurs internacional en el qual van prendre part 18 oficines d'arquitectura més. El mateix Gregotti dissenyarà el nou teatre, encara sense nom, i és qui també ha signat el projecte de l'auditori de Belem, a Lisboa. La inversió per a la infraestructura és d'aproximadament uns 2.500 milions de pessetes, i resta per avaluar l'equipament així com també la forma de finançar-lo. Un cop passat el període en què serà ocupat per la Scala, haurà de tenir una activitat oberta a tota mena d'espectacles teatrals, entre els quals també l'òpera. Podria ser, per tant, un segon teatre d'òpera per a Milà i d'una forma genèrica

ha de contribuir d'una manera substancial a millorar l'oferta artística de la ciutat. Recordem, en aquest sentit, que Milà no té cap auditori important per a concerts concebut originalment per a aquesta fi i que, de fet, la Scala concentra de forma massiva la triple activitat lírica, concertística i de ballet.

Els terminis previstos del procés de realització d'aquest teatre són: mes de març de 1997, inici de les obres, amb una durada prevista de 20 mesos; novembre de 1998, lliurament de la superestructura del teatre; entre desembre de 1998 i setembre de 1999, realització de l'equipament del teatre; desembre de 1999, inauguració.

Mentrestant, el mes de desembre de 1999 començaran les obres de reforma de la Scala, que han d'acabar el setembre del 2001. La inauguració d'aquestes obres es preveu que es produeixi el dia 7 de desembre del 2001, amb obertura de l'any del centenari de la mort de Giuseppe Verdi.

Pel que fa a les reformes del Teatre alla Scala se centren sobretot, tal com s'ha apuntat, en l'equipament de l'escenari, que mai no ha estat objecte de cap retoc des de la seva fundació. La sala sí que va ser reconstruïda després de les destrosses sofertes durant la II Guerra Mundial. Hom atindrà d'una manera especial les exigències tecnològiques pròpies del moviment escenogràfic més sofisticat. Això ha de suposar un increment substancial de la capacitat d'actuació del teatre, o sigui, un major nombre de sessions anuals. També s'ampliarà el nombre d'espectadors de la sala.

El Teatre de la Scala de Milà

El públic de la Scala ofereix una càlida acollida a Josep Carreras

Josep Carreras va ser saludat d'una manera molt càlida després d'interpretar el paper de Loris Ipanoff de la versió de *Fedora* que s'ha ofert aquest mes de març. Aquest mateix títol es reposarà el mes de juny amb Plácido Domingo. La versió escènica era la mateixa presentada el 1993 i que va significar el retorn de Carreras a La Scala després de la seva malaltia.

Aquesta ha estat una producció marcada per una munió de problemes sorgits a darrera hora i que en bona mesura han condicionat els resultats artístics finals. En primer lloc va ser la mort del veterà director Giannadrea Gavazzeni que havia dirigit l'obra. Va ser substituït per Armando Gatto, un director ben conegut pels afeccionats liceistes però que aquí dirigeix bàsicament ballet i poques vegades òpera. A darrera hora, Mirella Freni —que havia d'interpretar la protagonista principal— va haver de ser substi-

tuïda per la russa Galina Kalinina. Finalment, es va produir una vaga que va impedir que tingués lloc una de les representacions previstes.

Les crítiques han parlat d'una versió no històrica, condicionada per les circumstàncies descrites. En general, han salvat la figura del tenor barceloní per damunt de tot, i es mostraven entre dures i condescendents amb Gatto i amb la Kalinina. Del director han destacat més l'ofici que el geni i gairebé cap crític no ha deixat de recórrer a la comparació amb el difunt Gavazzeni. Per la seva part, Galina Kalinina, una cantant que ha actuat als teatres d'òpera alemanys més prestigiosos —Bayerische, Deutscher Oper de Berlín, Òperes de Frankfurt i Colònia, i també a les Òperes de Viena i Zuric— ha estat tractada amb una certa duresa. Josep Carreras ha estat objecte d'una superior consideració, no exempta, però, de matisos crítics. "Il Corriere della Sera" destacava la "força de persuasió del gran tenor que ha estat", mentre que "Il Giorno" deia que el tercer acte "esdevé intens i creïble i quan un

cantant de la talla de Carreras esdevé intens i creïble, el nivell és alt". "Il Messagero" remarcava en un subtítol els calorosos aplaudiments per al tenor català sobretot després de les àries *Amor ti vieta* i *Vedi io piango*, mentre que "L'Eco di Bergamo" es referia al fet que després de la primera d'aquestes àries es produí l'únic aplaudiment a escena oberta de la representació. Els matisos crítics fan referència a la fatiga de la veu —com a imatge d'una certa enyorança d'anteriors actuacions— i a dificultats vocals que en algun cas se situen en els aguts i en un altre a les que imposa el predomini de les notes centrals d'aquesta òpera.

Carreras anuncia un magne esdeveniment televisiu a Roma a benefici de la seva fundació

Durant la conferència de premsa de la presentació de *Fedora*, Carreras va informar que el mes de maig, en data encara no determinada, protagonitzarà un esdeveniment televisiu a Roma a benefici de la fundació que presideix per a la lluita contra la leucèmia. Després d'assenyalar que ofereix de 12 a 15 recitals cada any a benefici d'aquesta iniciativa, no va donar més detalls sobre l'esmentat esdeveniment, tot al·legant que encara no és oficial. Sí que va parlar també de la gira que reprendrà a finals de juny amb Plácido Domingo i Luciano Pavarotti, dirigits per James Levine, en la qual els "tres tenors" actuaran a Tòquio, Londres, Viena, Munic i també en una ciutat no determinada d' Austràlia. Les transmissions televisives, en aquest cas, seran d'abast local i sense interferències publicitàries. Carreras va destacar l'amistat que l'uneix amb els seus dos col·legues i com són de divertides, per a ells, aquestes actuacions.

Mn. Valentí Miserachs, nou director de l'Institut Pontifici de Música Sacra

El repte de recuperar el prestigi de la música religiosa

Mn. Valentí Miserachs (Sant Martí Sesgueioles, 1943), destacat compositor de música religiosa i organista, i mestre de capella de la basílica romana de Santa Maria la Major des del 1972, va ser nomenat recentment nou director de l'Institut Pontifici de Música Sacra de Roma. Mn. Miserachs

és, doncs, el tercer director català d'aquesta institució, que ha estat regida, entre d'altres, per l'abat Gregori M. Suñol i Mn. Higini Anglès. Amb ell coneixerem breument què és i com funciona aquest centre musical, repassarem l'estat de la música religiosa i el coneixerem professionalment.

per TERESA MARTÍNEZ

L'Institut Pontifici de Música Sacra, màxim organisme mundial en aquest terreny, va ser fundat el 1911 pel papa Sant Pius X amb el nom de Scuola Superiore di Musica Sacra, mentre que el nom actual va ser adoptat a partir de l'any 1933. Mn. Miserachs, que resideix a Roma des de fa 33 anys, ens n'explica breument els orígens. *Sant Pius X creà la institució recollint l'esperit recuperador que sorgí a instàncies de la reforma de la música sacra a principis de segle, després d'un llarg període de decadència. Se sentia la necessitat de tornar al cant gregorià, a la polifonia sagrada...* L'Institut Pontifici és, a tots els efectes, la facultat universitària de l'Església Catòlica especialitzada en música sagrada. Per tant, els títols acadèmics que atorga —batxillerat, llicenciatura, magisteri i doctorat— tenen el necessari rang universitari. Aquesta facultat depèn estatutàriament de la Congregació de l'Educació Catò-

lica i econòmicament de l'Administració del Patrimoni de la Santa Seu (no pas de l'Estat vaticà). En aquest centre, que compta amb uns 70 alumnes i 14 professors, s'imparteixen cinc cursos: cant gregorià, orgue, direcció coral, musicologia i composició. Per accedir-hi s'ha de passar una selectivitat estricta. *Es tracta d'un centre elitista que no es pot comparar amb la universitat gregoriana, que té uns tres mil alumnes, ens explica Mn. Miserachs. Però, malgrat tot, continua, fa falta fer una certa propaganda, perquè la música religiosa està en crisi, després de tots aquests anys del postconcili; tenim poca representació d'alumnes d'arreu del món.* En aquests moments no hi cap alumne procedent de l'Estat espanyol. En canvi, en destaquen uns grups de Mèxic i Corea del Sud. *El Pontifici té una sèrie d'escoles afiliades per tot el món i amb la de Mèxic hi ha un contacte molt estret. Però amb la majoria hem perdut el contacte en aquests anys de crisi. Per això, un dels meus objectius és tornar a restablir-hi les relacions.*

El Pontifici ocupa actualment un vell convent benedictí fundat pel papa Pius XI l'any 1933. La majoria dels alumnes i professors són laics, a diferència de la direcció del centre. La matèria més sol·licitada, malgrat que les preferències estan prou equilibrades, és el cant gregorià, *perquè ha estat molt promocionat pels altres directors, diu Mn. Miserachs. Diguem que cada director ha tingut la seva inclinació particular per una branca determinada. Jo, personalment, sóc més compositor i músic en actiu que no pas musicòleg.*

—Aleshores, el que vostè imposarà més és...

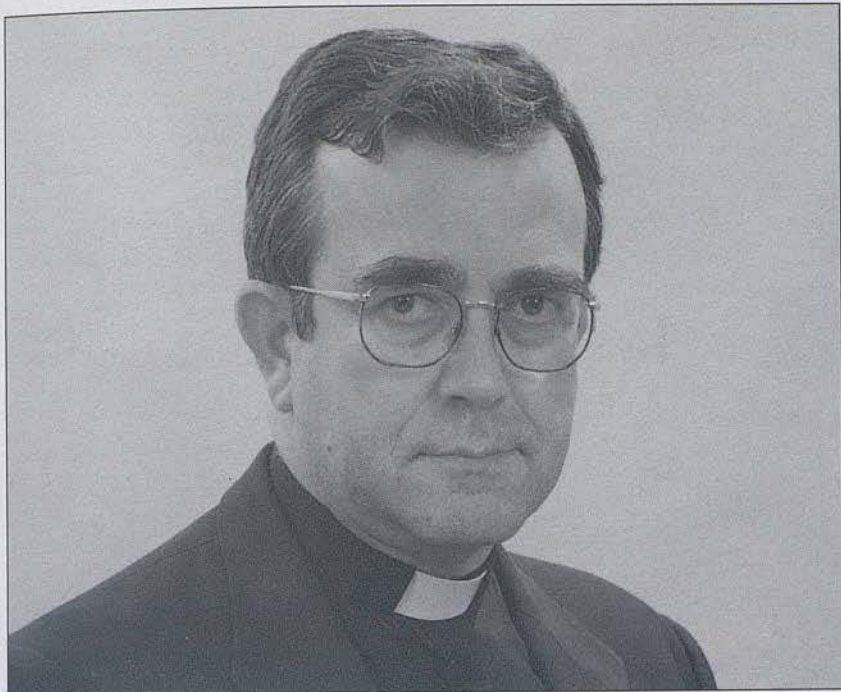
—La música! (riu). No vull deixar ni oblidar cap aspecte de la música.

—El fet que vostè sigui el primer director no musicòleg, o no gregorianista, és un inconvenient?

—Sincerament, no ho crec.

—Què ha heretat del seu antecessor?

—Molts problemes!, de tots tipus: administratius, d'infraestructura... Malgrat tot, gaudim d'un magnífica biblioteca que cal, però, posar al dia.

Mn. Valentí Miserachs

Mn. Valentí Miserachs fou alumne del Pontifici al final dels anys seixanta, sota els darrers anys de direcció de Mn. Higiní Anglès. Paral·lelament, també estudià composició amb Armando Renzi al Conservatori de Roma i a Bari amb Nino Rota.

—Amb quina il·lusió assumeix la direcció del Pontifici i quin és l'objectiu més immediat?

—Amb la il·lusió de tornar a la meua vella escola de música i amb el repte de tornar-li de nou el prestigi que havia tingut abans.

Mn. Valentí Miserachs és l'autor d'una extensa obra entre misses, oratoris, concerts per a orgue i sardanes. Una part d'aquesta obra és fruit de la seva tasca com a mestre de capella de Santa Maria la Major. De totes les seves obres, n'assenyalem tres que tenen unes arrels catalanes: *El Pessebre vivent dels Prats de Rei*, poema simfònic-coral per a solo, cor i orquestra; la *Suite manresana*; i l'*Esclat berguedà*, fantasia coral i orquestral basada en La Patum.

—Aquests tipus d'obres més catalanes són les que més s'estima?

—Diguem que sí. El sentiment espontani va per la catalanitat...

És un sentiment de base, català, fins i tot tècnicament.

—Podria dir-nos com és, bàsicament, l'actual embolcall conceptual del cant gregorià?

—Tot el recull de cant gregorià és un patrimoni riquíssim que el mateix Concili ha establert com a repertori oficial de l'Església catòlica, i que es canta exclusivament en llatí. Però a la pràctica el cant gregorià s'ha abandonat potser per aquesta raó. Els intents que s'han fet per adaptar el gregorià a altres llengües ha fracassat. El llatí és imprescindible. D'altra banda, continua, la polifonia clàssica va néixer com una definició del mateix cant gregorià, prenent-lo com a tema.

—I pel que fa al terreny tècnic?

—Pel que fa a característiques, és una música notable, melòdica, basada en la modalitat antiga que expressa la varietat d'estats d'ànim d'una manera rica i no gens esquemàtica. I també té elements de sobrietat. El Concili assenyalava que s'admeten les noves formes de música mentre aquestes esdevinguin autèntiques formes d'art.

—Darrerament s'ha notat una voluntat més ferma per aconseguir quelcom més que una composició senzilla. És així?

—Moltes cançons de caire reli-

giós han decaïgut pel text, és a dir, els textos s'han desactualitzat. Tot i ser autèntiques joies poètiques no resisteixen el pas del temps, a diferència de la música, que sí.

—És a dir, que vostè atorga a la base literària una gran importància.

—Sí. Hi ha moltes poesies de primers de segle que contenen unes imatges que esdevenen pura teologia, d'una gran bellesa, però que a l'hora de musicar-les, els arguments literaris no aguanten.

—Amb aquests punts de vista, podem dir que les seves composicions van per aquesta línia renovadora?

—Sí, però sense deixar d'estronejar amb la tradició, com he procurat fer amb el *Pessebre vivent* dels Prats de Rei.

Reprenem la línia engegada amb l'Institut Pontifici i li pregunto si és coincidència que tres dels seus vuit directors siguin catalans. Mn. Miserachs respon que sí, és una coincidència, però alguna cosa hi deu haver... Actualment som quatre catalans i un valencià els que estem al capdavant de diversos ateneus pontificis, a Roma. Crec que és un percentatge prou elevat entre la vintena d'ateneus que hi ha a la ciutat.

—Com veu la relació entre el sacerdoci i la música en el seu cas? Es considera un músic capellà o un capellà músic?

—Certament, no puc separar les dues coses, una implica l'altra i per a mi és una fusió perfecta. És una sort... Gràcies als consells de Mn. Higiní Anglès vaig estudiar al Pontifici i quan vaig acabar no em van deixar tornar a Catalunya. Em volien d'organista a la basílica de Sant Pere!, i el bisbe de Vic no m'ho va negar. La música que jo faig i que sento, si no fos capellà, segurament no la podria fer.

Finalment, Mn. Valentí Miserachs acaba la nostra conversa amb una petita reivindicació: recuperar la litúrgia en llatí, amb cant gregorià inclòs.

¡Clic!

ENDESA ilumina un poco más el mundo. España, Venezuela, República Dominicana, Francia, Alemania, Portugal, Perú, Argentina. En todos estos países, producimos energía. Ofrecemos rentabilidad a los proyectos. O lo que es lo mismo, bienestar a los pueblos.

MIKROKOSMOS

Una fita crucial

Els dies 18, 20 i 26 de maig de 1946 tingué lloc al Palau de la Música Catalana —després del llarg silenci de la postguerra— la represa d'activitats públiques de l'Orfeó Català, de mà d'un nou director: Lluís M. Millet.

Transcripció del Diari de Joaquim Renart, president de l'Orfeó de 1939 a 1950:

"17 de maig de 1946.— Darrers tocs a l'organització derivada del concert de demà... Neteja, precaucions, obres generals, etc. Fins hem arreglat les parets del vestíbul, traient-li aquell aspecte de cosa morta o abandonada que tenia d'ençà de l'entrada dels nacionals, i que nosaltres, expressament, no teníem pressa a arreglar (...). No passarà res. Sí passarà: l'explosió d'un sentiment popular, responsable, que trobarà en l'Orfeó Català el seu màxim exponent.

18 de maig.— Estem davant l'emoció del concert d'avui de reaparició de l'Orfeó Català. Totes les mides han estat preses (...) perquè el més petit detall no ens desllueixi l'èxit total de la solemnitat.

19 de maig.— Gran emoció la del concert de la nit passada de l'Orfeó Català. Concert de reaparició entre els seus socis, després de quasi deu anyades de silenci públic i deu anys llargs d'angoixes i temences, d'enfortiment de l'esperit, de perills i invencibles enemigues, de situacions difícils, de mirallets per ensibornar-nos. No havíem de claudicar ni un sol moment. Ens hem aguantat purs i fermes i això és la nostra força. La gent ho ha comprès així. El públic s'ha portat dignament, amb correcció i educació extremes i amb un formidable entusiasme..."

21 de maig.— El diari de la Falange, "Solidaridad Nacional", que és la FAI actual, no ha volgut publicar la ressenya del concert de l'Orfeó Català. El crític musical, l'amic Monreal, en feia grans elogis, del dit concert, i era el primer indignat. "Solí", "Solí", no tens perdó. És la veritable separatista..."

D'això, ara fa cinquanta anys... Enrera quedaven l'últim concert, no pas de l'Orfeó Català, sinó de l'"Orfeó" que dirigeix el maestro Millet" (1939), clos amb el *Cara al sol*; la mort del fundador de l'entitat (1941) i del seu successor, Francesc Pujol (1945); el silenci imposat; les pressions de canvi de nom; les prohibicions de tot ordre; l'intent d'adscripció a "Educació y Descanso"...

D'això, ara fa cinquanta anys... L'Orfeó hauria pogut sucumbir; però tot fou superat gràcies a la tenacitat de la gent d'aquella època, empenya per un idealisme a ultrança, gràcies al qual l'avui d'aquesta Casa és una realitat que hauria pogut no ser...

D'això, ara fa cinquanta anys...

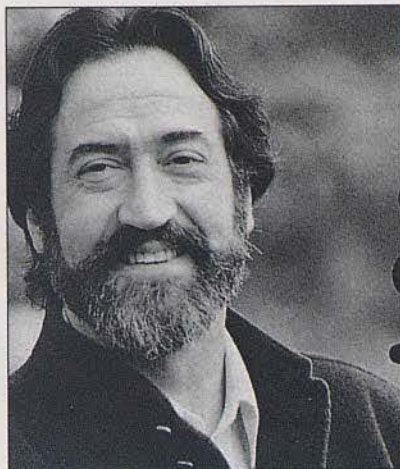
Pere Artís

Premis discogràfics per a Jordi Savall

Jordi Savall, juntament amb la seva formació La Capella Reial de Catalunya, ha rebut el premi a la Millor Producció de l'Any 1995, en la categoria vocal, que atorga la Fundació Giorgio Cini de Venècia, pel disc compacte titulat *Madrigali guerrieri i amorosi, Libro VIII* de Claudio Monteverdi. Aquest enregistrament va ser realitzat amb la col·laboració de la Generalitat de Catalunya.

D'altra banda, amb la formació Hespèrion XX també ha rebut el Premi Cécilia, que atorga el col·lectiu de la crítica musical belga, pel compacte *Fantasies per a violes* de Henry Purcell. Aquest guardó li fou lliurat el passat 20 de març a la Maison Communale de Brussel·les.

Les dues formacions de Jordi

Savall, La Capella Reial de Catalunya i Hespèrion XX, van realitzar una gira per Austràlia i Nova Zelanda els mesos de febrer i març, i van actuar a diferents ciutats, com Sydney, Adelaide, Melbourne, Canberrà i Wellington. ■

Ha mort el director d'orquestra Enrique Jordà

A caba de morir a Brussel·les el director d'orquestra donostiarra Enrique Jordà, a l'edat de 84 anys.

Al llarg de la seva llarga carrera va ser director de la Simfònica de Madrid, la Simfònica de Ciutat del Cap i la Filharmònica d'Anvers.

Especialment important va ser la seva etapa com a director de la Simfònica de San Francisco (1954-1963).

Músic de gran prestigi internacional, la seva carrera va estar molt influïda per les seves idees polítiques. Refusà col·laborar amb el franquisme, motiu pel qual després de la guerra civil es refugià a París, d'on partí com a conseqüència de l'ocu-

pació nazi, per tornar a Espanya, on va ser titular de la Simfònica de Madrid, que considerava una formació independent, però mai no va col·laborar amb l'Orquesta Nacional de España, per la seva condició d'institucional. De manera semblant, va renunciar a la titularitat de la simfònica de Ciutat del Cap, per raó del règim segregacionista sud-africà del govern d'aquell país aleshores...

Malgrat que tenia la nacionalitat nord-americana, els darrers anys va residir a Brussel·les, on s'ha produït el seu traspàs. Quan es va crear la Simfònica d'Euskadi a instàncies del govern autonòmic del País Basc, hi va col·laborar molt estretament. ■

Josep M. Guix, guanyador del Premi de Composició Ciutat d'Alcoi

El compositor reusenc Josep M. Guix, de 27 anys, ha estat el guanyador del X Premi Internacional de Composició Ciutat d'Alcoi per a Música de Cambra, dotat amb un milió i mig de pessetes, amb l'obra *Canvas* (per a clarinet, violí, violoncel i piano).

El jove compositor català és llicenciat en Història de l'Art per la UAB, ha estudiat al Conservatori de la Diputació de Tarragona i ha estat alumne de Liliana Maffiotte, Gabriel Brncic, David Padrós, Benet Casablancas i Miquel Roger. Ha estrenat diverses obres a la Fundació Miró, al Círculo de Bellas Artes i a diversos festivals. Actualment compagina l'es-

tudi, la composició i la docència a Reus i Barcelona. També realitza conferències.

En aquesta edició del Premi Ciutat d'Alcoi, s'hi presentaren 34 obres, procedents d'Espanya, Alemanya i l'Argentina. Formaren part del jurat: Ramón Barce, Liviu Danceanu, Guillermo García-Alcalde, Tomás Marco i Albert Sardà. Cal destacar també la menció que rebé l'obra finalista del compositor Carlos Satué (un concert per a clavicèmbal).

L'obra *Canvas* serà estrenada el proper mes de setembre dins el Festival de Música Contemporània d'Alacant. ■

TANGENTS

El Kirov

Si comparem la visita a Barcelona de l'orquestra, cor i solistes del teatre Kirov per interpretar una vegada més el *Rèquiem* de Verdi, amb l'oferta que el prestigiós teatre feia en la seva gira actual, és un fet que fa reflexionar.

Vaig tenir ocasió de sentir l'esplèndida orquestra del Kirov, en el nivell més alt que li recordo, gràcies a la direcció de Valery Gergiev, a finals de febrer a Montpeller. Allí van representar dues òperes: *El jugador* de Prokofiev i *El príncep Igor* de Borodin i, al mig –en la gira alternen òpera i concert–, la simfonia dramàtica *Romeo et Juliette* de Berlioz. Va ésser una tria intel·ligent. L'òpera de Prokofiev, basada en l'obra de Dostoievski, va ésser una meravella. Orquestralment perfecta, escènicaament discreta –era un decorat transportable– i interpretativament impressionant: totes les vint-i-quatre veus solistes van cantar molt bé. Després van triar Berlioz, compositor que vivia a França gairebé en la misèria i que va fer fortuna a Rússia, on va influenciar el Grup dels Cinc i on es va "fabricar" una manera d'interpretar Berlioz amb criteris diferents de com es fa a França. Era explicable l'interès a Montpeller de sentir el "Berlioz rus". Finalment van donar un clàssic, en una versió escènica, però, que era pura naftalina, i amb una revisió orquestral no justificada, ja que era més brillant la de Rimski, Glazunov i companyia.

Davant de tot això la pregunta és la d'esbrinar què devia dur els organitzadors d'aquí a triar el *Rèquiem* de Verdi. En segon lloc, la comparació de la presència del Mariiski de Sant Petersburg –o el Kirov de Leningrad com es va dir del 1935 al 1988– a Montpeller, a Rotterdam o a París amb la de Barcelona, denota el buit d'un empresari amb prou pit com per donar una temporada alternativa d'òpera, més necessària precisament ara, quan el Liceu funciona a mig gas. El Mariinski Teatr (Teatre Maria, simplement), la Glyndebourne Touring Opera, la Welsh National Opera i l'Opera North són companyies d'òpera excel·lents que fan gires anuals i que permetrien un interès i una qualitat que precisament no donen altres companyies molt barates i amb moltes mancances que acostumen a circular per altres poblacions catalanes.

Jordi Maluquer

Homenatge a Manuel Ausensi

Immaculada Sampedro guanya el Concurs Eugenio Marco

La soprano d'Alzira Maria Immaculada Sampedro ha resultat guanyadora de la sisena edició del Concurs Eugenio Marco per a cantants d'òpera organitzat per l'Associació d'Amics de l'Òpera de Sabadell. Aquest concurs, com és sabut, no fa distincions de categories per sexes. El segon classificat va ser el baix madrileny Felipe Jiménez Bou, el tercer fou la mezzo-soprano gironina Susana Santiago, el quart premi va ser per al tenor banyolí Vicenç Esteve i el cinquè per a la soprano d'Albacete María de los Llanos Martínez. El baix Josep Pieres i la soprano Maria Teresa Pampano van aconseguir premis especials.

El jurat estava presidit per Mirna Lacambra i en formaven part, també, Manuel Ausensi, Dalmau González, Albert Argudo i Pau de Nadal, mentre que actuà com a secretari Antoni Quintana. Joan Manau i Helena Bayo van ser els pianistes acompanyants.

Homenatge a Manuel Ausensi

La celebració d'aquest concurs es va cloure amb un acte d'homenatge a qui va ser il·lustre baríton, Manuel Ausensi. Després de llegir-s'hi les nombrosíssimes adhesions, entre les quals les dels reis, el president de la Generalitat, el conseller de Cultura i dels seus col·legues Carreras, Domingo, Kraus, Tebaldi, Lavirgen, Lorengar, Fruhbeck de Burgos, Carme Bustamante, Joan Lloveras, Enrique Tarrés, Dalmau González, Enric Serra, Carme Hernández, Eduard Giménez, Francesc Lázaro, etcètera, es va oferir un concert. Hi van intervenir Rosa Maria Conesa, Pilar Torreblanca, Lluís Sintès, Rosa Mateu, Ramon de Andrés, María José Riñón, Ignasi Gomar, Silvia Tro, Cor d'Amics de l'Òpera de Sabadell i, finalment, el mateix Manuel Ausensi, que va interpretar sengles àries de *Le nozze di Figaro* de Mozart, de *I puritani* de Bellini i, per últim, la cançó "Festeig" d'Eduard Toldrà. ■

Jaume Torrent transcriu Manuel de Falla

Amb motiu del cinquantè aniversari de la mort de Manuel de Falla i continuant la recuperació de les obres que va publicar en diferents editorials estrangeres, les Edicions Manuel de Falla, S.L. acaben d'incorporar en el seu catàleg les Set cançons populars espanyoles en una transcripció per a guitarra de la part pianística feta per Jaume Torrent. Aquesta transcripció s'adapta a les quatre versions històriques reconegudes pel mateix autor: la de veu mitjana, la de veu aguda, la de violí de Kochanski i la de violoncel de Maréchal.

A més a més, segons que explica Jaume Torrent, s'ha tingut molt en compte la versió per a guitarra de Miquel Llobet revisada per Emili

Pujol i publicada el 1957 per Max Eschig. Tot i que la solució a alguns passatges que proposa Llobet no s'ajusten a les possibilitats de l'instrument, tal com les entenem actualment, s'ha optat per respectar al màxim els fragments que des del seu punt de vista són immillorables, i limitar-se a buscar una solució més eficaç des de la perspectiva instrumental per tal de facilitar una execució correcta i respectuosa de la idea musical de Falla.

Es tracta, doncs, d'una versió perfectament adaptada a les possibilitats guitarrístiques, que no desdibuixa en cap moment els dissenys que des del piano crea l'autor i que permet una adaptació senzilla a qualsevol de les quatre versions més divulgades de l'obra. ■

Gira asiàtica de Josep Henríquez

El guitarrista català Josep Henríquez ha realitzat una gira que l'ha portat a diversos països de l'Àsia extrema, amb actuacions a Djakarta (Indonèsia), Pequín (Xina) i les Filipines. A la capital xinesa aprofità la seva presència per oferir una intensa i densa classe magistral davant de quatre dels seus antics deixebles i d'una seixantena d'oients. A les Filipines esmerçà quatre dies per impartir classes, ultra un concert celebrat a l'aire lliure amb una gran expectació.

Com es va informar en el seu dia, ja fa un cert temps que Henríquez va posar en marxa una escola de guitarra espanyola a Pequín, escola que per diverses raons derivades de les dificultats de relació amb les autoritats institucionals xineses, no ha pogut desenrotllar-se. Tanmateix, hi ha restat un ambient guitarrístic molt viu que s'ha posat en evidència en aquesta nova estada del guitarrista granollerí.

En els seus concerts, Josep Henríquez va interpretar obres de Gaspar Sanz, Bach, Eduardo Sainz de la Maza, Valetín Bielsa, Albéniz i obres pròpies. Durant aquest febrer, Henríquez realitza una gira per diversos països europeus i el pròxim abril ho farà al continent americà. ■

Joan Grimalt, nou director assistent en la Volksoper de Viena

El director terrassenc Joan Grimalt, resident a Viena des de l'any 1983, serà a partir de la propera temporada el nou director assistent del titular de la Volksoper de Viena, l'israelià Asher Fisch.

Joan Grimalt, nascut l'any 1960, ja va dirigir en aquest teatre en dues ocasions, amb el musical *My fair lady*, del vienès Frederick Loewe, i l'òpera d'Emmerich Kálmán *Die Csardasfürstin*.

Grimalt, ja instal·lat a Viena, va crear la Wiener Taschenoper l'any 1989, una companyia d'òpera de butxaca que també ha estrenat obres del segle xx. L'any 1993 va ser nomenat director del Tiroler Landestheater de la ciutat d'Innsbruck, i també és titular de la formació especialitzada en música del segle xx Camerata Diagonal Wiener-Barcelona. ■

Lawrence Foster dirigeix Èdip d'Enescu a l'Òpera de Berlín

Lawrence Foster, el nou titular de l'Òpera de Berlín ha aconseguit un remarkable èxit en la versió de l'única òpera de George Enescu, *Èdip*. Es tracta d'una producció de la Deutsche Oper de Berlín que ha comptat amb la direcció escènica de Götz Friedrich, un dels realitzadors alemanys més prestigiosos, i un repartiment encapçalat pel baríton Monte Pederson en el paper de dóna títol a l'obra, i per Karan Armstrong en el de Iocasta.

La crítica ha remarcat la importància artística assolida per aquest espectacle operístic i, també, el treball de Foster, director nord-americà d'origen romanès considerat un especialista en l'obra d'Enescu. En aquest sentit hom ha recordat que quan va ser titular de la Filharmònica de Monte-Carlo va enregistrar la major part de l'òpera simfònica d'aquest compositor.

Aquesta era la primera vegada que s'oferia *Èdip d'Enescu* a la Deutsche Oper de Berlín i l'esdeveniment havia causat una gran expectació. ■

Concerts als EUA de Joan Pere Gil i Emili Blasco

El duo format pel clarinetista ampostí Joan Pere Gil i el pianista barceloní Emili Blasco oferiren el passat febrer dos concerts a la ciutat de Nova York, concretament a l'Institut Espanyol i a l'auditori Bruno Walter del Lincoln Center. En ambdós concerts, el duo interpretà peces de Salvador Brotons, *Sonata op. 46 per a clarinet i piano*; Josep Soler, *Escenes amb cranis per a clarinet i piano*; Enric Granados, *Valsos poètics per a piano*, i Manuel de Falla, *Set cançons populars espanyoles*, versionades per a clarinet i piano pel mateix Joan Pere Gil.

Aquests concerts van formar part del cicle de concerts de música i dansa espanyola que s'organitzà en aquesta ciutat. Les actuacions del duo van ser possibles gràcies al Consolat General d'Espanya a Nova York i a la Direcció General de Relacions Culturals i Científiques del Ministeri d'Afers Estrangers d'Espanya.

Aquestes actuacions han suposat el debut de Joan Pere Gil i Emili Blasco als Estats Units. ■

El Corte Inglés

FUNDACIÓ ORFEO CATALÀ PALAU DE LA MÚSICA

Continuem d'acord.

L'acord de col·laboració que en el seu dia van signar El Corte Inglés i la Fundació Orfeo Català - Palau de la Música, ha estat renovat per a la temporada 1995-1996.

L'Orquestra i el Cor Mundial de Joventuts Musicals, ambaixadors de bona voluntat de la UNESCO

L'Orquestra i el Cor Mundial de Joventuts Musicals, una de les formacions musicals integrades per joves més antigues que existeixen, acaben de ser nomenats per la UNESCO ambaixadors de bona voluntat.

Per al nostre país és una notícia doblement agradable, ja que fou a Girona, l'any 1992, on totes dues formacions actuaren juntes per primer cop en la seva història. A més, després tingueren la responsabilitat de participar en la Gala Olímpica celebrada just abans de la inauguració dels Jocs Olímpics de Barcelona 92.

L'Orquestra Mundial de Joventuts Musicals és la més antiga del seu gènere i l'única que integra músics dels 5 continents. Fou creada el 1941 per Igor Markievitx i el 1969 reestructurada en la seva forma actual. Ha estat dirigida per noms tan prestigiosos com Paul Hindemith, Hermann Scherchen, Hans Swarowsky, Serge Baudo, Zubin Metha (que primer n'havia estat contrabai-

xista), Eduardo Mata, Leonard Bernstein, Karel Ancerl, Jean Martinon, Jeffrey Tate, Sixten Ehrling, Charles Dutoit, Cristobal Halffter i Antoni Ros Marbà. La sessió de juliol i agost d'aquest any, que visitarà el Festival de Verbier a Suïssa, diverses ciutats d'Alemanya i el Concertgebouw d'Amsterdam, estarà dirigida per Dmitry Sitkovetsky, Yuri Temirkanov, Antonio Pappano i Kent Nagano.

Anualment, músics guardonats amb els premis de Joventuts Musicals s'integren a aquesta orquestra. Enguany hi participaran el contrabaix Francesc Català i el clarinetista Salvador Salvador.

El Cor Mundial, un projecte conjunt amb la Federació Internacional per a la Música Coral, es fundà més tard, el 1988, animat pel mateix esperit, i aplega anualment 100 joves entre 17 i 24 anys per treballar plegats amb directors com Eric Ericson, Frieder Bernius o Ward Swingle, en un repertori original i atractiu. ■

El Conservatori del Liceu i el Col·legi Major Universitari La Salle signen un acord de col·laboració

El president del Conservatori Superior de Música del Liceu, Manuel Vallribera, i el director del Col·legi Major La Salle, Josep M. Simón, han signat un acord de col·laboració amb la finalitat d'organitzar i promocionar actes culturals, en el camp de la música, destinats principalment al món universitari.

Fruit d'aquest acord és el Curs d'Iniciació a l'Audició Musical (ja començat i que acaba aquest maig, al recent inaugurat auditori que el Col·legi Major té al carrer de Reus, 20).

S'han programat un total de setze concerts amb un variat repertori en els quals intervenen alumnes, de diferents agrupacions musicals, del Conservatori del Liceu i que van precedits d'un col·loqui.

La direcció del curs és a càrrec del Dr. Roger Alier, professor d'Història de l'Òpera a la Universitat de Barcelona i crític musical, i compta amb la participació del director del Conservatori del Liceu, Jaume Torrent, i els professors: Evelio Tíeles, responsable de l'àrea de corda i de música de cambra; Jordi Comellas, viola de gamba; Lluís Caso, flauta de bec i Peter Thiemann, violoncel.

D'altra banda, dins l'acte organitzat per l'Associació de Comerciants i Veïns del barri de Sant Gervasi, de Barcelona, va tenir lloc a l'església parroquial de Nostra Senyora de la Bonanova, un concert a càrrec de l'Orquestra Simfònica del Conservatori del Liceu, que sota la direcció del mestre Gonçal Comelles va interpretar l'*Obertura Egmont* de L.V. Beethoven, el *Concert per a clarinet núm. 2 en Mi b. Major* de C.M.V. Weber i la *Sinfonia Júpiter* de W.A. Mozart.

Amb aquest concert el Conservatori del Liceu, que des de fa dos anys té obert un nou centre al passeig de la Bonanova, 35, on s'imparteixen cursos d'iniciació i grau elemental, manifesta la seva voluntat de participar en la vida associativa del barri i contribuir a potenciar la presència de la música en les diverses activitats que es puguin organitzar.

L'Orquestra Simfònica del Conservatori del Liceu, sota la direcció del mestre Gonçal Comellas, també oferí un concert a la sala d'actes del Col·legi d'Advocats de Barcelona amb el mateix programa anterior.

Finalment, el tenor Plácido Domingo ha entrat a formar part del Consell Assessor del Conservatori del Liceu. ■

PIONEER
The Art of Entertainment

FUNDACIÓ ORFEÓ CATALÀ
PALAU DE LA MÚSICA

Continuem d'acord.

L'acord de col·laboració
que en el seu dia van signar Pioneer
i la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música,
ha estat renovat per a la temporada 1995-1996.

Nova edició de les cançons de Joan Llongueres

Promoguda per l'equip directiu de l'Institut Joan Llongueres, i amb la col·laboració de l'Editorial Boileau de Barcelona, s'ha iniciat la publicació actualitzada de les cançons per a infants de l'il·lustre pedagog, compositor i poeta, els tres primers volums de la qual ja són a la disposició del públic.

La figura de Joan Llongueres (1880-1953) —àdhuc fent abstracció de les seves altíssimes qualitats humanes, del seu elevat idealisme i d'un comportament cívic exemplar— compta com un exponent important dels corrents renovadors de la pedagogia musical catalana de començaments del nostre segle.

Diplomat a l'Institut Jacques-Dalcroze de Ginebra, n'introduí el mètode a Catalunya a través de l'Institut Català de Rítmica i Plàstica per ell fundat, que sensibilitza musicalment tota una generació de nois i noies del país. Al mateix temps, les cançons ara publicades —entre les quals algunes de molt populars, com "Les figures del pessebre"—, a més de ser destinades, en paraules del mateix mestre Llongueres, "al desenvolupament en els infants de l'eurítmia, de la gràcia, de l'expressió i de l'harmonia musical dels moviments, són un preciós complement artístic dels estudis de

música, del moviment i de la dansa" i són susceptibles de proporcionar un material ple de recursos als mestres actuals, complementari, pel seu mateix caràcter, a les tonades populars. Per completar el perfil de Joan Llongueres, cal dir que fou també un poeta ple de sensibilitat i un notable compositor, particularment de música coral. Amic personal del mestre Lluís Millet i completament identificat amb l'ideari de l'Orfeó Català, també sobresortí com a crític i assaigista musical, principalment des de les pàgines de la "Revista Musical Catalana" i de "La Veu de Catalunya". ● Ll. M.

Del seu affm.

Sr. Vladimir Ashkenazy

Extraordinari pianista i director d'orquestra rus

Estimat amic:

M'avanço a declarar-me admirador incondicional dels seus mèrits artístics, els quals feliçment he tingut oportunitat de gaudir de forma relativament sovintejada, atesa la intensitat de la vida musical del meu entorn. Mèrits que per a mi són rellevants no sols en la faceta de virtuós del piano, sinó també en la de conductor musical, que em consta que no convenç tothom.

Però l'estima personal no es circumscriu individualitzadament al músic sinó també a la persona. I ja em perdonarà l'agosament d'aquesta declaració en certa mesura íntima. Perquè, de fet, la relació directa que hi ha hagut entre nosaltres dos ha estat tan mínima com la que deriva d'una estona de conversa —més grata per a mi que no extensa—, de la qual sortí una entrevista publicada a aquestes mateixes pàgines ja fa força temps. Hi ha, és clar, altres elements que ajuden a enriquir aquesta parcel·la, si vostè vol, molt subjectius, molt poc constatables objectivament, fins i tot perifèrics —la imatge de naturalitat, bonhomia i senzillesa que ofereix damunt l'escenari, el fet que mai no saluda damunt del podi de director sinó ben barrejat amb els membres de l'orquestra ("com que sóc baixet necessito enfilar-me allà perquè els músics em vegin quan dirigeixo, però acabat el concert no hi tinc res a fer" em va dir)—, que confirmen actituds més sòlides. Hi ha també, és clar, les declaracions que ha fet a altres col·legues, els seus posicionaments públics davant de determinats fets —musicals o no—, i a la fi un tot que quan es mou de forma unidireccional va perfilant una visió plenament satisfactòria.

Tinc molt present d'aquella entrevista que li vaig fer aleshores la serietat amb què responia tota mena de temes, i com quan vam abordar els de tipus polític referits al seu país d'origen, em va demostrar que la seva actitud es trobava a molta distància pel que fa a rigor, profunditat i serietat, de la d'un col·lega seu també del mateix origen nacional, no precisament pianista, amb qui abans havia parlat d'això mateix i que m'havia ofert una tipologia de respostes absolutament decebedora i en les quals va insistir fa poc en el curs d'una estada a Barcelona i

de les quals s'ha convertit gairebé en un professional.

Ara vostè ha tornat a casa nostra per actuar en solitari en un concert del cicle Ibercamera i a instàncies de col·legues meus ha tornat a parlar del seu país, i no d'una forma genèrica sinó que fins i tot no defugint fer-ho d'un tema tan complex, almenys vist des d'aquí, com és el conflicte de Txetxènia. I les seves paraules novament m'han sonat a conseqüència, o el que és el mateix, a reforçament de la meua admiració personal.

Hi ha hagut un punt, però, que m'ha presentat un mínim d'ombra. Es quan s'ha referit al perill per al continent europeu d'un excés d'immigració. Aquest és un tema molt delicat i la seva expressió, tan directa sobre el paper d'un diari, penso que podria afavorir interpretacions esbiaixades. Si a això, s'hi afegeix el fet que vostè mateix no deixa de ser un immigrant d'aquest continent, això sí, molt privilegiat, la cosa adquiriria un perfil més agut. És molt possible que entre el seu pensament i les seves paraules i la traslació a paper imprès hi hagi alguna distància o algun problema de contextualització, perquè en principi —insisteixo en això—, m'han resultat dissonants en el si del discurs ampli que li conec. Vull creure que és així i apel·lo al tot per minimitzar el que vull pensar que només és un detall sense més transcendència. O en tot cas un pensament que desenvolupat de forma més completa pot oferir resultats finals molt més rigorsos i vàlids.

Però per damunt d'ombres de consistència gens confirmada, per a mi el seu recent pas pel Palau quedarà a la memòria per la categoria extraordinària de la seva interpretació de tot el programa i d'una manera molt especial de la *Sonata número 17, "La tempesta"* de Beethoven. Aquí tot va resultar d'una eloqüència i d'una claredat absoluta. El seu discurs ho contenia absolutament tot.

Del seu affm.

Jaume Comellas ●

I PURITANI

V. Bellini

Elvira Valton
Enrichetta di Francia
Lord Arturo Talbo
Sir Riccardo Forth
Sir Giorgio
Sir Bruno Roberto
Lord Gualtiero Valton

Sung-Eun Kim
Rosa Nonell
José Sempere
Ramón de Andrés
Juan P. García Marqués
Vicenç Esteve Jr.
Josep Pieres

Direcció musical
Direcció del cor
Direcció d'escena
Escenografia i vestuari
Il·luminació

Miquel Ortega
Josep Ferré
Jaume Martorell
Patricio Lobos
Albert Faura

COR DELS AMICS DE L'ÒPERA DE SABADELL
ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL VALLÈS

SABADELL,

Teatre La Faràndula. Tel. (93) 725 83 16

SANT CUGAT,

Centre Cultural. Tel. (93) 589 22 88

Divendres **10** de maig, a les 10 de la nit

Dimecres **15** de maig, a les 9 del vespre

Divendres **17** de maig, a les 9 del vespre

Diumenge **19** de maig, a les 6 de la tarda

REUS,

Teatre Fortuny. Tel. (977) 31 50 59

Dimarts **21** de maig, a les 9 del vespre

Amb el patrocini de

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Banc Sabadell
FUNDACIÓ

Ajuntament de Sabadell

CONVENI ENTRE LA FUNDACIÓ BANC SABADELL I ELS AMICS DE L'ÒPERA DE SABADELL PER L'ANY 1996

El Conveni fou signat a la seu del banc pel President de la Fundació Banc Sabadell, Sr. Joan Oliu i Pich i la Presidenta de l'Associació d'Amics de l'Òpera de Sabadell, Sra. Mirna Lacambra i Doménech, document que estableix la col·laboració econòmica anual de l'entitat bancària per la realització dels cicles **ÒPERA A CATALUNYA**. En el present any els títols són: *LA TRAVIATA* de G. Verdi, *I PURITANI* de V. Bellini i *LE NOZZE DI FIGARO* de W.A. Mozart.

Una vegada més hem d'agraïr la sensibilitat artística i generositat que mostra el Banc Sabadell envers la cultura en general i l'òpera en particular.

Barcelona acull el Congrés Internacional de Luthiers

per MÒNICA MONTORIOL

Barcelona acollirà el dissabte 25 de maig el Congrés de l'Associació Internacional de mestres *Luthiers* i Arqueters, en una jornada de treball que estudiarà per primera vegada "l'escola espanyola". L'Associació, integrada per 110 membres de 21 països, es reuneix amb una periodicitat biennal. La història de la *lutherie* espanyola es remunta al 1700 amb Barcelona i Madrid com a centres més importants. Es té constància del primer exemplar, fabricat concretament el 1706.

Ramon Pinto

La jornada de treball, en un acte estrictament privat, s'iniciarà amb una conferència a càrrec de Ramon Pinto (únic mem-

bre espanyol de l'Associació), centrada en el vessant històric de la *lutherie* espanyola. El programa d'actes es complementarà amb una segona conferència, on s'estudiaran les característiques concretes dels instruments i dels diferents constructors, amb la mostra d'exemples.

L'Associació va ser creada el 1950, i en formen part països com Alemanya, França i els Estats Units (en major representació), o Israel, Àustria, el Canadà, Irlanda, Portugal, Suècia, Holanda, etc. Recentment s'hi han incorporat el Japó, la Xina i Txèquia.

El Museu de la Música de Barcelona celebra els 50 anys de la fundació amb una exposició d'instruments de luthiers

D'altra banda, el Museu de la Música de Barcelona, i dins del marc festiu de celebració del cinquantenari de la seva creació, presenta una mostra evolutiva d'instruments hispànics, des del segle XVII al XX. L'exposició, sota el títol "Els nostres *luthiers*. Escultors del so" aplega una extensa col·lecció de violins, violes i violoncel·ls dels segles XVIII i XIX, dels mestres J. Guillamí, J. Contreras i V. Asensio, entre d'altres. La mostra també acollirà altres instruments fabricats per *luthiers*, com guitarres, o el primer clavicèmbal signat i construït a Catalunya, datat el 1743 i de Salvador Bofill. Una última part és dedicada a tres *luthiers* barcelonins del present segle.

L'exposició, ubicada a la Capella de Santa Àgata (a la plaça del Rei), estarà oberta des del 8 de maig fins al 7 de juliol. Paral·lelament, i com a activitats complementàries, es faran visites comentades per a grups, conferències i un concert.

Cinc preguntes a...

ANTONI SÀBAT

Director d'Euroconcert

Sota l'emparedat d'Euroconcert, es va presentar oficialment, el mes de juliol passat, un nou segell discogràfic: Discant.

per MÒNICA MONTORIOL

—Què l'ha empès a crear un segell discogràfic?

—Entenim que el tema de la discogràfica era una cosa necessària i interessant, però no es va tirar endavant fins que el cicle d'Euroconcert tingués un funcionament per ell mateix —aquesta és ja la seva onzena temporada. Es va plantejar que Euroconcert podia ser més que una entitat organitzadora de concerts: també podia ser una promotora discogràfica.

—Quines característiques distintives destacaria del nou segell discogràfic?

—Vol seguir la línia d'Euroconcert: la recuperació d'un determinat patrimoni, bàsicament català però no exclusivament, i sabent perfectament que això té uns condicionaments; uns condicionaments, sobretot, de

tendència minoritària. Els quatre primers títols em sembla que ja ho indiquen. El primer disc: L'orgue de la catedral de Barcelona conté obres de compositors catalans dels segles XVI-XX; el segon és una selecció de cants gregorians de la Schola Gregoriana de Barcelona; el tercer i el quart giren entorn de l'escola de música de Montserrat, un d'ells amb la figura del pare Soler.

—Quants discos s'han proposat de treure al mercat cada any?

—Nosaltres ens hem compromès a seguir una línia de dos discs l'any. El 1995 en van sortir quatre, per una qüestió de retard, però van ser també una imatge de llançament. Aquest any 1996 en traurem dos: un concert del pare Viola i un altre disc d'un instrument històric, un pianoforte, propietat del Museu de Música de Barcelona. Els nous discos estan previstos per a la tardor, abans de Nadal.

—Quin és el camp específic dels seus productes discogràfics?

—Potser pretenem anar una mica contra corrent, perquè intentem crear un producte d'una determinada qualitat, de categoria i especialitzat. I presentar coses que no són conegudes és anar contra corrent ja d'entrada. Sabem que no tenim la receptivitat o l'interès majoritari, però són uns productes que s'han de fer, i saps que tindràs l'interès d'un públic minoritari, que és bona part del públic que va al concert. Amb tot, la distribució la porta Harmonia Mundi.

—La col·lecció pretén seguir una línia comercial o és més aviat una qüestió de prestigi?

—Més aviat pretenem que els productes tinguin un cert interès per la seva pròpia qualitat. Si després es venen, a nosaltres ja ens va bé, perquè també ens interessa molt que es venguin; entre d'altres raons, per un problema de finançament. Un disc que d'entrada és minoritari està abocat al fracàs. Per tant, hi ha d'haver uns suports, o uns ajuts institucionals. Per als tres primers discs hem tingut un suport genèric de la Generalitat. Jo crec que per a les institucions públiques aquesta és una de les vies que tenen per fer conèixer la música d'aquí a "mercats" estrangers.

Palau de la Música Catalana

Els dilluns a les 19 h.

Concert núm. 3

6 de maig, 1996

La banda

La Lira Ampostina.

Dir.: Octavi Ruiz.

Soutullo, Giménez, Turina,

García-Gago, Toldrà,

Van de Rosst.

Concert núm. 4

13 de maig, 1996

L'orquestra de cambra

Orquestra Virtèlia Sinfonietta.

Sergi Alpiste, violí

Dir.: Francesc Llongueres.

Vivaldi, Dvorák.

Preus: de 600 a 800 ptes.

Contemporaneïtat ben entesa des del Liceu

Temporada del Liceu. 22, 24, 27 i 29 de març de 1996. Mercat de les Flors. *The Lighthouse*, de Peter Maxwell Davies. *La voix humaine*, de Francis Poulenc. Dir. musical: Josep Pons.

per JAUME COMELLAS

Camí del Mercat de les Flors on havia d'assistir a la doble representació de *The lighthouse* i *La voix humaine*, em preguntava, i no era la primera vegada que ho feia, quins criteris havien portat a programar una proposta com aquesta en uns moments tan peculiars com els que viu el Liceu.

En el context de l'escassa proclivitat històrica a "mullar-se" en aventures formals massa arriscades, i amb l'afegit, per altra part tan cabdal, de l'excel·lència apuntada abans del moment, resulta colpidor l'oferta que ara ens ocupa. Tanmateix, confesso que els mèrits tan indiscutibles del doble producte —aleshores se'm feien impensables els *bravo!* que van saludar merescudament la fi de cadascuna de les obres— van significar un alleujament de les meves preocupacions, sense que, però, s'hagi dissipat del tot el fons més nuclear dels meus dubtes. En tot cas ens movem en un pla de consideració que no afecta allò que ara importa. Els resultats artístics d'un doble programa d'una alta qualitat i d'un interès musical notable.

Les dues obres del programa configuren un tot d'una remarcable conseqüència. El nucli vertebrador és el mot "solitud", entesa des de dues òptiques circumstancialment molt distants però, tanmateix, molt properes en el seu fons més nuclear. Entre els tres faroners de *The lighthouse* i la dissortada protagonista de *La voix humaine* hi ha molts

punts de contacte, ja que tots ells viuen d'una manera tràgica el mateix context. L'aïllament, la manca de comunicació, la solitud. Ens trobem en el si d'un dels trets tràgics —no em dol emprar aquest mot tan dur— que més caracteritzen la civilització contemporània. La societat massificada esdevé l'humus més ric i més apte per alimentar l'isolament personal, la manca de relació, la reclosa hermètica en els murs ofegadors del joc més estricte.

Allò que en Maxwell Davies és metàfora grotesca, amb uns trets expressionistes molt deliberats, en Poulenc és brasa somorta d'una tensió crispada i punyent. Però, a la fi, tots els protagonistes no són altra cosa que naufrags d'una civilització que atia el fantasma esfereïdor de l'anorreament humà, de la incomunicació i de la insolidaritat convertits en pous sense fons ni sortida, on l'home modern clama desesperadament sense resposta. Ja sigui agafat a un glacial auricular d'un aparell telefònic de disseny, ja sigui cercant debades un vaixell que arribarà inexorablement tard.

The lighthouse ens ha permès d'entrar en contacte amb la música de Maxwell Davies, probablement el compositor britànic contemporani més valorat del moment. Ignoro fins a quin punt aquesta obra és representativa de tot el seu credo formal. Sovint els imperatius morfològics tan acusats del gènere operístic imposen uns condicionaments no sempre obviats. El fet que el llibret sigui del mateix compositor segurament té molt a veure amb

Renata Scottó

FOTO: A. BOFILL

la potència expressiva de l'obra. Tot és mou en un context d'absoluta exactitud entre recursos i resultats. La història opressiva es desenrotlla en un procés d'una gran precisió. Els personatges es van construint a través de la seva peripècia amb una gran coherència interna. Tot es desenrotlla com empès per un pla estratègic molt ben estudiat, amb una gradació molt elaborada d'efectes, de tensions, de dinàmiques. El llenguatge musical no aporta grans sorpreses. *The lighthouse* és sobretot una òpera, un discurs musical dramàtic. Hi ha àries, hi ha conjunts, hi ha temes. I hi ha sobretot un llenguatge formalment obert —si es vol, fins i tot, eclèctic— que, movent-se en un context de paleta cromàtica, rítmica i melòdica, contemporània, es manté fidel a les exigències d'un discurs musical dramàtic —en el sentit també de l'espectacle— perfectament creïble i coherent.

El tenor Christopher Lincoln, el baríton menorquí Lluís Sintes i el baix David Hibbard van oferir una actuació important. La seva, era una tasca molt poc fàcil, amb tessitures situades molt en el límit, que van resoldre amb un notable autoritat i amb una gran convicció. Factor, aquest, que va tenir molt a veure també amb la seva tasca actoral

tampoc fàcil i a la fi molt i molt reeixida. Mèrit, aquest, que cal atribuir, també amb molta probabilitat, al director d'escena Christoph Meyer. Des del punt de vista local hem de mostrar-nos particularment satisfets per la tasca de Lluís Sintes, que crec que amb aquesta interpretació ha donat un pas endavant força marcat a la seva carrera. Esplèndida, per imposant, la producció de l'Òpera de Colònia, i elogis sense reserva per al treball de Josep Pons al davant del reduït conjunt instrumental de l'Orquestra del Teatre del Liceu. Aquest va ser sens dubte un factor decisiu en el resultat final de la proposta.

La versió de *La voix humaine* em va semblar que recarregava més del compte els trets crispats del contingut de l'obra. Un crispació que penso que la partitura destaca d'una manera excessiva, ja que mostra una voluntat potser exagerada de ressaltar els trets més punyents, que no han de ser necessàriament els més profunds, del drama de la protagonista. Hom corre el risc de dibuixar un personatge més neuròtic que no essencialment solitari; més víctima de si mateixa que no d'un context. Si aquesta era la voluntat explícita de l'autor, la cosa resultaria aleshores ben coherent. Però això llevaria grandesa a l'obra.

Renata Scottó és una artista intrínsecament gran, capaç de trasbalsar l'ànim de l'espectador amb la riquesa de matisos que infon a la seva interpretació. Paraula i gest es fonen en una unitat absoluta, sense fissures. Unes capacitats vocals que encara es mantenen prou vives serveixen i són servides alhora per una expressivitat corporal —un rostre menut i projectador de veritat dramàtica única— que atorguen una enorme autoritat a la seva interpretació.

FOTO: G. POCH

Rampal i Arimany, virtuosístics

PALAU 100. 21 de març de 1996. Palau de la Música Catalana. Jean Pierre Rampal, flauta. Claudi Arimany, flauta. John Steele Ritter, piano. Telemann, Bach, Doppler, Verdi.

per LLUÍS TRULLÉN

Després d'escoltar el flautista Jean Pierre Rampal en el recital del Palau, quedava un cop més corroborat que el seu model ha marcat decidivament les noves generacions d'intèrprets de l'instrument. Resulta ja habitual la presència al costat del mestre, de Claudi Arimany, i de l'acompanyament pianístic o clavicembal·lístic d'un intèrpret idènticament preuat com és John Steele Ritter.

Entre els tres van propiciar una nit màgica en què per sobre de tot va triomfar la música, amb obres d'una exigència més expressiva, com *Sonates* de Pla, Telemann o Bach, o d'altres en què la característica primordial desenvolupava aspectes de caire merament virtuosístic. Rampal i Arimany van enlluernar, sobretot, per la seva absoluta facilitat amb què s'endinsaven en els exquisits fraseigs del repertori barroc, amb una comunió d'idees musicals basada en l'atenta disposició de les respiracions i en l'ús constant d'efectes de clarobscur tan idonis per

a aquestes obres. Una facilitat absoluta per trobar la conjunció més exacta, per produir una simbiosi artística ha assolit entre els intèrprets una perfecció tècnica i expressiva pràcticament total. El màxim lliurament en obres enlluernadores per la seva vistositat tècnica, com la *Gran Fantasia de Concert* de Huges, basada en temes de l'òpera verdiana *Un ballo in maschera*, com el *Duettino* basat en temes hongaresos de Doppler o l'últim moviment del *Gran trio op. 119* del compositor d'origen alemany Friedrich Kuhlau, van ser els moments de més interès interpretatiu del concert.

Rampal i Arimany, sempre sota l'exacte acompanyament harmònic de Ritter, van exposar el seu fraseig amb una perfecció encisadora, amb una elegància musical que malgrat l'excés de virtuosisme de les obres sempre es manifestava amb la seva màxima dimensió. Per una nit, l'extroversió de les partitures virtuosístiques va deixar en un destacat segon pla les obres més refinades del barroc i del classicisme.

El gran recital d'Ashkenazy

Ibercamera. 12 de març de 1996. Palau de la Música Catalana. Vladimir Ashkenazy, piano. Beethoven, Chopin.

per JOSEP CASANOVAS

Ibercamera va presentar al Palau un fastuós recital de Vladimir Ashkenazy integrat per dues sonates de Beethoven i un breu repertori antològic de Chopin. Va ser un concert dels que, per als habituals, esdevenen memorables; un esdeveniment llargament recordat com una fita per a un bon afeccionat.

Exercir de comentari musical amb un pianista ha esdevingut avui dia una tasca francament revessa, com per posar a prova tant un aspirant com també l'especialista més experimentat. El cas és que actualment n'hi ha tants de bons, tots ells amb tècniques absolutes i escoles refinadíssimes, que sovint resulta difícilíssim, per no dir impossible, establir criteris definitoris i valoratius. Sobretot quan en l'estol de joves pianistes que tarda rera tarda i nit rera nit fa ja força anys que anem escoltant no resultarà estrany que en la majoria de les vegades ens limitem a llegir simples ressenyes sense més transcendència.

Però davant del cas d'Ashkenazy la dificultat s'origina per l'extraordinària dimensió diferencial i, per tant, grau de complexitat de la seva personalitat. I just acabat d'escriure "complexitat" ens adonem que en primer terme es tracta de tot el contrari, d'una simplicitat en la interpretació de les partitures. De simplicitat i de claredat sublimes. Ashkenazy és actualment d'una rara nissaga que només hem retrobat darrement en escasses ocasions, com per exemple en el Richter de les grans vetllades. No es tracta del

refinament i la sofisticació d'uns o de la rara perfecció inassolible d'altres. No es tracta del pianista temperamental, èpic o hipersensible. És el cas del pianista de tècnica total de primera marca però que sembla preocupat tothora per dissimular-la, pudorós. Tot mostra en cada instant la màxima qualitat material, però això no té per a ell la menor importància. Fins i tot es pot permetre al llarg d'un recital públic incórrer en algun petit error infinitesimal. Allò que en principi importa és la nova recreació —una i altra vegada— de l'obra tal com sorgí del geni del compositor i en el seu instant precís. No arriba ni a ésser lectura lúcida d'una partitura, perquè l'única evidència que rebem del pianista és la justificació total de la seva raó de ser. És aquesta una evidència que, efectivament, hem sentit present en molt poques solemnitats musicals. Soltadament, comprem tot el joc motívic d'un Beethoven en crisi existencial i a cavall de dos segles que el destí ha posat a la seva disposició.

De cop deixa de tenir sentit la dialèctica entre

classicisme i romanticisme perquè Ashkenazy estableix modelica la genuïna transcendència d'aquestes sonates de l'op. 31. I sempre, més que en versions màgiques o magnètiques, en intensíssimes elaboracions mentals. És el resultat de posar a contribució de la tècnica perfecta una anàlisi fenomenològica superior.

Les estructures i l'arquitectura de les obres es fan paleses i comprenem la relació íntima i secreta d'aquells motius que esmentàvem amb totes les seves successives transformacions i integracions. ¿Per què Beethoven ens arriba a repetir aparentment fins al cansament les quatre notes del darrer temps de l'op. 31.2. i, en canvi, amb aquest pianista tot sorgeix precís, rodó, matemàticament perfecte?

Encara la segona part del recital reservava noves sorpreses, amb mitja dotzena d'obres de Chopin, un Chopin literalment inèdit, mai no escoltat fins ara. Un compositor per fi exactament inserit en el seu temps històric que, en definitiva, superà poc més d'una vintena d'anys el de la mort de Beethoven. Del Chopin exclusivament lineal, melòdicament excessiu tornem a aquesta concepció d'Ashkenazy que molts van trobar injustificadament freda. Aquí, naturalment, el pianista es féu, per força, més sensible a la melodia, però sempre amb quina cura més exquisida, amb quina contenció més "clàssica"! Fou un Chopin inèdit, efectivament, bastit a vegades amb una línia sonora diamantina, puríssima com només la seva tècnica pot furnir. I novament aquella mateixa capacitat de crear, la raó d'existir de la partitura. Nocturns i masurques esdevenen realitats sonores de màxima abstracció i una *Barcarola* i una *Balada* apareixen com unes peces futuristes, premonitòries de Debussy, i qui sap si de Scriabin.

Un Brüggen "antiBarrabam"

Fundació "la Caixa". 18 de març de 1996. Palau de la Música Catalana. Orquestra del Segle XVIII. Solistes vocals i Nederlands KammerKoor. Dir.: Frans Brüggen. *Passió segons sant Mateu*, de J. S. Bach.

FOTO: F. BORRÁS

per X.CASANOVAS-DANÉS

Hi havia una gran expectació per escoltar la *Passió segons sant Mateu* dirigida per Frans Brüggen. Potser massa, en el sentit que la majoria potser esperava veure-hi reflectida la versió pròpia, aquella que sembla definitiva i, per tant, unívoca, quelcom impossible en el cas d'una obra d'abast universal. Hi ha tantes versions ideals com oients amb un mínim de sensibilitat, i cap director, tot i el seu crèdit, no les pot aplegar alhora.

Brüggen, que enregistrarà la *Passió* amb els mateixos artistes que la van interpretar a Barcelona (en l'inici d'una gira de rodatge), li atorga un enfocament basat en la primacia dels corals i de la contribució instrumental, fins al punt de cercar la col·laboració de cantants de segon ordre; alguns -fins i tot- insuficients. En el seu concepte unitari, per exemple, el fil conductor de l'Evangeliista no és més important que el baix continu. Les àries emanen dels corals i, en conse-

qüència, s'han d'interpretar sense un relleu especial, sense un timbre massa individualitzat ni afany agògic, cedint a l'orquestra el protagonisme absolut, com si es cantessin amb la veu anònima d'un membre del cor.

La seva és una versió que comença i acaba sense contundència, que s'infiltra en l'ànim i l'abandona amb subtilitat. Creix com si hi afegíssim llevat i es deixondevi fomentant la pau espiritual en una davallada que culmina en la transfiguració del cor final. És una versió que s'hauria d'escoltar sense interrupció, perquè la mitja part arriba justament en el moment àlgid de la corba dramàtica, a la qual uns aplaudiments de cortesia (rebuts amb hostilitat per Brüggen) trenquen la tensió de forma irremissible.

És lògic que, en general, els comentaris fossin més favorables al final que a la mitja part, perquè no s'entra fàcilment en una versió refinada, tan íntima i sadollada de sobrietat pietista, que fuig de l'espectacularitat i basa la seva força a magnificar el

paper de Jesús, a reforcil·lar-se en el bellíssim timbre dels instruments i a potenciar les microdinàmiques i el joc estereofònic de la doble l'orquestra. El resultat és d'una gran bellesa que m'atreveixo a qualificar de molt fonogràfica.

Entre els cantants, tots joves i amb *curricula* incomprendiblement importants en alguns casos, van destacar el tenor anglès Ian Bostridge en les àries i l'holandès Nico van der Meel com a Evangeliista, un cantant perfeccionista que canta habitualment per a Ericsson, Kuijken, Gardiner, Curtis i el mateix Brüggen. Una indisposició ens va privar d'escoltar una cantant de ben guanyat prestigi, la *mezzo* Claudia Schubert, i va congregat totes les àries i *ariosos* en una mediocre Patricia Spence. Anodines les sopranos Von Evera i Narucki i estentori segons prescripció el baix Kristinn Sigmundson.

Només es pot lloar la feina de l'Orquestra del Segle XVIII, que concretarà en la persona de la violinista Lucy van Dael, conductora del primer bloc orquestral i autèntica protagonista en les intervencions individuals, enteses, les d'ella i les dels altres solistes, com quelcom superior a un acompanyament, esperonats pel director per tocar amb la màxima creativitat. Excel·lents flautistes, oboïstes, violoncel·listes, gambistes, etc. És una orquestra amb la qual es complau de col·laborar, des del més absolut anonim, tot un artista com el violinista Emilio Moreno.

El prestigiós Nederlands KammerKoor em va semblar simplement correcte, equilibrat, però poc plural en els registres dramàtics. Però és gairebé segur que aquesta linealitat, com la seva deficiència de veus substancialment greus, era un tret volgut per Brüggen.

La part com a tot

Ibercamera. 6 de març de 1996. Palau de la Música Catalana. Barbara Hendricks, soprano. Steffan Scheja, piano. Schubert, Wolf, Debussy, Montsalvatge, Fauré, Delibes.

per X.C.-D.

La visita de Barbara Hendricks a Barcelona ha confirmat per a uns quants —entre els quals em compto— la impressió suscitada pel seu recital de presentació a Ibercamera ara fa tres anys: una veu petita, però agradablement timbrada i homogènia, ben suportada pel *fiato*, una dicció molt clara, dosis considerables d'intel·ligència, elegància, exquisidesa i pluralisme estilístic i encara més de *star system* i de màrqueting amb l'ajut mediàtic. I, no em puc estar de dir-ho, d'esnobisme en aquells que gairebé no aplaudeixen la part substantiva del programa —per tant, més exigent per a qui escolta— i perden la xaveta per unes cançons que coneixen com les de Montsalvatge o, a l'hora concessiva de les propines, siguin un esperitual negre o una cançó de *hit parade* liederístic; aquest cop, l'*Ave Maria* de Schubert.

La mutació de qualitativa a quantitativa de l'aplaudiment és tal que sembla dedicat a una altra cantant, no la que, amb els mateixos mèrits i limitacions, s'esforçava en un programa confegit al voltant de Schubert, Wolf, Debussy i les *Canciones negras* de Xavier Montsalvatge —que està més que bé que canti arreu del món, però que es pot estalviar a casa nostra. Com Horne en el mateix cas, o Norman i el seu Falla, coincidents a exorcitzar la natural cautela en la pronunciació i l'estil per la via d'una exageració amb ribets d'*espanyol*.

S'ha de dir que Hendricks ha estat la més conscienciosa de les tres, la menys estrambòtica, la menys mediatitzada per resultar simpàtica o espectacular; lògicament, més preocupada per una pronunciació que se li escapa (poliglota com és) que per una cadenciositat rítmica

al servei de la sensualitat d'unes paraules poètiques. No debades, i amb diferència, la més ben interpretada del recull va ser la cançó de bressol. En resum, meritori esforç d'una artista que es vol eclèctica, cosa que li serà ideal per captivar qualsevol públic forà.

Hendricks va cantar en la primera part les *Cançons de Mignon* que sobre els mateixos textos de Goethe van compondre Schubert i Wolf. Si estuendes són les del primer, encara ho són més pel seu *pathos* les del segon, particularment el suprem *Kennst du das Land*, que no va sobresortir del bloc en la interpretació de la soprano nord-americana. Després vindrien les *Ariettes oubliées* (sobre poemes de Verlaine) de Debussy, extraordinàriament ben cantades, i les cançons antillanes de Montsalvatge, que van dur el recital al punt de màxima acceptació per part del públic. Era evident que el públic trobava una major complaença en les cançons que en l'esforç de la interpretació.

Après un *rêve* de Fauré, la *Chanson espagnole* (*Les filles de Cadix*) de Léo Delibes, una *Ave Maria* plena de recolliment i l'esperitual *He's got all the world in his hands* cantat *about de soufflé* van posar el punt final al recital d'una cantant ben tractada pels periodistes que, en el punt àlgid de la carrera, ha canviat els perfils subtilíssims de la gran Schwarzkopf (ah, els seus Wolf!) pel preciosisme més confortable d'una Amelling.

Penso que no és molt demanar a Ibercamera que empri per als programes de mà un paper que resulti menys sorollós a l'hora de passar els fulls per seguir els textos cantats. També que tingui una cura extrema en la traducció de poemes tan idiomàtics com Verlaine.

Un rèquiem no emotiu

Ibercamera. 4 de març de 1996. Palau de la Música Catalana. Orquestra i Cor de l'Òpera del Teatre Kirov Marinski de Sant Petersburg. Valery Gergiev, director. *Missa de Rèquiem*, de Verdi.

per LL.T.

Les dimensions musicals del *Rèquiem* de Verdi són prou conegudes, d'una banda com a reflex de la més refinada sensibilitat i intimitat, i d'una altra com a portador de la màxima majestuositat i al mateix temps tenebrositat d'alguns dels seus passatges, com el cas de la seqüència del "Dies Irae".

El *Rèquiem* verdia cal considerar-lo com una partitura d'una grandiositat inqüestionable que mai no ha de caure en una artificiosa grandiloqüència interpretativa. Hom pot endinsar-se en l'essència de la partitura d'una manera visceral i rotunda, com ho va fer Karajan; buscant la més preciosista intimitat, com ha demostrat Giulini, o buscant el màxim equilibri possible entre les set parts de la partitura, en una concepció més propera a l'estil de Sir George Solti. Són tres vies, cadascuna compatible i punt de referència obligat abans d'entrar en la versió que un dels directors amb més fama de l'actualitat, com és Gergiev, havia de dur a terme al Palau. Efectivament, una de les orquestres i cors més prestigiosos del panorama musical, els del són del Kirov de Sant Petersburg, i el seu director musical Valery Gergiev, que amb les seves gravacions d'òperes del repertori musical rus i en les seves anteriors visites al Palau s'ha guanyat de manera unànime l'ovació del melòman.

Gergiev va voler potenciar el màxim de sonoritats de la partitura, en una demostració palpable de les capacitats musicals de la seva orquestra i dominant un cor que és capaç de realitzar les entrades

amb una seguretat tècnica idènticament impecable; demostració de tècnica i seguretat, però, que en molts casos no va tenir el seu reflex en la sensibilitat que mereix una partitura de la transcendència del *Rèquiem*. Certament, el "*Dies Irae*" va resultar impressionant, per la seva artificiositat de sonoritats, per l'elecció d'un *tempo* que semblava traspasar per la seva força i decisió la velocitat de l'"*Allegro agitato*" amb blanca marcada a 80, que assenyala la partitura. Però fins i tot l'excés de grandiloqüència amagava bona part de les terribles amenaces del text. Les refinades entrades del cor en el "luceat eis" buscant la màxima sensibilitat possible en el fraseig i recolzant-se en la manera cristal·lina d'entrar en els *pianissimo* que caracteritza el passatge, un equip de solistes en els quals van sobresortir la veu del tenor Vladimir Grishko (encara que amb algun que altre problema en la part aguda de la seva tessitura: les notes en tonalitat de Do major de la complexa entrada del pasatge de l'ofertori "Hostias" no van obtenir la sonoritat cristal·lina desitjada) i la del baix Sergei Alexashkin (impecable en cadascuna de les seves intervencions, buscant sempre la proporció de màxim equilibri de sonoritat amb l'orquestra) van ser els punts cabdals d'un *Rèquiem* que va pecar d'excés de grandiloqüència. La manifestació de virtuosisme, de perfecta sincronització d'una orquestra que no té fissures en cap de les seccions, d'un cor extraordinari, no van ser suficients per aconseguir el grau d'emotivitat que reclama el més operístic dels rèquiem.

Gutman-Virsaladze o la perfecció

Ibercamera. 28 de març de 1996. Palau de la Música Catalana. Natàlia Gutman, violoncel. Eliso Virsaladze, piano. Beethoven, Brahms.

per LL.T.

Si aquesta temporada, musicalment parlant, romandrà en la memòria del melòman, bona part d'aquest fet serà gràcies a la sublim qualitat assolida en concerts de música de cambra. Aquest va ser el cas d'un autèntic esdeveniment musical de dues artistes assídues als nostres escenaris, però que mai no han fet ostentació d'un divisme enlluernador.

La violoncel·lista Natàlia Gutman i la pianista Eliseo Virsaladze van impartir una classe magistral sobre la interpretació d'obres cambrístiques de Beethoven i Brahms. Només un detall, que per la seva infreqüència cal assenyalar: Gutman va interpretar sense partitura la complexíssima *Sonata en Fa major opus 99* de Brahms. La música de cambra no exigeix cap tipus de divisme; només uns intèrprets que s'aboquin plenament a les obres que estan oferint. El respecte a l'obra, la més absoluta perfecció que pugui exigir-se en la unificació de criteris expressius, d'equilibri de sonoritat i de diàleg entre els components són part dels aspectes que cal demanar a artistes d'una qualitat musical contrastada. Però si, a més, intèrprets com Virsaladze o Gutman aporten la màxima intel·ligència en l'estructuració del fraseig, *legatos* refinats, articulats diàfons, el més sublim dels diàlegs que pot demanar-se entre un violoncel i un piano, la lectura resulta paradigmàtica i inoblidable. El seu Beethoven culminat per la *Sonata núm. 3 en La major opus 69*, va tenir en la seva dimensió romàntica el segell personal de la interpretació. Cap sonoritat sortia, però, d'uns mar-

Natàlia Gutman

ges establerts i tot fluïa sota una aparent facilitat que, certament, només pot aconseguir-se quan els intèrprets són veritables mestres. Una lliçó de com afrontar els passatges virtuosístics del piano —mai desbocats quant a ampul·lositat sonora—, de com assolir tot el sentit que pot tenir la paraula *cantabile* encara que formi part d'un "Allegro", en definitiva, de com dues artistes portadores ambdues de la tradició musical russa (Richter, Neuhaus, Rostropovitch) saben fer prevaler el missatge de l'obra abans que el seu talent personal. El seu va ser un Beethoven amb càrrega emotiva, amb pulcritud de so, i d'un lirisme exquisidament traçat.

Com era d'esperar, el seu pas per Brahms va estar regit per uns passatges de qualitat musical idèntics. Tot el simfonisme que concentra aquesta segona *Sonata de l'opus 99*, contemporània de la *Quarta simfonia*, tot el sentit melangiós que recull l'"Adagio affetuoso" (deliciós el fraseig de Gutman!), l'extroversió manifestada en l'"Allegro apassionato", en una versió carregada de vehemència i temperament, van quedar reflectides al llarg d'una lectura sublim.

Virsaladze i Gutman van tornar a triomfar al Palau jugant només la carta de la música més pura.

Transgressions

L'Espai de Dansa i Música de la Generalitat de Catalunya. Del 14 al 17 de març de 1996 "Je n'aime pas le rock". Albert Guinovart Ensemble. Carme Canela, veu.

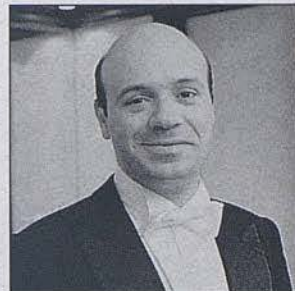
per X.C.-D.

Albert Guinovart és prou conegut com a pianista i com a compositor i per això hi havia curiositat, no ja per veure el seu espectacle "Je n'aime pas le rock", sinó per conèixer l'Ensemble que ha creat i que va presentar amb una gran acceptació al Mercat musical de Vic.

Es tracta d'un grup obert que en aquesta presentació integraven Olvido Lanza al violí, Montserrat Vallvé a la viola, Lito Iglesias al violoncel i Guillermo Prats al contrabaix. Com es veu, noms d'intèrprets joves i ben acreditats entre nosaltres, de rigorosa formació clàssica, però amb una personalitat artística prou elàstica per integrar-se en una iniciativa que, com en una aventura, té clar el punt de partida, però ha d'anar perfilant els punts d'arribada.

Aquests punts poden ser diversos segons aquest "Je n'aime pas le rock", volgutament mediatitzat per la lírica d'Isidre Vallès, Carme Rovira, Gloria Fuertes i Josep Palau i Fabre, l'esplèndida contribució vocal de la cantant Carme Canela —un gran èxit personal— i la rotunditat d'alguns dels millors temes dels musicals *Flor de Nit* i *Mar i cel* (textos de Vázquez Montalbán i Bru de Sala) i de la pel·lícula *El llarg hivern*, èxits sonats del mateix Guinovart.

La sonata *Austràlia* per a piano sol és el cor de l'espectacle. La seva rotunditat temàtica i una sonoritat vistosament romàntica (neoromanticisme, en diuen) certifiquen el gust de Guinovart per la síntesi i l'eclecticisme i el seu instint per una dramàtica musical. Va ser composta arran d'una gira recent a

Albert Guinovart

aquell continent i certifica l'habilitat de Guinovart per transgredir normes i per pouar en totes les fonts possibles. L'iconoclasta *Desconcerto Grosso* (sobre *El cant dels ocells*) d'Isabel Soriano va posar un punt hilarant a un espectacle que serà impecable quan es desempallegui de les contingències de tota estrena, és a dir, una colla d'amics i coneguts a la platea amb els quals es pot tenir un tracte diferencial, però que no són representatius d'un públic genèric.

La idea és francament bona, nova. L'espectacle (una hora i quart) és distret i captiva tant per la paraula poètica com per una música ben escrita que pot desorientar un instant, però que acaba posant còmode l'espectador "clàssic", un cop enteses les regles del joc.

M'atreveixo a pensar que Guinovart podria sofisticar encara més la funció. Per exemple, alguns *mutis* són innecessaris, o aprofitar més la relació que la cantant pot tenir amb els instruments, particularment el piano. Crec que beneficiaria l'espectacle fer-lo més tens, menys fragmentat i aplicar-hi una utilització gairebé dramàtica (tant com els canvis de llum) de les pauses i els silencis a partir d'una dependència menor de les interrupcions que, inevitablement, suposen els aplaudiments que coronen cada número.

Música al voltant de la mort

23 de març de 1996. Església de Sant Felip Neri. Coral Cantiga. BCN Metall Quartet. Dir: Josep Prats. *Danses de la Mort*, obres de Purcell i Distler.

Josép Prats

per X.C.-D.

L'any passat la Coral Cantiga dels Lluïsos de Gràcia que dirigeix Josep Prats presentava aquest programa Purcell-Distler amb tanta acceptació que enguany el reprèn en el Festival de Música Religiosa de Conca i en algunes ciutats castellanès. Per tant, era lògic fer-ne una recuperació a casa (Sant Felip Neri, 23 de març).

En la primera part la Cantiga interpreta la impressionant *Música per al funeral de la reina Maria* de Purcell amb el suport instrumental del BCN Metall Quartet (dues trompetes i dos trombons), timbales, violoncel i l'orgue (portàtil) de Neil Cowley. La versió de Prats és austera en el detall, però solemne en la globalitat, abocada al contrast entre el hieratisme i la cerimònia, però subratlla la malenconia d'alguns passatges corals acompanyats pel continu de violoncel i teclat. L'aprofitament de la bellesa de la veu de soprano va ser òptim i remarcable el caràcter antifonal introduït per la ubicació distant —en el cor— dels metalls i la percussió.

La segona part l'ocupa la *Totentanz* (*Dansa dels morts*) d'Hugo Distler, segon número de la col·lecció "Música Coral Sacra", Op. 12. El compositor ale-

many (1908-1942), organista de Lübeck i professor a Stuttgart i Berlín, és conegut per la seva dedicació a la litúrgia i a la música religiosa.

Aquesta *Dansa* s'articula en catorze sentències entonades per la Mort (l'actriu Pepa López), la rèplica de l'escollit per participar a la ronda i una glossa coral. S'hi afegeix una dramaturgia (de Josep M. Mestres) que empra amb eficàcia uns pocs elements materials (espelmes, carraques) i un moviment escènic que coordina l'obra en miniescenes i convoca a l'escenari els cantants com si sortissin d'entre el públic.

Els membres del cor —vestits amb roba de carer— personifiquen un poble del qual sorgiran arquetips com l'emperador, el bisbe, el noble, l'home ric (tots ells incriminats per la Mort), el mege, el mercader, el soldat, el pagès, l'home pietós..., l'ancià (que és queixen del seu destí). La seqüència final és com una cançó de bressol amurada de consolació que contrasta amb el sever caràcter pietista de l'obra.

La Cantiga va revalidar l'èxit de la temporada anterior amb una actuació entusiasta. Cal encoratjar propostes arriscades com aquesta que sumen innovació a una tradició de llarga trajectòria.

Melodisme sense ambició

Ibercamera. 20 de març de 1996. Palau de la Música Catalana. Virtuosi de Praga. Rossini.

per X.C.-D.

Ibercamera va portar a Barcelona els Virtuosi de Praga i el Cor de Cambra de la mateixa ciutat reforçat amb membres del Süd-deutsche Madrigal Chor per a un programa Rossini sota la direcció del prestigiós Wolfgang Gönnerwein. Es van interpretar l'obertura de l'època *Semiramide*, la cantata *Joana d'Arc* en versió orquestral (programació oportuna en presentar el Liceu fa poc l'òpera homònima de Verdi) i el *Stabat Mater*.

Ni l'orquestra, ni el cor, ni els solistes, ni la concertació van destacar en sentit positiu. En la cantata, la mezzo-soprano Marta Benacková aportava una veu tan esplèndida des del punt de vista de primera matèria com desagradable per l'ús que en feia, particularment quan la melo-

dia sorgeix de la línia vocal. El quartet de solistes en el *Stabat Mater* —en el qual, per cert, la mateixa Benacková era, amb diferència, la millor en una comesa menys protagonista— es va desequilibrar per la incertesa del baix (el romanès Crasnaru), la tosquetat del tenor (el rus Grivnov, un solista del Bolshoi) i l'aspror en l'ajut de la soprano (la russo-israeliana Davidov).

Em va decebre la concertació poc ambiciosa de Gönnerwein ancorada en el doll melòdic rossinià. Digna per a un bolo, però impròpia de la fama que li han reportat els enregistraments. L'orquestra no va destacar en l'obertura, certament difícil de tocar i, per a ella, l'obra compromesa del programa. Tampoc del Cor, per la seva discreció, se'n conservarà un record indeleble.

Sintsezv, la gran descoberta

24 de març de 1996. Mas Sans de Sant Celoni. Leonid Sintsezv, piano (catedràtic de piano del Conservatori Rimski-Korsakov de Sant Petersburg). P.A. Soler, Beethoven, Chopin, Liszt.

per LL.T.

Leonid Sintsezv, nascut l'any 1944, va seguir els seus estudis musicals a l'Escola especial per a genis del Conservatori Rimski-Korsakov de Sant Petersburg, i als deu anys ja ofería concerts en públic.

Leonid Sintsezv, actual catedràtic de piano del Conservatori, ha tingut des de l'any 1992, quan va impartir unes classes magistrals a Torroella de Montgrí, una estimació especial pel nostre país. I per això no és estrany que de seguit acceptés l'oferta de dues escoles de música,

ubicades a Premià de Mar i Sant Celoni, per impartir classes de piano, tot alternant el seu treball amb estances de dos mesos al Conservatori de Sant Petersburg.

Leonid Sintsezv, un especialista en programes virtuosístics, va oferir un recital organitzat per l'Escola de Música Grau al Mas Sans de Sant Celoni, davant d'un públic majoritàriament integrat per pianistes i coneixedor de les dificultats que el pianista havia d'afrontar. Si bé al llarg de la primera part va endinsar-se en un repertori "accessible" (*Sonates* del pare Antoni Soler, la

Sonata núm. 22 de Beethoven i va entrar de manera magistral en el món oníric del *Scherzo ensi menor* de Chopin), va reservar la segona part monogràficament dedicada a Liszt, les obres "prohibides" de la literatura per a piano, de la magnitud del *Vals Mefisto*, del *Libselied* -adaptació listziana d'un lied de Schumann- del celeberrim estudi segons Paganini *La Campanella*, per cloure amb la *Rapsodia núm. 6*, amb el prou conegut pas-satge d'octaves amb què es clou la partitura.

Només pianistes amb una tècnica portentosa poden treure tot el valor de partitures com *La Campanella*, amb els prou coneguts trinats a la part aguda del teclat, amb els prou coneguts trinats a la part aguda del teclat, amb els temibles salts d'ambdues mans, amb la precaució d'oferir un articulat precís i acurat per assolir la màxima transparència de l'obra. Sintsezv va oferir una veritable classe magistral de tècnica pianística al servei de la música amb obres de Liszt executades sota una òptica romàntica, jugant amb els extrems d'atacs d'acords projectats amb una força desbordant i el lirisme poètic idènticament característic de l'estil del compositor hongarès. Un Listz romàntic, de tècnica impecable, brillant, exterioritzat, però sempre guardant un espai perquè sorgís l'atmosfera reflexiva i delicada del llenguatge de l'autor. Com a rúbrica del concert, cinc obres fora de programa, quatre de les quals de Chopin, entre les quals no van faltar tres dels seus estudis de l'*opus 10*.

Només cal esperar que Sintsezv, i encara més després del recital escoltat, continuï molt temps al nostre país per poder explicar els secrets del seu talent a les nostres joves promeses musicals.

Metadones interpreta Medea

Medea-Mix. Sala Becket. 13 de març-7 d'abril. Metadones: Txiqui Berraondo, Mary Davison, Montse Esteve, Graciela Gil, Anabel Moreno i Anna Subirana. Direcció: Magda Puyo.

per DAVID PICÓ S.

L'èxit va sorprendre Metadones amb l'espectacle *La Bernarda es Calva* fa un parell de temporades. Aquest grup teatral, encapçalat per Txiki Berraondo, Graciela Gil i Magda Puyo, absorbeix un argument dramàtic i hi aplica el seu particular mètode de treball: desarticlar l'obra, fer-la miques, alliberar-la del discurs de la lògica narrativa, i reestructurar-la des de l'òptica de la fragmentació, en un intent d'accedir simbòlicament a aquells elements prelògics, originals, que el llenguatge convencional ens escatima. En aquest joc, els conceptes

perden l'autoritat i pren la paraula el gest, la veu, el moviment, la ironia, la música. *Medea-Mix*, el seu darrer espectacle, és el retaule cubista del mite de Medea. Les sis actrius interpreten les diverses identitats que conflueixen en el nom de Medea: Medea mare, amant, venjativa, desesperada, triomfant... Medea dona. Aquesta escenificació múltiple demanava un ritme àgil, lleuger i canviant. Aquí és on la música adquireix tot el seu protagonisme. Les components de Metadones -diverses de les quals són ex-membres del grup vocal Stupendams- canten, a cappella, jazz, música disco, cant coral, blues... per expres-

sar amb desimboltura els pensaments i sentiments més íntims de Medea. La direcció musical de Laura Teruel imprimeix a l'obra agilitat i dinamisme, i dóna pas a escenes -sobretot les humorístiques- tan brillants com insubstancials. Aquesta és la manca de *Medea-Mix*. Els moments dramàtics no et fereixen l'ànima i els humorístics es dissolen en l'anècdota. Potser Metadones no vol anar més enllà, cosa poc probable tenint en compte els temes escollits i la capacitat que ha demostrat per crear espectacles singulars. Un exemple d'això és la sàvia utilització de la música, del ritme, de la dansa, de la veu i del so, per dibuixar una Medea inèdita. L'espontaneïtat organitzada, irònica i musical de Metadones és, per a la cultura dels nostres dies, tot un respir -que esperem que no s'esgoti en un sospir.

El Caos salva John Zorn

Sala Apolo de Barcelona, 18 març. John Zorn, Mike Patton, Ikue Mori, Orquestra del Caos. *The art of memory, Cobra*.

per D.P.S.

John Zorn és l' excepció, la sorpresa, la patacada, l'enginy... Amb el seu sofert saxo, dinamita les fronteres estilístiques des de fa més de quinze anys. Ni l'etiqueta d'avantguardista li escau. Trànsfuga musical, fa i desfà tothor, sovintejant -i vulnerant- el jazz, el free-jazz, la música contemporània, el jazz-core, el rock alternatiu...

El concert de la Sala Apolo va començar malament, amb l'absència -per pneumònia- del guitarrista Fred Frith, músic subversiu com Zorn. I no va continuar gaire millor. John Zorn (saxo), acompanyat de Mike Patton (crits, gemecs i ordinador)

i la percussionista Ikue Mori (la nota tecno-folklòrica de la nit) van desplegar totes les seves habilitats provocatives: sotracs, brogits, estrèpit, cridòria, fru-fru, tris-tras i altres aldarulls sonors, a un volum inhumà. Amb un resultat desconcertant: ningú no va sentir-se provocat. Al contari, el públic, cada cop menys capaç de concentrar-se, no va deixar de xerrar ni un instant. Ni un. S'entén que cada vegada calgui una música més excitant i sorollosa per reclamar la seva atenció. Però alhora, com més soroll, més xerrameca. Només de tant en tant, quan Zorn ens colpejava la campaneta de l'orella amb alguna explosió sonora, una part del públic reaccionava amb

una rialla breu, sorda, seca.

A la segona part tot va canviar. És un luxe, una sort, un plaer, tenir a casa nostra una formació tan oberta, dinàmica, versàtil imprevisible i professional com l'Orquestra del Caos. Zorn va proposar un joc: assignar aleatòriament unes pautes musicals per tal de submergir l'Orquestra en una mena d'improvisació organitzada. El resultat del joc, anomenat *Cobra*, va ser brillant, intens, sorprenent, de vegades irregular, però infinitament més interessant que la primera part. El públic, ara sí, va gaudir, i encara més els tretze músics de l'Orquestra, tot seguint les instruccions de John Zorn, que feia de mestre de cerimònies. Coordinat per Xavier Maristany, el concert de Zorn, finalment, va esdevenir un èxit. I després del Caos, la xerrameca va tornar a omplir la sala.

XV FESTIVAL DE JAZZ DE TERRASSA Triomf del trio de Ray Brown

per ALBERT SUÑÉ

El quinzenè Festival de Jazz de Terrassa es va haver d'estrènyer el cinturó. La Nova Jazz cava del passatge de Gaudí, lloc on es van celebrar tots els concerts sota cobert, està passant per moments no gaire feliços. I això es notà en la programació, que no va tenir, globalment parlant, la qualitat que hom esperava. De tota manera, el Festival fou prou digne i això és el que compta.

Dels concerts a què assistirem, cal dir que el que ens va fer vibrar més —i no és pas una novetat— fou el protagonitzat pel trio de Ray Brown. El contrabaix de Pittsburgh, que aquest octubre complirà setanta anys, continua sent una figura.

Els temes que van anar desgranant el seu combo gaudiren sempre d'una qualitat altíssima. Fossin estàndards o bé temes del *be-bop*. No hi feia res que gairebé tots ens haguessin sonat a les orelles més de cent vegades. El combo de Brown els interpretava d'una manera absolutament enriquidora, els donava la volta com un mitjó i els oferia al públic en una barreja altament estimulante de *swing*, precisió, harmonia i tonalitats.

Ray Brown mai no ha estat un home a qui agradi el soroll. I això es va tornar a fer palès. La seva verba deixa anar, això sí, un so poderós, bellutat, que constitueix una autèntica columna vertebral, on es gronxen alegrement els seus dos joves acòlits, el pianista Benny Green i el bateria Gregory Hutchinson, als quals el líder deixa un ampli espai perquè també hi diguin la seva.

Però els tres homes actuen sempre com un bloc. Ningú no fuig mai de

Un tancament temporal

La Nova Jazz Cava de Terrassa obrí les seves portes l'abril de 1994. Els responsables, gent amb prou experiència en la matèria, van ser excessivament optimistes pel que fa a la programació que s'havia d'oferir. És a dir, van pensar que portant-hi grups forans de categoria —al costat d'altres d'aquí—, la cosa funcionaria prou bé.

No és que el públic deixés d'assistir als concerts. Va passar que no hi va anar en suficient nombre com perquè, amb els diners que havia dipositat sobre la taula l'Ajuntament de la ciutat i els dels pocs espònsors privats que es van poder fer, es cobriessin les despeses.

Per tot això, després del Festival d'enguany la Nova Jazz Cava tancà les seves portes. Però haurà estat un tancament temporal, ja que a primers d'aquest mes de maig és previst que es tornin a obrir i s'iniciï altre cop la programació.

Però ara es tindran en compte alguns factors bàsics: els responsables (es manté el mateix equip de gestió) seran més cautelosos a l'hora de contractar figures foranes. Però això no vol dir que estiguin vetades a partir d'ara. El que sí es durà a terme serà una programació catalana i estatal de categoria. I a part la programació, es potenciaran aspectes com la formació i l'ensenyament, a part d'altres tipus d'activitats. I és que un Club de Jazz no solament són concerts en directe. ● A. S.

mare. Els paràmetres estan perfectament marcats pel mestre. I els tres músics s'hi mouen com peixos dins l'aigua. Tot està planificat al detall. És a dir, hi ha hores d'assaig. I l'oferta, per tot això, és realment engrescadora.

La tècnica i sensibilitat de Ray Brown li permeten, a més, oferir solos no gens feixucs. Sembla mentida les coses que es poden dir des d'un contrabaix! Però els seus dos companys no es queden enrera. Benny Green va tornar a demostrar que és un pianista fresc com una rosa, un pianista d'idees en forma de cascada però que flueixen serenes, plenes de *feeling*, no genys atropellades. Demostra, a més, una tècnica magnífica.

Aspecte que també es pot apuntar pel que fa a Gregory Hutchinson, un *drummer* que marca, controla, vigila, accelera, afluixa i escomet perfecta-

ment segons quin sigui el passatge que s'interpreta. Un autèntic bateria d'acompanyament. Un bateria que estava —ja ho crec que sí— totalment fusionat amb el grup.

L'aparició del jazz-força

Per la seva banda, el jazz-força va tenir la seva oportunitat en dues nits diferents: les que ompliren els combos del saxo tenor Abraham Burton i el trompeta Nicholas Peyton, dos joves que despuntaven amb braó i que foren acompanyats pel seu respectiu trio rítmic.

Tant Burton com Peyton demostraren que els joves de les noves fornades acumulen una tècnica enorme, però que els manca sensibilitat. De notes, en van fer moltíssimes. I en diverses ocasions —dins del context *postbop* en què es movien— aques-

tes notes arribaren clarament al personal per la seva puixança i claredat d'idees, especialment Peyton. Però també van existir estones un bon xic gratuïtes, en què l'ona de l'avorriment va planar pel local.

Els seus acòlits es van moure també en un context semblant. No hi ha res a dir respecte dels seus coneixements, però van ser escombrats, a estones, per la seva poca substància.

Finalment, cal parlar del concert ofert pel saxo tenor i flauta travessera Dave Newman —substitut del malalt Johnny Griffin—, acompanyat pel trio de Kenny Barron, amb ell mateix al piano, Ray Drummond (contrabaix) i Ben Riley (bateria). Fou un concert força engrescador i Newman, no pas conegut per aquí —només l'havíem vist per la tele en un anunci d'una marca de cervesa— demostrà un enginy més que suficient amb els dos instruments com per fer-se seu el públic sense com qui diu despendinar-se.

És a dir, sense ser gens espectacular, van demostrar que se sabia llargament l'ofici: fraseig regular, bon so i bones idees. Els altres tres elements del grup —de fet, un combo que fa temps que actualment palesaren un domini abasagador de cadascun dels seus instruments. Barron estigué molt discursiu però no gens embafador. En Drummond brillà el seu potent so i bon *tempo*, mentre que Riley demostrà un cop més que és un bateria esplèndid, col·locat als antípodes dels *drummers* matussers. Els temes que eixiren de l'escenari van ser estàndards i *blues*, però també van vorejar l'ona *bop*. I malgrat la llargada, a vegades excessiva dels solos, tot-hom eixí al carrer amb el somriure a la cara.

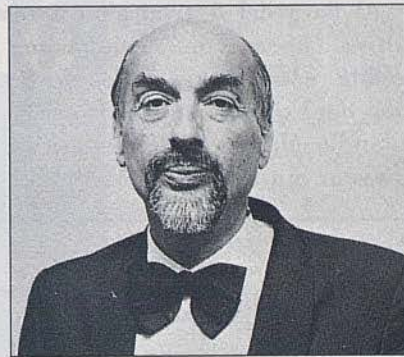
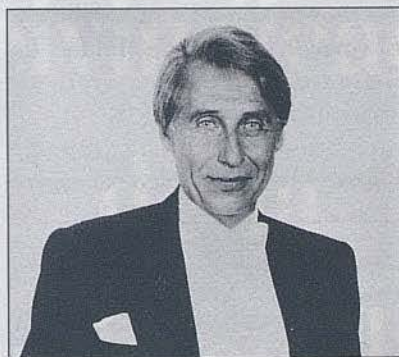
Falla, protagonista del 45è Festival de Granada

per J.C.C.

Manuel de Falla serà el gran protagonista de la quaranta-cinquena edició del Festival de Música i Dansa de Granada. La figura del músic gadità, fincat durant uns anys importants per a la seva carrera a la ciutat de l'Alhambra, serà gairebé omnipresent al llarg de la trentena de manifestacions programades, fet justificat per commemorar-se enguany, com és ben sabut, el cinquantenari de la seva mort.

Ell serà protagonista d'una vintena dels vint-i-set concerts —en algun cas, monogràfic— i de tres de les sis sessions de ballet. Ben altrament, Robert Gerhard, de qui enguany es compleix el centenari del naixement, passa desapercebut, amb la interpretació de dues obres, *Danzas de Don Quijote* i *Pedrelliana*.

L'edició d'enguany —que novament dirigeix el compositor Alfredo Aracil— sembla trencar la inflexió manifestada a l'anterior, presidida per uns criteris d'especialització en el món musical i dansant més autòcton, més andalusista i, per tant, matisadors o ponderadors dels postulats eclèctics, oberts i proclius al gran espectacle que l'havien presidit gairebé des de sempre. I que, de fet, l'han convertit en la manifestació institucional d'aquesta índole més important de tot l'Estat espanyol. En tot cas, aquest retorn a la línia habitual té el contrapès d'una aparent retallada de recursos, significada pel fet que els grans noms de la música universal —tant individuals com formacions— restin molt més

A dalt, Manuel de Falla, l'autor protagonista d'aquest Festival, i Victòria dels Àngels. A sota: Joaquín Achúcarro (esquerra) i Dimitri Bashkurov.

absents del cicle granadí del que ho eren habitualment.

La presència de Falla s'articula, per una part, en una munió d'obres que s'inseriran en nombrosos programes, i en una sèrie de programes, o, si es vol, produccions, monogràfiques o que li són dedicats de forma especial. El cas més evident és el del muntatge de *L'Atlàntida*, que s'oferirà els dies 24, 26 i 27 de juny en una versió escènica del peculiar conjunt barceloní La Fura dels Baus i amb interpretació musical de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, el Cor de València, el Coro de la Presentación de Granada i direcció musical de Josep Pons. Les representacions tindran lloc a la plaça de las Pasiegas, i tot sembla indicar que serà la manifestació estrella del festival.

També tindrà caràcter monogràfic el concert que oferirà la il·lustre soprano barcelonina Victòria dels Àngels acompanyada al piano pel també barceloní Albert Guinovart i per solistes de l'Orquestra Ciudad de Granada. Serà un recital de *lied* totalment dedicat a Falla, que se celebrarà en el marc tan privilegiat i selectiu del Patio de los Arrayanes, al bell mig del cor del palau de l'Alhambra.

Juntament amb això s'oferirà un minicicle titulat "El món pianístic de Manuel de Falla", integrat per quatre concerts a càrrec de Dmitri Bashkurov, Carles Santos, Ilan Rogoff i Joaquín Achúcarro que comprèn obres de compositors que tinguin una certa familiaritat, estilística o històrica, amb Falla: de Bach a Nin-Culmell passant per Debussy, Beethoven,

R. Halffter, Grieg, Poulenc, Ricard Viñes, D. Scarlatti i Ravel. Del compositor gadità, només s'inclou les *Cuatro piezas españolas*. També s'ofereix un concert amb el títol de "El món guitarrístic de Manuel de Falla" a càrrec de Gabriel Estarellas i amb obres de Barios, Turina, Falla, Miquel Llobet i Bach.

Cal destacar també, en aquest món dedicat a Falla, la versió escenificada de *El retablo de Maese Pedro* a càrrec de l'Orquesta Ciudad de Granada dirigida per José Ramón Encinar, amb les veus del barceloní Josep Ruiz, d'Enrique Baquerizo i del nen David Arredondo, amb direcció escènica d'Ariel García Valdés i escenografia i vestuari de Javier Mariscal.

Al llarg del festival s'oferiran altres obres del compositor gadità, com *Noches en los jardines de España* amb el pianista Claudio Martínez Mehner, l'Orquesta Sinfónica de Madrid i

direcció d'Antoni Ros Marbà, les *Suites 1 i 2* de *El sombrero de tres picos*, i l'interludi de *La vida breve* amb l'ONE dirigida per Gómez Martínez, la *Suite homenajes* amb la Symphonier-orchester de Viena dirigida per Arturo Tamayo, *Balada a Mallorca* a càrrec de The Sixteen i també la coreografia de Leonid Masine de *El sombrero de tres picos* a càrrec del Ballet de l'Òpera de Niça. Tot això sense ser exhaustiu.

De la resta, i pel que fa a obres, no hi ha res especialment destacable. Sense produccions operístiques, excepte *El retablo...*, i sense massa noms de gran relleu, tal com s'ha apuntat abans, cal destacar les versions de la *Cinquena* i de la *Sisena Simfonia* de Beethoven, *La Mer* de Debussy, *El cant de la terra* de Mahler, *La consagració de la primavera* de Stravinsky i l'estrena de *Música sobre un poema de Ignacio Llamas* de M. Hidalgo, encàrrec

del Festival i de *Sinfonietta Homenaje* de Manuel Castillo, encàrrec de la Junta de Andalucía en homenatge a Falla.

Pel que fa a noms, ja s'han esmentat les formacions espanyoles, a les quals s'ha d'afegir també la Sinfónica de Viena, sense que al capdavant d'elles figuri cap batuta estrangera ni tampoc hi col·labori cap solista excepcionalment destacat. En tot cas, cal advertir la presència de Rafael Frühbeck de Burgos al capdavant de la ja esmentada orquesta Sinfónica de Madrid, orquestra que, d'aquesta manera, obrirà i clourà el Festival. Amb The Sixteen, el conjunt que dirigeix Harry Christophers, que oferirà dos concerts, els pianistes ja citats Bashkirov i Achúcarro i també Pascal Rogé, que interpretarà el *Concert en sol major* de Ravel amb la Nacional de España, Victòria dels Àngels, que retorna a un escenari on el 1964 va oferir un memorable recital, i el guitarrista Gabriel Estarellas esdevenen així columnes prestigioses massa solitàries en aquesta manifestació.

En el camp de la música antiga o d'investigació etnomusical s'han de citar els dos recitals de grup Discantus que dirigeix Brigitte Lessne, el de l'Ensemble de l'Institut Supérieur de Musique de Tunis i el del Cor Bizantí de l'arquebisbat de Nicòsia.

Pel que fa a ballet, i ultra la citada companyia de l'Òpera de Niça, destaquen el Ballet de Cristina Hoyos, que oferirà un programa titulat "Caminos andaluces", l'actuació de la *bailaora* Belén Maya, i especialment la companyia de José Antonio.

Hom manté la tendència a diversificar els marcs de celebració del Festival a diversos indrets de la ciutat: plaça de las Pasiegas, Monestir de San Jerónimo, Catedral, Hospital Real i Pati de l'Ajuntament, mentre que s'ha prescindit del tot de l'Auditori Manuel de Falla. Les dates de celebració seran del 21 de juny al 7 de juliol.

Port de Barcelona
Autoritat Portuària de Barcelona

FUNDACIÓ
ORFEÓ CATALÀ
PALAU DE LA MÚSICA

Continuem d'acord.

L'acord de col·laboració
que en el seu dia van signar el Port de Barcelona
i la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música,
ha estat renovat per a la temporada 1995-1996.

No ens han mancat precedents il·lustres i realitats d'una qualitat indiscutible, des de l'exemple emblemàtic de Pau Casals i el Quartet Renaixement d'Eduard Toldrà fins al Trio de Barcelona de Gerard i Lluís Claret i Albert Attenelle, sense voler ser exhaustius ni obviar el clar i esperançador *revival* del conreu de la música de cambra entre els nostres instrumentistes joves. Malgrat això, i des de molts punts de mira, la música de cambra continua sent una assignatura pendent de la nostra vida musical.

En la vida concertística, perquè no existeix una oferta, ni la corresponent demanda del públic, equiparable a la d'altres modalitats —la música simfònica amb grans conjunts i directors— no diríem multidinàries en termes absoluts però sí capaç d'atraure el gran públic fins al punt d'omplir una sala de dos mil espectadors, malgrat el cost elevat de les localitats, quan es tracta de les grans orquestres internacionals. És cert que, de tant en tant, podem assistir a certes manifestacions puntuals de música de cambra seguides per un públic fervorós encara que comparativament minoritari. Però, per què no

tenim un gran cicle regular i consolidat, per exemple, de quartets de corda que complementi les grans temporades simfòniques o líriques?

En la vida musical més autòctona, la que configura una xarxa d'activitats aparentment menors, dominades pels intèrprets radicats al país, ja hem dit que existeixen indicis esperançadors, però persisteixen alguns mals endèmics, entre els quals la manca de continuïtat, motivada per la precarietat del mercat musical i la dificultat de conrear un gènere que no admet dedicacions ocasionals sinó un procés de maduració profundit (d'aquí el seu inigualable valor formatiu), i la insuficiència de suports pedagògics estables, parcialment contrarestatada per diverses iniciatives tan útils com lloables.

En tot cas, la viabilitat funcional dels nostres conjunts de cambra —i l'existència d'una vida musical més rica i diversificada— ha de sorgir del suport explícit d'un públic musical suficient. Caldria, doncs, que els nostres no pocs melòmans entusiastes d'aquest gènere musical, reivindicassin per tots els mitjans la presència normalitzadora de la música de cambra en les nostres sales de concerts.

Reivindicació de la música de cambra

Defensa i il·lustració de la música de cambra

per LLUÍS MILLET

És una obvietat afirmar que la música de cambra és la modalitat musical més autèntica i menys permeable a qualsevol element extern que sigui aliè als valors més essencials de l'art dels sons. Els seus beneficis –si se'm permet el terme– són extensius a tots els estaments humans d'alguna manera relacionats amb el fet musical: compositors, músics professionals, estudiants en formació, instrumentistes *amateurs* i melòmans en general. I no voldria fer distincions qualitatives entre aquests grups, ja que, tradicionalment, una part substancial de la música de conjunt era destinada a l'ús dels afeccionats. És sabut que, al segle XVIII, en no existir organitzacions que vetlessin pels drets d'autor, una de les fonts d'ingressos dels compositors era la venda de les seves partitures als melòmans de la burgesia o de l'aristocràcia, per tal que les interpretessin ells mateixos en vetllades de música domèstica. Cap classe social no era exclosa d'aquest ritual. Així, per exemple, quan Carl Philipp Emanuel Bach va estar al servei del rei Frederic de Prússia, una de les seves funcions era la d'acompanyar-lo al clavicèmbal mentre tocava la flauta (i la condició de músic professional inflexible solia prevaler sobre el seu estatus jeràrquic, ja que –segons que es conta– no dissimulava les mancances musicals del monarca, sinó que les posava en evidència de manera puntual amb una ganyota inoportuna, actitud que de vegades resultà negativa per a l'assoliment de les seves reivindicacions econòmiques, ben al contrari d'allò que succeïa amb un altre músic de la cort, el compositor Johann Joachim Quantz, que adaptava el seu acompanyament a les irregularitats rítmiques del rei flautista i l'adulava ostensiblement si, per casualitat, reeixia a fer una frase bonica).

Tornant al tema central, podem dir que no existeix millor escola per a un compositor que l'enfrontament amb aquest gènere musical, particularment quan es tracta de la seva modalitat més químicament pura, el quartet de corda, que no admet cap recurs ni artífici que emmascarar els trets més exclusius del llenguatge musical. En aquest sentit, hem de remarcar el fet que el conreu del gènere quartetístic representà per a Haydn un formidable laboratori, un banc de proves privilegiat per a l'assoliment posterior de la perfecció formal paradigmàtica de les seves darreres simfonies; i també

caldria esmentar el paper determinant de l'obra quartetística de Beethoven en l'evolució del seu pensament musical, fins al punt que els quartets de la darrera etapa pertanyen al grup de les obres més adultes de tota la història de la música, que només tingueren una autèntica continuació històrica, al nostre segle, en els sis quartets de Béla Bartók, tot i que la seva empremta fou determinant per a tota la immensa literatura cambrística del romanticisme. Tot això sense comptar el saludable exercici que representa per a un compositor contemporani –destre en totes les sofisticacions sonores que li ofereixen les il·limitades possibilitats de l'era de la tècnica– l'imperatiu de cenyir-se a la disciplina creativa més abstracta, rebutjant la possibilitat de servir-se dels elements més accessoris.

Per als instrumentistes immersos en la rutina i en els problemes sovint enutjosos de la professió, el conreu de la música de cambra representa una avinentesa única per recuperar la dimensió vocacional que és a l'origen de l'ofici de músic. Josep M. Corredor, en la seva biografia de Casals, explica com l'il·lustre violoncel·lista, després d'una esgotadora temporada de concerts, solia reunir-se amb els amics –al domicili parisenc de Jacques Thibaud o a la residència estiuenca d'Eugène Ysaÿe, a Bèlgica– pel plaer de fer música en comú fora de les preocupacions de l'activitat professional: «¿És possible imaginar-se –va escriure una vegada Howard Taubman al "New York Times"– allò que devia ser un quintet format per Ferruccio Busoni, piano, Fritz Kreisler, primer violí, Jacques Thibaud, segon violí, Eugène Ysaÿe, viola, i Pau Casals, violoncel?». De fet, aquest exemple emblemàtic no constitueix un cas aïllat, sinó que és seguit d'alguna manera per no pocs músics professionals que, posem per cas, es guanyen la vida en una orquestra, però que no renuncien a la possibilitat d'un contacte més espontani, lliure i personal amb la música, ja sigui com a activitat pública complementària o com a modalitat de lleure. I, quin director no voldria per a la seva orquestra una transparència, una precisió, una unitat de fraseig o una concentració similars a les que exhibeix un bon conjunt de música de cambra?

Amb això entrem ja en la dimensió formativa de la praxi cambrística, fonamentada en l'espectre tan complet i plural de facultats musicals que aquesta modalitat és susceptible de desenvolupar, fins i tot fent abstracció de les dificultats tècniques. I aquí cal mentalitzar els nostres joves instrumen-

CATALUNYA MÚSICA **Programació mes de maig**

DILLUNS, 6 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES
 Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

HOFFMANN: Miserere per a solistes, cor i orquestra. Krisztina Laki. Hildegard Laurich. Gwendolyn Killebrew. Aldo Baldin. Nikolaus Hillebrand. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Colònia. Dir.: Roland Bader. (39m). C.Ph.E.BACH: Sonata per a orgue Wq 70 n. 6. Jacques van Oortmerssen. (16m). KRAFT: Concert per a violoncel op. 4. Anner Bylsma. Orquestra Tafelmusik. Dir.: Jean Lamon. (20m). BRAHMS: Valsos op. 39 Gerhard Oppitz, piano. (20m). KODALY: Vespere d'estiu. Philharmonia Orchestra. Dir.: Yondani Butt. (16m). TORRES: "Al clamor". Al Ayre Español. Dir.: Eduardo López Banzo. (7m). M.HAYDN: Concertino de la Simfonia P 52. Milan Turkovic, fagot. Orquestra de Cambra de Stuttgart. Dir.: Martin Sieghart. (8m). RIMSKY-KORSAKOV: El Conte del Tsar Saltan, suite op. 57. Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Ernest Ansermet. (20m). MARCELLO: Sonata per a flauta i continu op. 2 n. 10. Angelo Persichilli. Mariolina De Robertis. Jodie Bevers. (12m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS QUARTETS DE CORDA DE DVORAK. Xiprers, B. 152. Quartet de corda de Praga. (39m). Quartet de corda n. 12, op. 96 "Americà" (B.179). Quartet de corda de Praga. (25m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.20 LA CANTATA DEL CAFÈ
 Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles. CAMILLE SAINT-

SAENS, GABRIEL FAURÉ I ELS SEUS DEIXEBLES. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

TURINA: Simfonia Sevillana, op. 23. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Antonio de Almeida. (23m). ARRIAGA: Quartet de corda n. 1. Quartet de corda Sine Nomine. (24m). STENHAMMAR: Excelsior, obertura op. 13. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (13m). HAYDN: Concert per a piano i orquestra, Hob. XVIII:11. Evgeny Kissin. Virtuosi de Moscou. Dir.: Vladimir Spivakov. (20m). VIVALDI: Concert per a violoncel, RV 407. Ofra Harnoy. Orquestra de Cambra de Toronto. Dir.: Paul Robinson. (10m). ARAUJO: Lamentació de Jeremies. Conjunt Elyma. La Maîtrise Boréale. Dir.: Gabriel Garrido. (12m). SUK: Obertura dramàtica op. 4. Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Petr Altrichter. (13m). DANZI: Quintet de vent op. 68 n. 2. Quintet de vent Acadèmia. (17m). MOZART: Simfonia n. 25, KV 183. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (28m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i revivir els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBC
 CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 3 de maig de 1996 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. KLENGEL: Hymnus per a 12 violoncels. CERVELLO: Cant a Pau Casals. CASALS: Sardana per a orquestra de violoncels. BRITTEN: Concert per a violí i orquestra, op. 15. R.STRAUSS: Així va parlar Zarathustra, op. 30. Ida Haendel, violí. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Franz-Paul Decker.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Àlex Robles.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 7 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES
 Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

J.A.BENDA: Concert per a clavicèmbal i corda en Do M. Josef Hála. Ars Rediviva Ensemble. (15m). RAKHMANINOV: Simfonia n. 1, Op. 13. Orquestra de Filadèlfia. Dir.: Eugene Ormandy. (44m). ROSSINI: Giovanna d'Arco, cantata. Teresa Berganza, mezzosoprano. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Marcello Viotti. (16m). PLATTI: Sonata per a flauta i continu op. 3 n. 3. Bernhard Böhm. Rainer Zipperling. Glen Wilson. (11m). FIBICH: La caiguda d'Arkona, obertura op. 60. Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Vladimir Valek. (13m). GEMINIANI: Concerto grosso op. 2 n. 6. La Petite Bande. Dir.: S. Kuijken. (8m). FAURE: Pelléas i Melisanda, suite op. 80 (orquestrat per Koechlin). Orquestra Filharmònica de la ciutat de Mèxic. Dir.: Enrique Bátiz. (19m). FIELD: Concert per a piano i orquestra n. 3. John O'Connor. Nova Orquestra de Cambra Irlandesa. Dir.: Janos Fürst. (32m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS QUARTETS DE CORDA DE DVORAK. Quartet de corda n. 13, op. 106, (B.192). Quartet de corda de Praga. (37m). Quartet de corda n. 14, op. 105, (B.193). Quartet de corda de Praga. (32m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.25 MOMENTS LÍRICS

CHERUBINI: Les Deux Journées, òpera còmica en tres actes. Pierre Gianotti. Janine Micheau. Charles Paul. Eugene Regnier. Marion Davies. BBC Theatre Chorus. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Thomas Beecham. (91m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

PONCE: Instantànies mexicanes. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Enrique Bátiz. (11m). HANDEL: Concert per a orgue op. 7 n. 5, HWV 310. Herbert Tachezi. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (12m). HAYDN: Simfonia n. 26 "Lamentatione". La Petite Bande. Dir.: Sigiswald Kuijken. (15m). RUBINSTEIN: Sonata per a viola i piano, op. 49. Fedor Druzhinin. Larisa Panteleyeva, piano. (30m). FUX: Serenata a 8. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (34m). IRELAND: These Things shall Be, per a baríton, cor i orquestra. Bryn Terfel. Cor i Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Richard Hickox. (22m). DONIZETTI: Quartet de corda n. 8. The Revolutionary Drawing Room. (16m). SCHEIN: Banchetto Musicale n. 16, Suite a 5. Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (11m). SARASATE: Aires bohemis, op. 20. Nicola Hall, guitarra. London Mozart Players. Dir.: Andrew Litton. (8m).

19.00 GRAVACIONS HISTÒRIQUES

ENREGISTRAMENTS DE 1960 BERLIOZ: Romeu i Julieta, op. 17 (extractes). Orquestra Simfònica de Torí de la RAI. Dir.: Sergiu Celibidache. (15m). CIMAROSA: Il maestro di cappella, intermezzo. Fernando Corena. Orquestra de la Royal Opera House, Covent Garden. Dir.: Argeo Quadri. (18m). STRAVINSKI: Concert en Re per a violí i orquestra. Isaac Stern. Orquestra Simfònica de Colúmbia. Dir.: Igor Stravinski. (21m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

XARXA DE CLÀSSICA A CATALUNYA. CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 24 de març de 1996 al Saló

d'Or de Sitges. Obres de MOZART, SCHAFFNER i DAVID. Quartet Goliard.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 8 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

XOSTAKOVITX: Simfonia n. 3, Op. 20, "Primer de Maig". Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Kirill Kondrashin. (26m). KUHLAU: Concertino per a dues trompes i orquestra, op. 45. Ib Lanzky-Otto. Froydis Ree Wekre. Orquestra Simfònica Odense. Dir.: Othmar Maga. (23m). SCHUBERT: Tres marxes heroïques per a piano a quatre mans, D 602. Yaara Tal i Andreas Groethuysen. (21m). BONPORTI: Concerto a quatre op. 11 n. 4. I Virtuosi dell'Accademia. (12m). STRAVINSKI: Oda, cant elegiac en tres parts. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Alexander Gibson. (10m). SPOHR: Concert per a violí n. 9, op. 55. Ulf Hoelscher. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Christian Fröhlich. (27m). D.PURCELL: Within a Verdant Grove, cantata per a soprano i continu. Les Trésors d'Orphée. (9m). BRAHMS: Serenata n. 2, op. 16. Orquestra Simfònica de Sant Louis. Dir.: Leonard Slatkin. (32m). J.A.BENDA: Concert per a clavicèmbal i corda en Do M. Josef Hála. Ars Rediviva Ensemble. (15m).

13.00 GRANS INTEGRALS

BEETHOVEN: MÚSICA ORQUESTRAL. Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 19. Steven Lubin, pianoforte. The

Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (27m). Romança per a violí i orquestra n. 2, op. 50. Itzhak Perlman. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Daniel Barenboim. (9m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. ELS ÚLTIMS ANYS DE TELEMANN. EL PARNÀS.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

SCHARWENKA: Quatre danses poloneses, op. 58. Seta Tanyel, piano. (21m). BOMTEMPO: Simfonia n. 1, op. 11. Nova Filharmonia Portuguesa. Dir.: Álvaro Cassuto. (28m). HAYDN: Sis minuets Hob. IX:16 (19 a 24). Capella Istropolitana. Dir.: Peter Guth. (14m). MONIUSZKO: Jawnuta, obertura. Filharmonia Pomorska Bydgoszcz. Dir.: Robert Satanowski. (5m). TELEMANN: Obertura per a 3 oboès, corda i continu en Re M. Orquestra Barroca de Freiburg. Dir.: Gottfried Von Der Goltz. (22m). BEETHOVEN: Trio de corda op. 3. Anne-Sophie Mutter. Bruno Giuranna. Mstislav Rostropovitch. (39m). NIELSEN: Concert per a flauta i orquestra. Patrick Gallois. Orquestra Simfònica de Gothenburg. Dir.: Myung-Whun Chung. (18m). BERTON: Veni Creator, per a dues sopranos, cor i orquestra. Patricia Schuman. Margarita Zimmermann. Cor de la Ràdio d'Estocolm. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (16m).

19.00 NOUS INTÈRPRETS

YSAYE: Sonata per a violí n. 2, op. 27. Yukari Cousineau. (13m). MOZART: Quartet de corda KV 387. Isar Cámara. (28m). FRANCK: Preludi, fuga i variacions, op. 18. Enregistrament fet per Catalunya Música. Josep Vicent Giner Reus, orgue. (10m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 19 de setembre de 1994 a l'Auditori Nacional d'Andorra. XII FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA D'ORDINO. HAYDN: Trio amb piano Hob. XV:27. BEETHOVEN: Trio amb piano op. 1 n. 2. CHAUSSON: Trio amb piano op. 3. Trio Wanderer. (88m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 9 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MEHUL: Simfonia n. 4. Orquestra de la Fundació Gulbenkian. Dir.: Michel Swierczewski. (26m). DELIUS: Appalachia, rapsòdia americana. Cor i Orquestra de l'Òpera Nacional Gal·lesa. Dir.: Charles Mackerras. (38m). SCHUBERT: Trio de corda, D 471 (fragment). L'Archibudelli. (16m). MYSLIVECEK: Concert per a violí i orquestra en La M. Shizuka Ishikawa. Orquestra de Cambra Dvorak. Dir.: Libor Pesek. (18m). BACH: Partita n. 1, BWV 825. Scott Ross, clavicèmbal. (19m). BENNETT: Simfonia en sol m. Orquestra de Cambra Milton Keynes. Dir.: Hilary Davan Wetton. (22m). COPLAND: Quiet City. (Adapt.: Donald Hunsberger). Wynton Marsalis, trompeta. Phillip Koch, trompa. Conjunt de vent Eastman. Dir.: Donald Hunsberger. (11m). KRIEGER: Tres

àries. Claudio Cavina, contratenor. Concerto delle Viole. Dir.: Roberto Gini. (10m).

13.00 GRANS INTEGRALS

BEETHOVEN: MÚSICA ORQUESTRAL. Concert per a piano i orquestra n. 1, op. 15. Steven Lubin, pianoforte. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (33m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MÚSICS DE CATALUNYA

MOZART: Sonata per a piano, KV 284. Alicia de Larrocha. (25m). SORS: 4 ariettes. Marta Almajano, soprano. José Miguel Moreno, guitarra. (14m). BROTONS: Sonata per a flauta i piano, op. 21. Xavier Relats, Jordi Masó, piano. (14m). A.SOLER: Concert en la m. n. 2. Montserrat Torrent, orgue. Maria Lluïsa Cortada, clavicèmbal. (17m). DIVERSOS COMPOSITORS: Sis cançons amb text d'Àngel Guimerà. Joan Cabero, tenor. Joan Rubinat, piano. (15m). FAURE: Barcarola n. 2, en Sol M. Sofia Puche, piano. (8m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

TXAIKOVSKI: Simfonia n. 4, op. 36. Orquestra del Conservatori de Música de Québec. Dir.: Jacques Lacombe. (41m). SALIERI: Concert per a pianoforte en Do M. Andreas Staier. Concerto Köln. (22m). SCHUMANN: Quartet de corda n. 3, op. 41. Quartet Via Nova. (30m). VIVALDI: Concert per a fagot i orquestra n. 25, RV 491. Daniel Smith. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Philip Ledger. (8m). DVORAK: La bruixa del migdia, poema simfònic op. 108. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (13m). BOTTESINI: Duo concertant sobre temes de "I Puritani" de Bellini, per a violoncel, contrabaix i piano. Massimo Polidori, violoncel. Ezio Bosso, contrabaix. Luca Brancialeon, piano. (13m). HANDL-GALLUS: Moralia, op. pòst. Musica Antiqua Viena. Prague Madrigal Singers. Dir.: Miroslav Venhoda. (24m). J.Ch.BACH: Simfonia op. 6 n. 6. Orquestra de Cambra Holandesa. Dir.: David Zinman. (9m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles. EL PODER DEL CANT: El bon caçador.

"EL RETRAT DE..." Frederic Mompou.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 21 de gener de 1996 a l'Auditori Pau Casals d'El Vendrell. MAPA CORAL D'AMÉRICA. Coro Pablo Casals d'Argentina. (56m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

JOLIVET: Simfonia per a corda. Orquestra de Savoia. Dir.: Mark Foster. (22m). LEVIN: Concert per a piano i orquestra n. 2. Boris Petrushansky. Orquestra Simfònica de Moscou. Dir.: Veronika Dudarova. (19m). BERIO: Opus number Zoo. Quintet de vent Harmonia. (8m). FOSS: Càntic dels Càntics, cantata bíblica. Jennie Tourel, mezzosoprano. Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein. (26m). WEINER: Sonatina per a violí i guitarra op. 127. Khatarina Hempel. Stanley Weiner. (9m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 10 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

STEFAN: Concert per a piano-forte en Si b M. Andreas Staier. Concerto Köln. (27m). S.WAGNER: "Tota la culpa és de Hütchen", preludi, vals i escena del bosc. Orquestra Simfònica Rheinland-Pfalz. Dir.: Werner Andreas Albert. (28m). STALLER: Simfonia n. 5. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Howard Griffiths. (10m). R. STRAUSS: Suite per a 13 instruments de vent op. 4. London Winds. Dir.: Michael Collins. (23m). GIULIANI: Duo Concertant per a violí i guitarra, op. 25. James Galway. Kazuhito Yamashita. (33m). RAMEAU: Nélée et Myrthis. Agnès Mellon. Jérôme Corréas. Françoise Semellaz. Donatienne Michel-Dansac. Caroline Pelon. Cor i Orquestra Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (35m). RIMSKI-KORSAKOV: Nit de maig, obertura. Orquestra Simfònica de Bolxoi. Dir.: Alexander Lazarev. (7m).

13.00 GRANS INTEGRALS

BEETHOVEN: MÚSICA ORQUESTRAL. Simfonia n. 1, op. 21. Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (25m). Concert per a piano i orquestra n. 3, op. 37. Steven Lubin, pianoforte. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (34m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

19.00 GRANS INTÈRPRETS

THEA KING. STANFORD: Concert per a clarinet op. 80. Philharmonic Orchestra. Dir.: Alun Francis. (22m). BRAHMS: Trio amb clarinet, op. 114. Karina Georgian, violoncel. Clifford Benson, piano. (26m). FERGUSON: Quatre peces curtes per a clarinet i piano, op. 6. Clifford Benson. (5m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CONCERTS QUE HAN FET HISTÒRIA

Festival Stravinski al Gran Teatre del Liceu, l'any 1936. STRAVINSKI: Divertimento (El petó de la fada). (24m). STRAVINSKI: Capriccio per a piano i orquestra. (17m). STRAVINS-

KI: Simfonia dels salms. (20m). STRAVINSKI: L'ocell de foc, suite. (26m). STRAVINSKI: Apol·lo, extractes del ballet. (13m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 5 de setembre de 1991 a l'Església Parroquial de Matadepera. XI Festival Internacional de Música. Obres de J.M.BACH, J.Ch.BACH, MOZART i MENDELSSOHN. Núria Corderas, soprano. Una Herbaye, soprano. Lieder Camera. Dir.: Josep Vila. (55m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 11 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA PER A COBLA

CASSÚ: Cent a cent, sardana. Cobla la Principal de La Bisbal. Dir.: Joan Lluís Moraleda. (8m). JOSEP SERRA: La chula, masurca. El califa, schottish. Cobla Mediterrània. Dir.: Jordi León. (7m). SABATÉ: Somnis d'amor, per a cobla i mezzosoprano. Gemma Coma. Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Marcel Sabaté. (7m). GIL: "La ruta de Sant Salvador d'Horta", "Montsagre", sardanes. Cobla Montgrins. (9m). DANSES CATALANES: Ball pla de cavallets, de St. Feliu de Pallarols, La morisca, de Gerri de la Sal. Cobla La Principal de la Bisbal. Dir.: Pere Burés. (8m). TOLDRA: L'hostal de la Peira, El bac de les ginesteres, sardanes. Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (9m).

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 GRANS OBRES

MOZART: Zaide (El Serrall). Singspiel alemany en dos actes, KV 344. Judith Blegen. Werner Hollweg. Wolfgang Schöne. Thomas Moser. Robert Holl. Orquestra del Mozarteum de Salzburg. Dir.: Leopold Hager. (87m).

23.45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 12 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSIQUES MÍSTIQUES

MOZART: Regina coeli, KV 108. Charlotte Margiono. Cor Arnold Schönberg. Concentus musicus Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (15m). LEOPOLD I: "Regina Coeli", cantata. Henri Ledroit. Ricercar Consort. (7m). HASSE: Regina coeli. Andrea Ihle. Brigitte Pfretzschner. Armin Ude. Cor de nois de Dresden. Membres de la Staatskapelle de Dresden. Dir.: Konrad Wagner. (13m). MORALES: Regina coeli, motet. Cor de la Catedral de Westminster. Dir.: James O'Donnell. (3m). HANDEL: Laudate pueri, Salm 112. Rosemary Hardy, soprano. Deller Consort. Deller Choir. Dir.: Mark Deller. (21m). CASANOVOES: Salm Laudate Pueri. Escolania de Montserrat. Cor i Orquestra d'Antics Escolans. Gregori Estrada, orgue. Dir.: Ireneu Segarra. (8m). LULLY: Laudate Pueri, petit motet. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (8m). VIVALDI: Laudate pueri. Lynne Dawson. The King's Consort. Dir.: Robert King. (25m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un migdia musical on es combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE..."
Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

WAGNER: Das Liebesverbot, gran òpera còmica en dos actes. Sabine Hass. Pamela Coburn. Robert Schunk. Hermann Prey. Kieth Engen. Cor i Orquestra de l'Òpera de Baviera. Dir.: Wolfgang Sawallisch. (155m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 13 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

DAVID: Le Désert, oda simfònica en tres parts. Olivier Pascalín, recitador. Bruno Lazzaretti, tenor. Cor de la Catedral St. Hedwigs de Berlín. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Guido Maria Guida. (55m). MOZART: Quartet de corda en Si b M, KV 458 "La Caceria". Quartet Melos. (24m). WALTON: Suite d'Henry V. Orquestra Filharmònica de Florida. Dir.: James Judd. (16m). CORRETTE: Concert per a orgue i orquestra op. 26 n. 3. René Saorgin. Ensemble Baroque de Niça. Dir.: Gilbert Bezzina. (10m). GADE: Simfonia n. 1, op. 5. Collegium Musicum, Copenhagen. Dir.: Michael Schonwandt. (36m). GERSHWIN: Primrose, obertura.

ra. The Princess Theater Orchestra. Dir.: John McGlinn. (6m). SCHUMANN: Set peces en forma de fuguetta, op. 126. Karl Engel, piano. (15m).

13.00 GRANS INTEGRALS

BEETHOVEN: MÚSICA ORQUESTRAL. Les criatures de Prometen, op. 43. Orquestra Filharmònica de Rochester. Dir.: David Zinman. (59m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 LA CANTATA DEL CAFÈ

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles. CAMILLE SAINT-SAËNS, GABRIEL FAURÉ I ELS SEUS DEIXEBLES. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

GLAZUNOV: Quintet per a dos violins, viola i dos violoncel·ls, op. 39. Andrei Shishlov, violí. Alexander Balashov, violí. Alexander Galkovsky, viola. Alexander Korchagin, violoncel·l. Alexander Kovalev, violoncel·l. (29m). CLEMENTI: Simfonia n. 1. Philharmonia Orchestra. Dir.: Claudio Scimone. (26m). F.COUPERIN: Concert Reial n. 3. The Smithsonian Chamber Players. Dir.: Kenneth Slowik. (18m). CRUSELL: Simfonia concertant per a clarinet, trompa, fagot i orquestra, op. 3. Anna-Maija Korsimaa-Hursti. László Hara. Ib Lanzky-Otto. Tapiola Sinfonietta. Dir.: Osmo Vänskä. (28m). BACH: "Ich liebe den Höchsten von ganzem Gemüte", cantata BWV 174. Christian Immler. Kurt Equiluz. Robert Holl. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (21m). LISZT: Gran duo concertant per a violí i piano sobre la romança "Le Marin", S 128. Gidon Kremer. Oleg Maisenberg. (15m). MILHAUD: Concert per a arpa i orquestra, op. 323. Milena Sperlova. Orquestra Filharmònica Estatal de Brno. Dir.: Frantisek Jílek. (22m). BUXTEHUDE: "Nun lob mein Seele den Herren", coral BuxWv 212. René Saorgin, orgue. (4m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 10 de maig de 1996 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. SCHUMANN: Obertura, Scherzo i Finale, op. 52. BEETHOVEN: Concert per a piano i orquestra n. 3, op. 37. WAGNER: Fragments d'El Or del Rhin, Siegfried i El capvespre dels déus. Joaquín Achúcarro, piano. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Franz-Paul Decker.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 14 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BRAHMS: Concert per a piano i orquestra n. 1, op. 15. Stephen Kovacevich. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (48m). HAYDN: Trio per a flauta, piano i violoncel·l n. 28, Hob. XV:16. Konrad Hünteler. Patrick Cohen. Christophe Coin. (22m). CARISSIMI: Jonàs. Gabrieli Consort & Players. Dir.: Paul McCreech. (20m). MENDELSSOHN: Simfonia per a corda n. 12. Orquestra de Cambra anglesa.

Dir.: William Boughton. (18m). RÖNTGEN: Sonata per a oboè i piano n. 1. Peter Bree. Paul Komen. (15m). BERLIOZ: El Rei Lear, obertura op. 4. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (16m). KRAUS: Quartet de corda n. 5. Quartet Lysell. (15m). PALESTRINA: Magnificat. Cor del King's College, Cambridge. Dir.: David Willcocks. (6m).

13.00 GRANS INTEGRALS

BEETHOVEN: MÚSICA ORQUESTRAL. Simfonia n. 2, op. 36. Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (33m). Romança per a violí i orquestra, op. 40. Gidon Kremer. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (6m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MOMENTS LÍRICS

SULLIVAN: The Grand Duke, opereta en dos actes. John Reed. Meston Reid. Kenneth Stanford. Michael Rayner. John Ayldon. Jon Ellison. The D'Oyly Carte Opera Chorus. The Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Royston Nash. (99m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

PACHELBEL: Trio Sonata n. 4 per a dos violins scordatura i baix. London Baroque. (9m). JANACEK: Adagio per a orquestra. Orquestra Filharmònica de Brno. Dir.: Frantisek Jílek. (7m). ARNE: Simfonia n. 3. Cantilena. Dir.: Adrian Shepherd. (11m). TXAIKOVSKI: Sonata per a piano op. 37 "Gran Sonata". Alma Petchersky. (33m). VIOTTI: Concert per a violí i orquestra n. 13. Adelina Oprean. Orquestra de Cambra de la Comunitat Europea. Dir.: Jörg Faerber. (22m). VIVALDI: Dixit Dominus, RV 594. Margaret Marshall, soprano. Ann Murray, mezzosoprano. Anne Collins, contralt. Anthony Rolfe Johnson, tenor. Robert Holl, baix. John Alldis Choir. Orquestra de Cambra anglesa. Dir.: Vittorio Negri. (30m). POULENC: Concert per a orgue. G. Malcolm. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (23m). MOZART: Serenata, KV 375. Conjunt de vent Holandès. Dir.: Edo de Waart. (25m).

19.00 GRAVACIONS HISTÒRIQUES

ENREGISTRAMENTS DE 1959. TXAIKOVSKI: Concert per a violí i orquestra, op. 35. Leonid Kogan. Orquestra de la Societat des Concerts du Conservatoire. Dir.: Constantin Silvestri. (34m). WAGNER: Els mestres cantaires, extractes. Orquestra Simfònica de Xicagó. Dir.: Fritz Reiner. (22m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

XARXA DE CLÀSSICA A CATALUNYA. CONCERT enregistrat el dia 22 d'abril de 1996 a l'Auditori de la Caixa de Sabadell. Obres de MOZART. Sara Esternieri, violí. Leonardo Bartelloni, piano.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 15 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BELLINI: Missa en la m. Solistes vocals. Cors de la Ràdio i TV Txeca. Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Edoardo Brizio. (44m). W.F. BACH: Concert per a clavicèmbal i corda, F 44. Richard Egarr. London Baroque. (24m). SCHUBERT: Simfonia n. 10, D 936 A. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (28m). MONTECLAIR: Concert per a flauta n. 2. Hedos-Ensemble. (17m). HAYDN: Concert per a violoncel Hob VIIb:4. Julian Lloyd Weber. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Lloyd Weber.

(25m). YSAÏE: Variacions per a dos pianos, op. 10. Daniel Blumenthal. Jean-Claude Vanden Eynden. (16m). OFFENBACH: La fille du tambour major, obertura. Orquestra Filharmònica del Loira. Dir.: Marc Soustrot. (7m).

13.00 GRANS INTEGRALS

BEETHOVEN: MÚSICA ORQUESTRAL. Simfonia n. 3, op. 55 "Heroica". Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (44m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. GIROLAMO FRESCOBALDI: MÚSICA PER A TECLA. EL PARNÀS.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

DVORAK: Simfonia n. 5, op. 76. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (40m). BOCCHERINI: Quartet de corda op. 2 n. 3, G 161. Quartet Sonare. (13m). HUMMEL: Trio amb piano op. 96. Trio Parnassus. (16m). ZIPOLI: Missa Sant Ignaci. Cor de Nens cantors de Còrdova. Conjunt Elyma. Dir.: Gabriel Garrido. (22m). XOSTAKOVITX: Pírogov, suite op. 76. Orquestra Simfònica de la Ràdio Belga. Dir.: José Serebrier. (17m). SPOHR: Concert per a clarinet i orquestra n. 1 op. 26. Karl Leister. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Stuttgart. Rafael Frühbeck de Burgos. (20m). ROSSINI: Sonata per a corda n. 4. Orquestra de Cambra Kremlin. Dir.: Misha Rachlevsky. (13m). R. STRAUSS: Macbeth, poema simfònic op. 23. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Lorin Maazel. (19m).

19.00 NOUS INTERPRETS

SCHUBERT: Sonatina n. 3, D 408. Eva León, violí. Dagmar Muñoz, piano. (12m). CASADO: Requièbros. Rodolfo Zanni, violoncel. Josep M. Comajuncosas, piano. (5m). TOSTI i DONIZETTI: Tres àries. Fernando Latorre, baríton. Amparo García, piano. (12m). FALLA: Fantasia bètica. Emregistrament fet per Catalunya Música. Miguel Angel Muñoz, piano. (13m). SMITH: Orion M-42. Robert Armengol, percussió. (9m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 16 de novembre de 1995 a la Catedral de Barcelona. CONCERT HOMENATGE A PAUL HINDEMITH EN EL CENTENARI DEL SEU NAIXEMENT. Obres de Cambra de COLS, J. SOLER I HINDEMITH. Diversos intèrprets. (76m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 16 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

TXAIKOVSKI: Serenata per orquestra de corda, Op. 48. New American Chamber Orchestra. (29m). ROSSINI: Andante, tema i variacions en Fa M. Massimo Mercelli, flauta. Giovanni Picciati, clarinet. Luca Reverberi, fagot. Stefano Pignatelli, trompa. (11m). VOLKMANN: Simfonia n. 2, op. 53. Orquestra Filharmònica del Nordoest d'Alemanya. Dir.: Werner Andreas Albert. (24m). KRAUS: Concert per a violí i orquestra en Do M (segona versió). Edith Peinemann. Orquestra de Cambra de Stuttgart. Dir.: Martin Sieghart. (27m). SCHUMANN: Sonata per a

piano op. 22. Volker Banfield. (17m). GLINKA: Divertimento sobre temes de "La Sonàmbula" de Bellini. Membres de l'Orquestra Filharmònica de Leningrad. (14m). DELALANDE: Dies Irae, S 31. Linda Perillo. Patrizia Kwella. Howard Crook. Cor i Orquestra de la Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe. (27m). NADERMAN / TULOU: Nocturn per a arpa i flauta. Robert Aitken. Erica Goodman. (11m).

13.00 GRANS INTEGRALS

BEETHOVEN: MÚSICA ORQUESTRAL. Concert per a piano, violí, violoncel i orquestra, op. 56 "Triple Concert". Leonora Milà. Pedro León. Pedro Corostola. Orquestra Filharmònica Nacional de Xina. Dir.: Han Zongjie. (38m). Obertura Leonora n. 2, op. 72. Orquestra Filharmònica d'Ham-burg. Dir.: Gerd Albrecht. (15m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MÚSICS DE CATALUNYA

CEREROLS: Vespres. Guillemette Laurens, soprano. Currende. Dir.: Erik Van Nevel. (40m). HAYDN: Trio amb piano, Hob. XV:14. Fortepiano Trio de Barcelona. (23m). JOSÉ: Sonata. Carles Trepas, guitarra. (18m). GRANADOS: Intermezzo de Goyescas. LLuís Claret, violoncel. Violoncel·listes de Barcelona. (5m). GERHARD: Alegrias, divertiment flamenc per a dos pianos. Andrew Ball. Julian Jacobson. (12m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

BACH: Missa en Fa M, BWV 233. Donna Brown. Ingeborg Danz. Wolfgang Schöne. Gächinger Kantorei Stuttgart. Orquestra de Cambra Franz Liszt de Budapest. Dir.: Helmuth Rilling. (24m). SUK: Quartet de corda n. 1, op. 11. Quartet Suk. (26m). VOGLER: Simfonia (La Scala). Orquestra de Cambra del Museu Nacional, Estocolm. Dir.: Claude Ghenetay. (21m) SAINT-SAËNS: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 22. Pascal Rogé. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Charles Dutoit. (25m). HANDEL: Concerto grosso op. 6, n. 2. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (12m). BOCCHERINI: Simfonia op. 35 n. 6, G 514. Deutsche Kammerakademie Neuss. Dir.: Johannes Goritzki. (12m).

LISZT: Hongria, poema simfònic. Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: Árpád Joó. (22m). DANZI: Quartet per a fagot i trio de corda op. 40 n. 2. Mauro Monguzzi. Gigino Maestri. Antonietta Anjos. Alfredo Riccardi. (20m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles. LA CLAU DEL PENTAGRAMA: El mar. EL PODER DEL CANT: Don Lluís.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 14 de desembre de 1995 al Saló de Cent de Barcelona. CICLE SOLISTES DE L'OB. BENEJAM: Quartet de corda n. 1. PUÈRTOLAS: Quartet de corda n. 2. MONTSALVATGE: Quartet indiano. Quartet de corda Gaudí. (51m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

LYATOSHINSKY: Romeu i Julieta, Suite op. 56. Orquestra Simfònica Estatal d'Ucraïna. Dir.: Vladimir Gnedash. (24m). HINDEMITH: Ludus Tonalis, primera part. Siegfried Mauser, piano. (28m). CARTER: Partita. Orquestra Simfònica de Xicago. Dir.: Daniel Barenboim. (17m). BANSHCHIKOV: Concert per a violoncel i 11 instruments, "Duodecimet" Yuri Laebky. Solistes de l'Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: Vasily Sinaisky. (15m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES 17 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presenta-

des per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

M.HAYDN: Simfonia n. 8, P. 38. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (26m). BARGIEL: Octet per a corda, Op. 15a. Divertimenti. (33m). F.BENDA: Concert per a flauta en la m. Andrés Adorján. Ensemble Ars Rediviva de Praga. Dir.: Milan Munclinger. (22m). MENDELSSOHN - HENSEL: Oratori sobre Històries de la Bíblia. Solistes vocals. Cor i Orquestra Kurrende de Colònia. Dir.: Elke Mascha Blankenburg. (39m). VIVALDI: Concert per a oboè, corda i continu, RV 446. Heinz Holliger. I Musici. (9m). WOLF: Pentasilea, poema simfònic. Orquestra de París. Dir.: Daniel Barenboim. (26m). J. STRAUSS (II): Vals de l'Emperador, versió per a quartet de corda, flauta, clarinet i piano de Schönberg. Harald Ossberger, piano. Wiener Concert-Verein. Dir.: Martin Sieghart. (6m).

13.00 GRANS INTEGRALS

BEETHOVEN: MÚSICA ORQUESTRAL. Concert per a piano i orquestra n. 4, op. 58. Steven Lubin, pianoforte. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (33m). Obertura Leonora n. 3, op. 72 a. Philharmonia Orchestra. Dir.: Otto Klemperer. (15m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

19.00 GRANS INTÈRPRETS

THEA KING SPOHR: Concert per a clarinet n. 4. Orquestra de Cambra anglesa. Dir.: Alun Francis. (27m). ROMBERG: Quintet per a clarinet, violí, dues violes i violoncel, op. 57. Quartet de corda Britten. (23m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CONCERTS QUE HAN FET HISTÒRIA

Els Festivals Chopin a Mallorca, l'any 1931. LAMOTE DE GRIGNON: Riera avall. (2m). LISZT: Dos episodis del Faust de Lenau, poema simfònic. (27m). CHOPIN: Concert per a piano i orquestra n. 1, op. 11. (42m). CHOPIN: Sonata per a violoncel i piano, op. 65. (27m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 16 d'abril de 1993 a l'Església de Sant Salvador de Lleida. X Aniversari de la Coral "Llum de Veus". Programa ROSSINI. Anna Moreno, soprano. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. Àngel Soler, piano. Dir.: Jordi Casas. (70m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 18 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA PER A COBLA

LLUNELL: Alexandre. Cobla Juvenil de Bellpuig. Dir.: Josep M. Bernat. (5m). GIL: Fum, fum, fum, glossa per a cobla. Cobla Montgrins. (5m). JOUBERT: La Mare de Déu, sardana. Cobla Els Montgrins. (5m). TARRIDAS: Islas Canarias, pas-doble. Cobla Mediterrània. Dir.: Jordi León. (4m). PRENAFETA: La vall de Maldanell, suite per a dues cobles, percussió i narrador. Montserrat Cristan, narradora. Cobles La Principal de La Bisbal i Selvatana. Bernat Sellents, percussió. Dir.: Josep Prenafeta. (24m).

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres

oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 GRANS OBRES GRAUN:

La Mort de Jesús, cantata de la Passió. Mária Zádori. Márta Fers. Martin Kietmann. Klaus Mertens. Cor de Cambra Cantamus. Capella Savaria. Dir.: Pál Németh (78m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 19 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSIQUES MÍSTIQUES

J.Ch.BACH: Glòria en Sol M. Edith Wiens. Gabriele Schrenckenbach. Adalbert Kraus. Ernst Gerold Schramm. Cor de Cambra RIAS. Sinfonietta RIAS Berlín. Dir.: Uwe Gronostay. (44m). WALTON: Glòria. Ameral Gunson, contralt. Neil Mackie, tenor. Stephen Roberts, baix. Cor Bach. Orquestra Philharmonia. Dir.: David Willcocks. (18m). MONTEVERDI: Glòria a 7 veus. Schütz-Akademie. Dir.: Howard Arman. (12m). VIVALDI: Glòria, RV 589. Jennifer Smith, soprano. Nancy Argenta, soprano. Catherine Wyn Rogers, contralt. Solistes instrumentals. Cor i Orquestra The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (30m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un migdia musical on es combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

HANDEL: Sosarme, òpera en tres actes. Alfred Deller. William Herbert. Nancy Evans. Margaret Ritchie. Orquestra Santa Cecilia. Saint Anthony Singers. Dir.: Anthony Lewis. (146m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 20 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BERLIOZ: Nits d'estiu, sis melodies op. 7. Brigitte Balleys, mezzosoprano. Orquestra dels Champs Elysées. Dir.: Philippe Herreweghe. (30m). HAYDN: Divertimento a 8 veus n. 1, Hob. X:2. Ricercar Consort. (19m). FUCIK: Vals Donausagen, op. 233. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Vaclav Neumann. (11m). SCHUBERT: Divertimento a l'hongaresa per a piano a quatre mans, D 818. Yaara Tal i Andreas Groethuysen. (30m). BOCCHERINI: Concert per a violoncel i orquestra n. 7, G 480. David Geringas. Orquestra de Cambra de Pàdua i del Vèneto. Dir.: Bruno Giuranna. (17m). BIZET: Simfonia n. 1 en Do M. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir.: Lamberto Gardelli. (29m). SCHÜTZ: "Auf dich, Herr, traue ich", SWV 462. Cantus Cölln. Musica Fiata. Cor de nens de Hannover. (9m). DITTERSDORF: Quartet de corda n. 6. Quartet Franz Schubert. (15m).

13.00 GRANS INTEGRALS

BEETHOVEN: MÚSICA ORQUESTRAL. Concert per a violí i orquestra, op. 61. Gidon Kremer, violí. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (45m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 LA CANTATA DEL CAFÈ

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles. CAMILLE SAINT-SAËNS, GABRIEL FAURÉ I ELS SEUS DEIXEBLES. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

SAINT-SAËNS: Quintet amb piano, op. 14. Ensemble Musique Oblique. (30m). J.Ch. BACH: Alessandro nell'Indie, obertura. The Hanover Band. Dir.: Anthony Halstead. (7m). BALAKIREV: Simfonia n. 2. Orquestra Simfònica de l'Acadèmia de l'Estat de l'URSS. Dir.: E. Svetlanov. (36m). MOZART: Concert per a violí i orquestra, KV 207. Henryk Szeryng. Orquestra New Philharmonia. Dir.: Alexander Gibson. (20m). SIBELIUS: Rakastava (L'amant), Suite op. 14. Orquestra de Cambra Ciutat d'Espoo. Dir.: Juhani Lamminmäki. (11m). KROMMER: Quartet amb clarinet op. 83. Dieter Klöcker. Consortium Classicum. (22m). CARISSIMI: Sciolto havean dall'alte sponde, cantata per a dues sopranos, baríton i baix continu. Cristina Miatello. Lavinia Bertotti. Furio Zanasi. Le Institutioni Harmoniche, Verona. Dir.: Marco Longhini. (15m). RHEINBERGER: Duo per a dos pianos, op. 15. Thomas Hitzlberger i Georg Schütz. (19m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVELTATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 17 de maig de 1996 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. BEETHOVEN: Concert per a piano i orquestra n. 5, op. 73 "Emperador". RAVEL: Rapsòdia espanyola. Pavana per a una infanta difunta. Alborada del gracioso. Bolero. Rudolf Buchbinder, piano. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Lawrence Foster.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 21 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SIBELIUS: Simfonia n. 4 op. 63. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Colin Davis. (37m). LAWES: Consort Sett a 5 en la m. Fretwork. Paul Nicholson, orgue. (8m). VRAINICKY: Missa en Mi b. Jana Jonášová. Marie Mrázová. Vladimír Dolezal. Richard Novák. Cor Mixt Kühn. Jan Hora, orgue. Orquestra de Cambra de Praga. (27m). SCHUMANN: Quartet amb piano, op. 47. Jean Hubeau. Quartet Via Nova. (28m). LOCATELLI: Concert per a violí n. 2, op. 3 "L'arte del violino". Diego Conti. I Virtuosi dell'Accademia. (21m). ELGAR: Introducció i Allegro per a orquestra de corda i quartet de corda, op. 47. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Colin Davis. (15m). L.MOZART: Simfonia da caccia per a quatre trompes i

corda. Herman Jeurissen. Michael Hölzel. Vincent Lévesque. Lenno de Ruyter. Concerto Rotterdam. Dir.: Heinz Friesen. (12m). HANDEL: Mi palpita el cor, cantata. Jean Nirouët, contralt. Il Parnasso Confuso. (12m).

13.00 GRANS INTEGRALS

BEETHOVEN: MÚSICA ORQUESTRAL. Simfonia n. 4, op. 60. Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (32m). Obertura Leonora n. 1, Op. 138. Orquestra Philharmonia. Dir.: Otto Klemperer. (10m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MOMENTS LÍRICS

GUERRERO: La Fama del Tartanero, sarsuela. Dolores Cava. Manuel Ausensi. Julita Bermejo. Carlos Munguia. Cor Cantores de Madrid. Gran Orquestra Simfònica. Dir.: Benito Lauret. (43m). LE-COCQ: Le barbiere de Trouville. Lina Dachary. Monique de Wint. Gérard Friedmann. Jacques Gilet. Orquestra Lírica de l'ORTF. Dir.: Jean Doussard. (10m). WOLF: Manuel Venegas, fragments. Mitsuko Shirai. Josef Protschka. Cornelius Hauptmann. Christoph Späth. Oliver Widmer. Kor-Jan Dusseljee. Württembergischer Kammerchor Stuttgart. Harmut Höll, piano. (34m). LEHAR: On canta l'alosa (ària). Edita Gruberova. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir.: Rudolf Bibl. (4m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

RAMEAU: Naïs, suite orquestral. Orquestra Barroca Philharmonia. Dir.: Nicholas McGegan. (37m). MOZART: Quartet per a oboè, KV 370. Marc Schachman, oboè. Quartet Artaria. (15m). VAUGHAN WILLIAMS: Simfonia n. 4 en fa m. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (33m). VIVALDI: Concert per a violí, "violino per eco lontano", corda i continuo, RV 552. Il Giardino Armonico. Dir.: Giovanni Antonini. (15m). MENDELSSOHN: Sonata per a piano op. 105. Frederic Chiu, piano. (18m). BACH: "Tritt auf die Glaubensbahn" (Avança pel camí de la fe), cantata BWV 152. Greta De Reyghere, soprano. Max van Egmond, baix. Ricercar Consort. (19m). PIERNE: Peça de concert per a arpa i orquestra, op. 39. Catherine

Michel, Orquestra de Ràdio Luxemburg. Dir.: Louis de Froment. (13m). J.Ch.BACH: Simfonia op. 9 n. 2. Orquestra de Cambra Holandesa. Dir.: David Zinman. (12m).

19.00 GRAVACIONS HISTÒRIQUES

ENREGISTRAMENTS DE 1962. POULENC: Concert per a dos pianos en re m. Francis Poulenc i Jacques Février. Orquestra de la Societat de Concerts del Conservatori de París. Dir.: Georges Prêtre. (19m). NOVAK: De profundis, poema simfònic per a gran orquestra, op. 67. Orquestra Filharmònica de Brno. Dir.: Jaroslav Vogel. (24m). MOZART: "Alcandro, lo confesso...Non so d'onde vien", ària de concert per a baix i orquestra, KV 512. Boris Christoff, baix. Orquestra Simfònica de la RAI. Dir.: Lovro von Matačić. (7m). STRAVINSKI: Tres peces per a clarinet. Guy Deplus. (4m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS XARXA DE CLÀSSICA A CATALUNYA.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 22 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

HAMERIK: Simfonia espiritual, op. 38. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio Nacional Danesa. Dir.: Ole Schmidt.

(34m). M.HAYDN: Concert per a violí i orquestra de corda en Si M. T. Zehetmair. Orquestra de Cambra Franz Liszt. (24m). REINECKE: Undine, Sonata per a flauta i piano. Susan Milan. Ian Brown. (19m). ARNE: Concert per a orgue i orquestra n. 6. Roger Bevan Williams. Cantilena. Dir.: Adrian Shepherd. (13m). MENDELSSOHN: Simfonia n. 5, op. 107 "La reforma" Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Claudio Abbado. (31m). GEIST: "Es war aber..." "O Traurigkeit". Claudio Cavina, contratenor. Concerto delle Viole. Dir.: Roberto Gini. (14m). MOZART: Serenata KV 388. Heinz Holliger i Louise Pellerin, oboès. Eduard Brunner i Elmar Schmid, clarinets. Klaus Thunemann i Matthew Wilkie, fagots. Hermann Baumann i Radovan Vlatkovic, trompes. (25m).

13.00 GRANS INTEGRALS

BEETHOVEN: MÚSICA ORQUESTRAL. Coriolà. Obertura op. 62. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (9m). Concert per a violí i orquestra, op. 61, transcrit per a piano. Maurizio Pollini. Orquestra Simfònica de la RAI de Milà. Dir.: Franco Caracciolo. (41m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. LES CAN-TATES APÒCRIFES DE J.S.BACH. EL PARNÀS.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

STENHAMMAR: Serenata, op. 31. Orquestra Simfònica de la Ràdio Sueca. Dir.: Esa-Pekka Salonen. (36m). W.F.BACH: Sonata a 3. Guy Penson, clavecí. (13m). CHERUBINI: Anacreont. Obertura. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (11m). HAYDN: Salve Regina, Hob. XXIIIb:2. Monique Zanetti. Jennifer Lane. Jean-Paul Fouchecourt. Bernard Deletré. Le Parlement de Musique. Dir.: Martin Gester. (23m). GOETZ: Trio amb piano op. 1. Trio Abegg. (32m). HINDEMITH: Concert Filharmònic: Variacions per a orquestra. Queensland Symphony Orchestra Brisbane. Dir.: Werner Andreas Albert. (23m). TELE-MANN: Concert per a flauta de

bec, flauta travessera, corda i continu en mi m. Frans Brüggem. Frans Vester. Orquestra de Cambra d'Amsterdam. Dir.: André Rieu. (14m). WRANITZKY: Quodlibet. Ulsamer Collegium. Dir.: Josef Ulsamer. (9m).

19.00 NOUS INTÈPRETS

BEETHOVEN: Trio amb piano op. 70 n. 1 "Fantasma" Alumnes del Royal College of Music de Londres. (24m). WIENIAWSKI: Polonesa per a violí i piano n. 1, op. 4. Joan Orpella. Mayumi Nakasato. (5m). TANEIEV: Trio de corda en Re M. Trio Florestan. (19m). CHOPIN: Dos estudis. Alba Ventura. (3m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVELTATS

Presentació de les últimes novel·tats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 21 de novembre de 1995 a la Basílica de Santa Maria de Mataró. XIV SETMANA DE MÚSICA ANTIGA. ODA PER A LA MORT DE MR. HENRY PURCELL. Obres de PURCELL i BLOW. Trio Unda Maris. (63m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 23 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

CUI: Suite op. 43 "In Modo Populari". Orquestra Filharmònica de Hong Kong. Dir.: Kenneth Schermerhorn. (18m). SCHACHT: Concert en Re M per a clarinet i orquestra. Dieter Klöcker. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Hans Stadlmair. (15m). GOLD-MARK: Prometeu, obertura op. 38. Orquestra Filharmònica de Budapest. Dir.: Andras Korodi. (17m). DVORAK: Peces romàntiques per a violí i piano, op. 75. Josef Suk. Alfred Holecsek. (15m). TRAETTA: Stabat Mater per a solistes, cor i corda. Solistes vocals. Cor Polifònic Farnesiano de Piacenza. Ensemble Giovanile Ambrosiano. Dir.: Italo Lo Vetere. (27m). SCHUBERT: Simfonia n. 2, D 125. Orquestra Simfònica de la Radiodiffusió de Colònia. Dir.: Günter Wand. (28m). GOLD-BERG: Concert per a clavicèmbal i orquestra en Mi b M. Waldemar Döling. Conjunt de Cambra Solistes de Sofia. Dir.: Emil Tabakov. (33m). CHMELZER: Sonata III. Tafelmusik. Dir.: Jeanne Lamon. (7m).

13.00 GRANS INTEGRALS

BEETHOVEN: MÚSICA ORQUESTRAL Simfonia n. 5, op. 67. Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (32m). Fantasia per a piano, cor i orquestra op. 80. Alicia de Larrocha. Solistes vocals. Cor de Cambra de la RIAS. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. (21m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MÚSICS DE CATALUNYA

COTÓ: El pantano, vals. Orquestra de Cambra de l'Empordà. Dir.: Carles Coll. (6m). A.MORALEDA: Missa Críptica de la Sagrada Família. Cor Ricercare. Dir.: Cecília Velázquez. (19m). ASTORGA: Trio Sonata n. 1, op. 3. Trio Sonata. (8m). SABATER: Sonatèlia, Xavier Relats, flauta. Jordi Masó, piano. (15m). LLOBET: Romança i Scherzo-vals. Marco Socías, guitarra. (9m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

ZELENKA: Requiem en re m. ZWV 48. Helena Pellarová. Magdalena Kozená. Ladislav Richter. Michal Pospisil. Cor de Cambra Txec. Conjunt Barroc 1994. Dir.: Roman Válek. (42m). REINECKE: Tres Fantasiestücke per a viola i piano op. 43. Trio Reinecke.

(16m). **BOCCHERINI**: Simfonia op. 21 n. 2, G 494. Deutsche Kammerakademie Neuss. Dir.: Johannes Goritzki (16m). **BONPORTI**: Concerto a quattro op. 11 n. 5. I Virtuosi dell'Accademia. (12m). **TXAI-KOVSKI**: Suite per a orquestra n. 4, op. 61 "Mozartiana". Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: E. Svetlanov. (28m). **MOZART**: Concert per a piano i orquestra n. 9, KV 271. Alicia de Larrocha. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Colin Davis. (34m). **KUHLAU**: Quartet de corda op. 122. Quartet de corda eSBé. (32m). **FINZI**: Lo, the full, final Sacrifice. John Bowen. Roland Robertson. Cor del King's College de Cambridge. Richard Farnes, orgue. Dir.: Stephen Cleobury. (14m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles. **EL PODER DEL CANT**: La princesa Anna Maria. "EL RETRAT DE..." Johann Strauss.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."
Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 6 d'agost de 1995 a l'Església Parroquial de St. Genís de Torroella de Montgrí. **XV FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA**. Obres corals de diversos compositors. Cor Acadèmic de l'Estat d'Armènia. Dir.: Ohannes Txeidjian. (74m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

MESSIAEN: Concert a quatre. Catherine Cantin, flauta. Heinz Holliger, oboè. Yvonne Loriod, piano. Mstislav Rostropovitch, violoncel. Orquestra de l'Òpera de la Bastilla. Dir.: Myung-Whun Chung. (27m). **MATTHEWS**: Between the Wings of the Earth. Orquestra de

Cambra Manitoba. Dir.: Simon Streatfeild. (19m). **SCHNITTKE**: Simfonia n. 8. Orquestra Filharmònica Reial d'Estocolm. Dir.: Gennadi Rozhdestvenski. (39m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 24 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SAINT-SAENS: La musa i el poeta, op. 132. Stephanie Chase, violí. Robert Truman, violoncel. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Geoffrey Simon. (15m). **M.HAYDN**: Missa "Pro defuncto Archiepiscopo Sigismundo" Solistes vocals. Cor de la Ràdio Televisió Hongaresa. Orquestra Franz Liszt de Budapest. Dir.: Helmut Rilling. (32m). **GLINKA**: Sextet. Quintet del Conservatori de Moscou. Yuri Golubev, contrabaix. (25m). **KRAUS**: Sinfonia per la chiesa. Orchestra of the Age of Enlightenment. Dir.: Antony Halstead. (8m). **LISZT**: El que se sent a la muntanya, poema simfònic. Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: Árpád Jóó. (30m). **BOCCHERINI**: Trio de corda op. 47 n. 6, G 112. Trio l'Europa Galante. (11m). **QUANTZ**: Concert per a flauta en La M. Collegium Musicum 90. Dir.: Simon Standage. (12m). **ORTIZ**: Recercades sobre el madrigal O felici occhi miei (Tratado de glosas). Lachrimae Consort. Dir.: Philippe Foulon. (10m). **RAKHMANINOV**: La Primavera, cantata. Nikolay Sukirov, bariton. Orquestra dirigida per Andrey Chistiakov. (16m).

13.00 GRANS INTEGRALS

BEETHOVEN: MÚSICA ORQUESTRAL. Simfonia n. 6, op. 68 "Pastoral". Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (41m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

19.00 GRANS INTÈRPRETS

THEA KING. **FUCHS**: Quintet per a clarinet i quartet de corda, op. 102. Quartet de corda Britten. (29m). **CRUSELL**: Concert per a clarinet n. 3, op. 11. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Alun Francis. (25m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CONCERTS QUE HAN FET HISTÒRIA

Exposició Internacional de l'any 1929. Alguns dels concerts que es van celebrar. **LALO**: Le Roi d'Ys, obertura. (10m). **RIMSKY-KORSAKOV**: Capritx espanyol, op. 34. (16m). **RESPIGHI**: Pins de Roma. Poema simfònic. (22m). **DEBUSSY**: El Mar. (24m). **BLOCH**: Concerto grosso n. 1. (24m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 4 d'agost de 1993 a l'Església Parroquial de Torroella de Montgrí. **XIII FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA**. Obres de **PUCCINI**, **VERDI**, **GIORDANO**, **PONCHIELLI**, **VERDI**, entre d'altres. Jaume Aragall, tenor. Vicens Sardinero, bariton. Amparo García, piano. (68m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 25 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA PER A COBLA

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 26 d'octubre de 1992 al Cinema Mercantil de Banyoles. **FESTA**

DE LA MÚSICA PER A COBLA (1ª part). Obres de **BLANCAFORT**, **MOLINA**, **BORGUNYÓ**, **SADERRA**, **BERNAT** i **COMIN**. Cobla Selvatana. Cobla Montgrins. Dir.: Jesús Ventura. (49m).

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 GRANS OBRES

MYASKOVSKY: Simfonia n. 6, op. 23. Cor de Cambra "Anima" de Moscou. Orquestra Simfònica de Rússia. Dir.: Veronika Dudarova. (70m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 26 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSIQUES MÍSTIQUES

VIVALDI: Nisi Dominus. Lynne Dawson, soprano. Christopher Robson, contratenor. The King's Consort. Dir.: Robert King. (22m). **RIGATTI**: Nisi Dominus, salm. Gabrieli Consort & Players. Dir.: Paul McCreesh. (8m). **HANDEL**: Nisi Dominus. Charles Brett. Ian Partridge. Michael George. Cor i Orquestra The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (12m). **MONTEVERDI**: "Nisi Dominus aedificaverit domum". Emma Kirkby, soprano. Ian Partridge, tenor. David Thomas, baix. The Parley of Instruments. Dir.: Ron Goodman i Peter Holman. (7m). **MOZART**: Laudate Dominum (de Vesperae de Dominica, KV 321). Lucia Popp, soprano. Ambrosian singers. Leslie Pearson, orgue. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Georg Fischer. (6m). **CORRETTE**: Laudate Dominum, salm 148 a partir de "La Primavera" de Vivaldi. Solistes vocals. Conjunt vocal i instrumental de Lió. Dir.:

Guy Cornut. (21m). MOZART: Laudate Dominum (de Vesperae Solemnnes de Confessore, KV 339). Lucia Popp, soprano. Ambrosian singers. Leslie Pearson, orgue. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir: Georg Fischer. (5m) MARENZIO: Laudate Dominum a 8. Capella Sancti Michaelis. Dir.: Erik van Nevel. (4m). MONTEVERDI: Laudate Dominum (primo) a 5. (Salm de "Selva Morale e Spirituale"). Emma Kirkby, Nigel Rogers, David Thomas. Taverner Consort, Taverner Players i Taverner Choir. Dir: Andrew Parrott. (5m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un migdia musical on es combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE...."
Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA
DONIZETTI: Il Diluvio Universale, òpera en tres actes. Bonaldo Giaiotti. Yasuko Hayashi. Martine Dupuy. Ottavio Garaventa. Cor i Orquestra del Teatro Comunale de Gènova. Dir.: Jan Latham-König. (134m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 CONCERT IMAGINARI
Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 27 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES
Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

GLAZUNOV: Simfonia n. 7, op. 77. Orquestra Simfònica del Ministeri de Cultura de l'URSS. Dir.: G. Rozhdestvensky. (35m). HAYDN: Concert per a flauta i oboè Hob. VIIh:5 "Concert per a lira". Robert Dohn. Lajos Lencsés. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (13m). SCHUMANN: Cicle de cançons espanyoles, op. 74. M. Shirai, soprano. M. Lipovsek, contralt. J. Protschka, tenor. M. Hölle, baix. H. Deutsch, piano. (24m). R. STRAUSS: El cavaller de la rosa, Suite op. 59. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (25m). GOSSEC: Quartet amb flauta op. 14 n. 2. Patrice Bocquillon. Trio de corda Millière. (13m). VIVALDI: Concert per a guitarra en Re M, RV 93 Eduardo Fernández. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: George Malcolm. (11m). XOSTAKOVITX: Suite n. 1, per a Jazz Band. Orquestra Simfònica de la Ciutat de Birmingham. Dir.: Mark Elder. (9m). ENESCO: Poema romanès, op. 1. Cors i Orquestra de la Ràdio i Televisió Romanesa. Dir.: Iosif Conta. (30m).

13.00 GRANS INTEGRALS

BEETHOVEN: MÚSICA ORQUESTRAL. Concert per a piano i orquestra n. 5, op. 73. Steven Lubin, pianoforte. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (38m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 LA CANTATA DEL CAFÈ

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles. CAMILLE SAINT-SAENS, GABRIEL FAURÉ I ELS SEUS DEIXEBLES. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

DVORAK: L'ondí, poema simfònic op. 107. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: N. Järvi. (21m). MOZART: Sonata per a pianoforte i violí, KV 377 "Opus II". Temenuschka Vesselinova.

Chiara Banchini. (21m). RUSSO: Street Music, un concert de blues. Corky Siegel, harmònica i piano. Orquestra Simfònica de San Francisco. Dir.: Seiji Ozawa. (32m). BACH: 2 contrapunts de l'Art de la Fuga, BWV 1080. Quartet Amsterdam Loeki Stardust. (7m). J.A.BENDA: Concert per a clavicèmbal i corda en Re M. Josef Hála. Ars Rediviva Ensemble. (15m). BIZET: Jocs d'infants, petita suite Op. 22. Orquestra del Concertgebouw d'Amsterdam. Dir.: Bernard Haitink. (11m). ARNAUD DANIEL: Tres cançons. Jean Luc Madier, cant. Hervé Berteaux, cornamuses. Maurice Moncozet, flautes, xirimia. Pascal Lefeuve, viella de roda. Thomas Bienabe. Jacques Détraz. (8m). MENDELSSOHN: Simfonia n. 3, Op. 56. "Escocesa". Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (36m). PUGNANI: Quintet n. 2. Ensemble L'Astrée. (14m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i revivir els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVELTATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 2 de juliol de 1995 a l'Església Abacial de Santa Maria d'Arles-Sur-Tech. ESCOLA ORGANISMA DE MONTSERRAT. Obres de LÓPEZ, MARTÍ, CASANOVES, RODRÍGUEZ, BRELL i BOADA. Modest Moreno, orgue. (45m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 28 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SAINT-SAENS: Concert per a piano i orquestra n. 4, op. 44. Pascal Rogé. Orquestra Philharmonia. Dir.: C. Dutoit. (26m). PROKOFIEV: Suite Escita. Orquestra Simfònica de Xicagó. Dir.: Claudio Abbado. (22m). MOZART: "Ah, lo previdi", ària KV 272. Lucia Popp. Orquestra del Mozarteum de Salzburg. Dir.: Leopold Hager. (13m). LISZT: Glanes de Woronince, S 249. Leslie Howard, piano. (21m). PURCELL: Sonata n. 9 en si m, Z 802. Quartet Purcell. (6m). FAURE: Dolly, op. 56. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Seiji Ozawa. (19m). DITTERSDORF: Quintet de corda n. 6. Quartet Franz Schubert. Julius Berger. (14m). VAUGHAN WILLIAMS: Simfonia n. 5. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (39m).

13.00 GRANS INTEGRALS

BEETHOVEN: MÚSICA ORQUESTRAL. Egmont, música per a la tragèdia de Goethe, op. 84. Ruth Ziesak, soprano. Ulrich Tukur, recitador. Orquestra Filharmònica d'Ham-burg. Dir.: Gerd Albrecht. (45m). Les Ruïnes d'Atenes, obertura op. 113. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Claudio Abbado. (5m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MOMENTS LÍRICS

GUERRERO: El Huésped del Sevillano, sarsuela. Dolores Cava. Julita Bermejo. Carlos Munguía. Gerardo Monreal. Cor Cantores de Madrid. Gran Orquestra Simfònica. Dir.: Indalecio Cisneros. (46m). ABRAHAM: Viktoria und ihr Husar, extractes. Margit Schramm. Rudolf Schock. Ferry Gruber. Cor Günther Arndt. Orquestra Simfònica de

Berlin. Dir.: Werner Schmidt-Boelcke. (21m). HANDEL: Àries i fragments d'òperes. Gérard Souzay, baríton. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Raymond Leppard. (26m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

CHOPIN: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 21. Vladimir Ashkenazy. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: David Zinman. (31m). KROMMER: Sextet de vent en Mi b M (Sestetto Pastorale). Consortium Classicum. (11m). STRAVINSKI: Suite italiana. Mari Fujiwara, violoncel. Jacques Rouvier, piano. (17m). SCHÜTZ: "Lasset uns doch den Herren, unseren Gott, loben, SWV 407; Op. 12 n. 10. (Simfonia sacra). Solistes i Cor de Cambra de Stuttgart. Musica Fiata. Dir.: Frieder Bernius. (7m). GRANADOS: Goyescas: Los majos enamorados (llibre segon). Benita Meshulam, piano. (19m). KHATXATURIAN: Spartacus, ballet (extractes). Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: A. Khatxatúrian. (23m). MILHAUD: Suite sobre Corrette per a trio de canyes, op. 161 b. Zdenek Hedba, oboè. Adolf Nechvátal, clarinet. Pavel Zedník, fagot. (9m). W.F. BACH: Concert per a clavicèmbal i corda, F 45. Richard Egarr. London Baroque. (15m). HANDEL: "O come, let us sing unto the Lord", anthem n. 8. (Salm 95). Patrizia Kwella, soprano. James Bowman, contratenor. Ian Partridge, tenor. Cor i Orquestra The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (30m).

19.00 GRAVACIONS HISTÒRIQUES

ENREGISTRAMENTS DELS ANYS 1927 I 1928. ROSSINI: L'Italiana in Algeri. (Fragments de l'acte I i II). Conchita Supervia, soprano. Vincenzo Bettoni, baix. Carlo Scattola, baix. Nino Ederle, tenor. Orquestra Simfònica. Dir.: A. Albergoni. (23m). DOHNANYI: Ruralia Hungarica per a violí i piano, op. 32 c. Fritz Kreisler. Carl Lamson. (12m). R. STRAUSS: Intermezzo, interludi simfònic, op. 72. Staatskapell Berlin. Dir.: Richard Strauss. (6m). RAVEL: Chansons madécasses. Madeline Grey, soprano. Conjunt instrumental. Dir.: Maurice Ravel (piano). (12m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

XARXA DE CLÀSSICA A CATALUNYA.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 29 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

RESPIGHI: La boutique fantasque, ballet sobre temes de Rossini. Academy of St. Martin-in-the-fields. Dir.: Neville Marriner. (20m). CRUSELL: Quartet amb clarinet n. 3, op. 7. Thea King. Membres del Quartet de corda Allegri. (22m). RODRIGO: Sonata jocosa. Marc Jean-Bernard, guitarra. (11m). SALIERI: Concert per a pianoforte en Si b M. Andreas Staier. Concerto Köln. (25m). GRIEG: Presoner de la muntanya, op. 32. Hakan Hagegard, baríton. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (6m). DELIUS: Suite Florida. Orquestra Simfònica de Bournemouth. Dir.: Richard Hickox. (38m). MARAIS: Alcione, tercera suite. Le Concert des Nations. Dir.: Jordi Savall. (8m). SCHUMANN: Gran Sonata per a piano op. 14 "Concert sense orquestra". Volker Banfield. (25m). TRADICIONAL: Cançó del lladre. Montserrat Figueras. La Capella Reial de Catalunya. Dir.: Dir.: Jordi Savall. (4m).

13.00 GRANS INTEGRALS

BEETHOVEN: MÚSICA ORQUESTRAL. "El Rei Esteve", música d'escena, Op. 117. Ambrosian Singers. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.:

Michel Tilson Thomas. (24m). Simfonia n. 7, op. 92. Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (38m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.20 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. GESUALDO DA VENOSA. EL PARNÀS.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

ARNOLD: The Inn of the Sixth Happiness, suite orquestral. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Richard Hickox. (14m). CAMBINI: Quintet concertant op. 4 n. 1. Quintet Briccialdi. (17m). BERLIOZ: Simfonia fúnebre i triomfal, op. 15. Cor John Alldis. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (36m). LAVILLA: Cuatro canciones vascas. Teresa Berganza, mezzosoprano. Felix Lavilla, piano. (6m). HAYDN: Simfonia n. 18. Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (16m). PIERNE: Ramuntcho, música d'escena. Suite n. 1. Philharmonie de Lorraine. Dir.: Jacques Houtmann. (20m). SRIABIN: Sonata per a piano n. 3, Op. 23. Evelyne Dubourg. (20m). RAMEAU: El Temple de la Glòria, suite orquestral. Orquestra Barroca Philharmonia. Dir.: Nicholas McGegan. (34m).

19.00 NOUS INTÈRPRETS

REGONDI i BROUWER: Dues peces per a guitarra. Gonzalo Martín-Merina. (15m). SAINT-SAËNS: Introducció i rondo capriciosos, per a violí i piano. Eva León, Dagmar Muñoz. (9m). BEETHOVEN: Sonata per a piano n. 5, op. 10 n. 1. Mercè Hervada. (16m). POULENC: Sonata per a flauta i piano. Adelaida Ponseti. Isabel Felix Riera. (12m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per

Catalunya Música el dia 5 de setembre de 1995 a l'Església de Santa Anna. XXX JORNADES INTERNACIONALS DE CANT CORAL DE BARCELONA. Coral de l'Escola de Música de Berga. Gruppo Polifonico F. Coradini d'Arezzo. Dir.: Ramon Noguera i Fabio Lombardo. (73m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 30 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

HARTY: The Children of Lir, poema per a orquestra. Heather Harper, soprano. Orquestra de l'Ulster. Dir.: B. Thomson. (32m). MEHUL: Simfonia n. 2. Les Musiciens du Louvre. Dir.: Marc Minkowski. (24m). GIULIANI: Concert per a dues mandolines, viola i orquestra. Ugo Orlandi i Dorina Frati, mandolines. Jodi Levitz, viola. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (15m). GERSHWIN: Porgy and Bess, suite. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: André Previn. (18m). BACH: Missa BWV 236, E 4. Agnès Mellon. Gérard Lesne. Christoph Prégardien. Peter Kooy. Cor i Orquestra del Collegium Vocale de Gant. Dir.: Philippe Herreweghe. (28m). CLEMENTI: Sonata per a piano op. 23 n. 3. Donatella Failoni. (15m). DVORAK: El Colom del bosc, poema simfònic Op. 110. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (20m). WALTHER: Suite n. 12, d'"Hortulus chelicus". François Fernandez, violí. Ricercar Consort. (8m).

13.00 GRANS INTEGRALS

BEETHOVEN: MÚSICA ORQUESTRAL. Simfonia n. 8, op. 93. Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (24m). La Victòria de Wellington, op. 91. Octophoros. Dir.: Paul Dombrecht. (14m). Fidelio, obertura op. 72 b. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Claudio Abbado. (6m). Zur Namensfeier, obertura op. 115. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Claudio Abbado. (7m). La consagració de la llar, obertura op. 124. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Claudio Abbado. (10m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.20 MÚSICS DE CATALUNYA

FAURE: Balada per a piano i orquestra, op. 19. Ramon Coll. Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Vassily Sinaisky. (14m). **PLA:** Concert per a flauta i orquestra de corda, en Sol M. Jean-Pierre Rampal, solista i director. Orquestra de Cambra Franz Liszt. (15m). **GOUNOD:** Dues àries (Faust i Romeo i Julieta). Jaume Aragall, tenor. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir.: Lamberto Gardelli. (10m). **SORS:** 10 Minuets op. 11. Tania Chagnot, guitarra. (23m). **TURINA:** La Venta de los Gatos, op. 32. Assumpta Mateu, soprano. Antonio Soria, piano. (20m). **A.SOLER:** Concert en Do M, n. 1. Montserrat Torrent, orgue. Maria Lluïsa Cortada, clavicèmbal. (12m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

R. STRAUSS: El burgès gentilhome, suite op. 60. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Jeffrey Tate. (38m). **MONTEVERDI:** De la Bellezza (balletto). Solistes vocals. Cor Monteverdi. (10m). **BORTNIANSKY:** Concert n. 34. Cor Glinka de Sant Petersburg. Dir.: Vladislav Txernutxenko. (7m). **LALO:** Trio amb piano, n. 3, op. 26. Münchner Klaviertrio. (31m). **TXAIKOVSKI:** Simfonia n. 6, op. 74 "Patètica". Philharmonia Orchestra. Dir.: Riccardo Muti. (47m). **HARTY/HANDEL:** Música aquàtica, suite. Orquestra de l'Ulster. Dir.: Bryden Thomson. (16m). **SANZ:** Suite en La. Jorge Fresno, guitarra. (15m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles. LA CLAU

DEL PENTAGRAMA: Conte popular. EL PODER DEL CANT: Joan del riu.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE...."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 1 de novembre de 1988 al Festival Internacional de Música de Granollers. Obres de VILLALOBOS, LAURO, BARRIOS, GRANADOS i ALBENIZ. Josep Henríquez, guitarra. (80m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

E. HALFFTER: Concert per a guitarra i orquestra. Ignacio Rodes. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Edmon Colomer. (26m). **ZIMMERMANN:** "Monologues", per a dos pianos. Alfons i Aloys Kontarsky. (18m). **BOIKO:** Simfonia n. 3, en re m. Gosteleradio Chorus. Orquestra Simfònica de l'Estat de l'URSS. Dir.: Evgeni Svetlanov. (23m). **TIPPETT:** The Heart's Assurance. Martyn Hill, tenor. Andrew Ball, piano. (18m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 31 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SCRIABIN: Concert per a piano

i orquestra. Vladimir Ashkenazy, piano. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Lorin Maazel. (27m). **SALIERI:** Piccola serenata per a instruments de vent. Il Gruppo di Roma. (16m). **VILLA-LOBOS:** Suite popular brasilera. Turibio Santos, guitarra. (15m). **BRIXI:** Missa íntegra, Nov. 1/46. Iolya Verebics. Christel Borchers. Scot Weir. Joachim Gebhardt. Cor mixt Kühn. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Helmuth Rilling. (29m). **ALBENIZ:** Jerez, Eritaña, Navarra (de la Suite Ibèria). Hisako Hiseki, piano. (22m). **TXAIKOVSKI:** Suite del Llac dels Cignes. Orquestra de Philadelphia. Dir.: Eugene Ormandy. (27m). **BOCCHERINI:** Quintet per a pianoforte, dos violins, viola i violoncel. op. 56 n. 5, G 411. Galimathias Musicum. (24m).

13.00 GRANS INTEGRALS

BEETHOVEN: MÚSICA ORQUESTRAL. Simfonia n. 9, op. 125. Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (60m).

14.10 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.20 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

19.00 GRANS INTÈRPRETS

THEA KING. BRUCH: Concert per a clarinet i viola op. 88. Nobuko Imai. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Alun Francis. (20m). **MOZART:** Quintet amb clarinet KV 581. Quartet de corda Gabrieli. (33m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CONCERTS QUE HAN FET HISTÒRIA

L'òpera "Una cosa rara" de Martin i Soler va ser representada a Barcelona dins el actes del III Congrés de Musicologia, l'any 1936. **MARTIN I SOLER:** Una cosa rara, ossia belleza ed onestà, (segon acte). Maria Angeles Peters. Montserrat Figueras. Gloria Faubel. Ernesto Palacio. Iñaki Fresán. Fernando Belaza-Leoz. Stefano Palatchi. Francesc Garrigosa. La Capella Reial de Catalunya. Le Concert des Nations. Dir.: Jordi Savall. (95m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 17 de maig de 1995 a la Catedral de Barcelona. **CICLE L'ORGUE DE LA CATEDRAL.** **COUPERIN:** Offertoire sus les grands jeux. **FRANCK:** Cantabile. **SCHLEE:** Sept pièces blanches. **MESSIAEN:** Tres peces de les Meditations sur le mystère de la Sainte Trinité. Thomas Daniel Schlee, orgue. (53m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 1 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA PER A COBLA

HAVART: Amical, foxtrot. Enamorado, bolero. Cobla Mediterrània. Dir.: Jordi León. (6m). **BALL DE GITANES:** A la festa, Contradanses. Cobla Principal de la Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (6m). **SERRA:** Mr. Jacques, vals. Cobla Mediterrània. Dir.: Jordi León. (5m). **SANTIAGO:** Pessebres i sardanes. Cobla Ciutat de Girona. (5m). **DANSES POPULARS:** L'esquerrana, Ball de faixes. Cobla Maravella. Dir.: Lluís Ferrer. (7m). **DE PEDRAFORÇA:** Poema d'amor occità, poema per a cobla. Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (6m). **GLOSSES POPULARS CATALANES:** El cant dels ocells, Muntanyes regalades. Ramón Pla, tenora. Cobla Barcelona. (6m).

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 GRANS OBRES

BACH: Variacions Goldberg.

BWV 988. Tatiana Nikolaieva, piano. (80m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 2 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSIQUES MÍSTIQUES

ROSENMÜLLER: Beatus vir. Cantus Köln. Dir.: Konrad Junghänel. (13m). CHARPENTIER: Beatus Vir, salm de David. Solistes vocals. La Symphonie du Marais. Ensemble Vocal Contrepoint. Dir.: Olivier Schneebeli. (9m) VIOLA: Beatus

Vir, salm 111. Escolania de Montserrat. Cor i Orquestra d'Antics Escolans. Gregori Estrada, orgue. Dir.: Ireneu Segarra. (5m). VIVALDI: Beatus vir, RV 598. Margaret Marshall, soprano; Felicity Lott, soprano; Susan Daniel, mezzosoprano; John Aildis Choir; Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Vittorio Negri. (8m). BERTONI: Beatus Vir, per a cor i orquestra. Cor de la Ràdio d'Estocolm. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (7m). MONTEVERDI: Beatus vir (primo) a 6. (Salm de "Selva Morale e Spirituale"). Emma Kirkby, Rogers Covey-Crump, David Thomas. Taverner Consort i Taverner Players. Dir.: Andrew Parrott. (9m). STANFORD: Magnificat i Nunc Dimittis, op. 12. Cor del Trinity College de Cambridge. Dir.: Richard Marlow. (11m). WALTON: Magnificat and Nunc Dimittis. Andrew Lumsden,

orgue. The Finzi Singers. Dir.: Paul Spicer. (6m). PURCELL: Magnificat i Nunc Dimittis, Z 230. Solistes vocals. Cor del King's Consort. The King's Consort. Dir.: Robert King. (6m). TAVENER: Magnificat i Nunc dimittis. Cor del King's College, Cambridge. Dir.: Stephen Cleobury. (10m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un migdia musical on es combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE...."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

ROSSINI: Giro in Babilonia, òpera en dos actes. Ernesto Palacio. Caterina Calvi. Daniela Dessy Ceriani. Oriana Ferraris. Cor Francesco Cilea de Reggio Calabria. Orquestra Simfònica de San Remo. Dir.: Massimo Sabbatini. (150m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

Freqüències de Catalunya Música per comarques (FM). Baix Ebre, Montsià i Ribera d'Ebre: 102.5. Terra Alta: 97.3. Priorat: 92.2. Alt Camp, Baix Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà i Tarragonès: 105.4. Baix Penedès: 105.9. Garrigues, Noguera, Pla d'Urgell, Segarra, Segrià i Urgell: 91.9. Garraf: 91.9. Alt Penedès, Anoia, Bages i Berguedà: 102.4. Baix Llobregat, Barcelonès, Vallès Occidental i Vallès Oriental: 101.5. Maresme: 96.4/101.5. Osona: 100.5. Solsonès: 89.7. Gironès i Pla de l'Estany: 96.7. La Selva: 96.7/88.7. Baix Empordà: 87.8/96.7. Alt Empordà i Rosselló: 90.8/87.6/93.7/96.7. Garrotxa: 97.1. Ripollès: 100.5/105.8. Cerdanya: 88.4. Alt Urgell: 88.6. Pallars Jussà i Pallars Sobirà: 88.6. Val d'Aran: 92.8/101.2.

CONCERTS

BARCELONA (BARCELONÈS)

1 MAIG	21 h.	Centre Cultural Fundació "la Caixa"	Hopkinson Smith, llaüt barroc. Weiss, Bach. (XIX Festival de Música Antiga).
2 MAIG	19,30 h.	Conservatori Municipal	Grup de Saxofons de Barcelona. Dir.: Miquel Bofill
	21 h.	Centre Cultural Fundació "la Caixa"	Eric Höbart, violí, Patrick Cohen, pianoforte. Mozart. (XIX Festival de Música Antiga).
3 MAIG	21 h.	Palau	OBC. Ida Haedel, violí. Dir.: Franz-Paul Decker. Klengel, Cervelló, Casals, Britten, Strauss.
	21 h.	Centre Cultural Fundació "la Caixa"	Eric Höbart, violí, Patrick Cohen, pianoforte. Mozart. (XIX Festival de Música Antiga).
4 MAIG	19 h.	Palau	OBC. (Segona audició).
5 MAIG	11 h.	Palau	OBC. (Tercera audició).
	17 h.	Palau	Concurs Internacional d'Execució Musical Maria Canals. Prova Final.
	18,30 h.	Ateneu Barcelonès	Eva Sedó, violoncel. Imma Vidal, piano. Bach, Beethoven, Mendelssohn. (Associació Massià-Carbonell).
	19,30 h.	Casal del Metge	Roberto Bravo, piano. Maria Luz Martínez, soprano.
6 MAIG	19 h.	Palau	La Lira Ampostina. Dir.: Octavi Ruiz i Gisbert. Soutullo, Giménez, Turina, García-Gago, Toldrà, van de Rosst. (Concert de tarda al Palau).
	21 h.	Centre Cultural Fundació "la Caixa"	Charles Brett, contratenor. Ricard Bordas, contratenor. Ashley Solomon, flauta dolça. Rebecca Miles, flauta dolça. Joanna Levine, viola de gamba. Jan Waterfield, clavicèmbal. Purcell, Blow. (XIX Festival de Música Antiga).
	21 h.	Nick Havanna	Brass Catalonia Quintet. Brotons, Dogson, Guinjoan, Montsalvatge, Plogg, Roger. (XI Cicle de música del segle XX).
	22 h.	Palau	Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Cor de Cambra del PMC (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Dir.: G. Claret. Concert del Dia d'Europa.

7 MAIG	19,30 h.	Sala Cultural Caja de Madrid	Geert Kroesenbrik, violí. Alan Branch, piano. Grieg, Prokofiev, Debussy.
	19,30 h.	Conservatori Municipal	Orquestra d'iniciació Antoni Nicolau, d'estudiants de grau mig i elemental.
	21 h.	Palau	Orquestra Filharmònica de Sant Petersburg. Dir.: Sir Georg Solti. Beethoven, Xostakòvitx. (Ibercamera).
	21 h.	Centre Cultural Fundació "la Caixa"	La Colombina. Vila, Guerrero, Vázquez, Brudieu, Fletxa. (XIX Festival de Música Antiga).
8 MAIG	21 h.	Conservatori Municipal	Cor Ricercare. Dir.: Cecilia Velázquez. Encina, Monteverdi, Janequin, Schubert, Taltabull, Moraleda.
	21 h.	Monestir de Pedralbes	La Petite Bande. Dir.: Sigiswald Kuijken. Haydn, Mozart. (XIX Festival de Música Antiga).
9 MAIG	20 h.	Saló de Cent	Alfons Reverté, clarinet. Pere Serra, violí. Antoni Peña, violí. Joan Miró, viola. Núria Calvo, violoncel. Enric Rigau, contrabaix. Rossini, Brahms. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).
10 MAIG	21 h.	Palau	OBC. Joaquín Achúcarro, piano. Dir.: Franz-Paul Decker. Schumann, Beethoven, Wagner.
11 MAIG	19 h.	Palau	OBC. (Segona audició).
12 MAIG	11 h.	Palau	OBC. (Tercera audició).
	11,30 h.	L'Aliança del Poblenou	Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Josep Mut. Llano, Schömborg/Bouhil.
	18 h.	Palau	Orquestra Ciudad de Granada. Cor de Cambra del PMC (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Susan Chilcott, soprano. Marina Rodríguez, contralt. Francesc Garrigosa, tenor. Peter Mikulas, baríton. Dir.: Josep Pons. Haydn, Mozart. (Els diumenges al Palau).
13 MAIG	19 h.	Palau	Orquestra Virtèlia Sinfonietta. Sergi Alpiste, violí. Dir.: Francesc Llongueres. Vivaldi, Dvorák. (Concert de tarda al Palau).
	21 h.	Nick Havanna	Auryn-Quartet. Bialas, Janáček, Lutoslawsky. (XI Cicle de música del segle XX).
14 MAIG	19,30 h.	Sala Cultural Caja de Madrid	Cori Casanova, mezzo-soprano. Montserrat Rios, piano. Toldrà, Montsalvatge, García Morante, García Lorca, Falla, Schubert, Brahms, Ravel, Mompou.
	21,30 h.	Palau	Julian Bream, guitarra. Bach, Mompou, Bartók, Ponce, Piazzola. (VII Festival de Guitarra de Barcelona).
15 MAIG	19,30 h.	Conservatori Municipal	Jordi Codina, guitarra. Josep Julià, oboè. Josefina Rius, clavicèmbal. Coste, Homs, Soler i Soler, Fleta Polo.
	20 h.	Catedral	Joan Paradell, orgue. Boëllmann, Gigout, Dubois. (L'orgue a la Catedral de Barcelona. Euroconcert).
	21 h.	Palau	The Sensational Nightingales. Spirituals, gospel. (Palaucent).
16 MAIG	20,30 h.	CIC	Anna Sala, piano. Brahms, Ravel, Villa-Lobos, Albéniz, Bartók. Cándid Rodríguez, trompeta. Marcos Fernández, piano. Hubeau.
	21 h.	Palau	La Grande Ecurie et la Chambre du Roy. James Bowman, contratenor. Lynne Dawson, soprano. Dir.: Jean-Claude Malgoire. <i>Orfeo ed Euridice</i> (versió de concert), de Gluck. (Euroconcert).
17 MAIG	21 h.	Palau	OBC. Rudolf Buchbinder, piano. Dir.: Lawrence Foster. Beethoven, Ravel.
18 MAIG	19 h.	Palau	OBC. (Segona audició).
	21 h.	Teatre Victòria	<i>La forza del destino</i> , de Verdi. Dir.: Paolo Olmi.
19 MAIG	11 h.	Palau	OBC. (Tercera audició).
	18 h.	Palau	Orquestra Filharmònica de Cambra de Barcelona. Jordi Camell, piano. Dir.: Ernest Martíes-Izquierdo. Beethoven, Mozart. (Els diumenges al Palau).
	18,30 h.	Ateneu Barcelonès	Concert dedicat a l'arpa. Diversos artistes amb el Sextet d'Arpes Rosa Balcells (Associació Massià-Carbonell).
20 MAIG	21 h.	Nick Havanna	Grup Instrumental de València. Dir.: Joan Cerveró. Cano, Gerhard, Martínez-Izquierdo, Ramos, Sanz. (XI Cicle de música del segle XX).
21 MAIG	21 h.	Teatre Victòria	<i>La forza del destino</i> , de Verdi. Dir.: Paolo Olmi.

23 MAIG	21 h.	Teatre Victòria	<i>La forza del destino</i> , de Verdi. Dir.: Paolo Olmi.
	21 h.	Institut Francès	François Leleux, oboè. Emmanuel Strosser, piano. Händel, Telemann, Mozart, Poulenc, Saint-Saëns.
	21 h.	Església de Pompeia	Orquestra Simfònica Estela. Coral La Perla Agustinenca. Dir.: Josep Guinart. Händel, Cohí, Robert, Soto.
	21 h.	C.M.U. Ramon Llull	Núria Rial, soprano. Bernat Vivancos, piano. Mozart. Schubert, Brahms, Obradors. (JJMM de Barcelona).
	21 h.	Conservatori Municipal	Edith Fischer, piano. Beethoven.
	21,30 h.	Palau	Julia Migenes.
24 MAIG	21 h.	Teatre Victòria	<i>La forza del destino</i> , de Verdi. Dir.: Paolo Olmi.
26 MAIG	21 h.	Palau	Berliner Bach Akademie. Orfeó Català. solistes vocals. Dir.: Heribert Breuer. <i>Elies</i> , de Mendelssohn. (Palaucenç).
28 MAIG	19,30 h.	Sala Cultural Caja Madrid	Quartet Herman. Haydn, Schubert.
	20 h.	Palau	XIIè Festival Internacional de Poesia de Barcelona.
	21 h.	Teatre Victòria	<i>La forza del destino</i> , de Verdi. Dir.: Paolo Olmi.
29 MAIG	21 h.	Palau	Derek Lee Ragin, contratenor. Orquestra Le Monde Classique. Händel, Fux, Biber, Vivaldi. (Euroconcert).
30 MAIG	20 h.	Saló de Cent	Larry Passin, clarinet. Silvia Coricelli, fagot. David B. Thompson, trompa. Àngel Jesús García, violí. David Ballesteros, violí. Eric Koontz, viola. David B. Runnion, violoncel. Christoph Rahn, contrabaix. Schubert. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).
	21 h.	Teatre Victòria	<i>La forza del destino</i> , de Verdi. Dir.: Paolo Olmi.
31 MAIG	21 h.	Palau	Isaac Stern, violí. Orquestra Franz Liszt de Budapest. Janos Rolla, concertino-director. Mozart. (Ibercamera).
	21 h.	Teatre Victòria	<i>La forza del destino</i> , de Verdi. Dir.: Paolo Olmi.
2 JUNY	11,30 h.	L'Aliança del Poblenou	Banda Municipal de Barcelona. Orfeó Atlàntida. Dir.: Josep Mut. Vives, Martínez Valls, Solà, Moya/León, Verdi, Pucini/Mut, Händel.
	17 h.	Teatre Victòria	<i>La forza del destino</i> , de Verdi. Dir.: Paolo Olmi.
	18 h.	Palau	La Capella Reial de Catalunya. Dir.: Jordi Savall. Aranyès, Cabanilles, Cererols, Blas de Castro, Durón, Hidalgo, Machado. (Els diumenges al Palau).
3 JUNY	19 h.	Palau	Cobla Sant Jordi. Cor Jove del'Orfeó Català (patrocinat per Fundació Coca-Cola Espanya). Dirs.: Conxita Garcia i Jordi León. Garreta, Saló, Ventura, Pérez Moya, Morera, Pujol, Prenafeta. (Concert de tarda al Palau).
4 JUNY	20,30 h.	CIC	Jordi Gendra, flauta. Narcís Llongueres, oboè. Pilar Rico, clarinet. Arnold, Varèse, Stravinsky, Musgrave, Holst.
	21,30 h.	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Ichiro Suzuki, guitarra. Dir.: Ernest Martínez-Izquierdo. Hirayoshi, Hayashi, Toldrà, Britten. (VII Festival de Guitarra de Barcelona).

ANDORRA

4 MAIG	22 h.	Centre Congressos d'Andorra la Vella	New York Chamber Solists.
---------------	--------------	--------------------------------------	---------------------------

BERGA (BERGUEDA)

17 MAIG	18 h.	L'Espill	Marc Cabero i Pilar Subirà, percussió.
----------------	--------------	----------	--

CAPELLADES (ANOIA)

18 MAIG	22 h.	Paper de Música	Big Mama en Jazz Quartet.
19 MAIG	18 h.	Paper de Música	Big Mama en Jazz Quartet.

GIRONA (GIRONÈS)

31 MAIG	21 h.	Pavelló Lluís Bachs	Orfeó Català. Dir.: Jordi Casas. Cançons populars catalanes.
----------------	--------------	---------------------	--

IGUALADA (ANOIA)

4 MAIG	22 h.	Basílica Sta. Maria	Johannes Skudlik, orgue. Bach, Gigout, Petrali, Lefébure-Wély, Guilmant. (III Festival Internacional d'Orgue).
19 MAIG	18,30 h.	Basílica Sta. Maria	Matti Hannula, orgue. Bach, Raitio, Kuusisto, Mendelssohn-Bartholdy, Widor. (III Festival Internacional d'Orgue).

LLEIDA (SEGRIÀ)

9 MAIG	21,30 h.	Auditori E. Granados	Roberto Bravo, piano.
---------------	-----------------	----------------------	-----------------------

MATARÓ (MARESME)

25 MAIG	21,30 h.	Teatre Monumental	<i>I puritani</i> , de Bellini. Dir.: Miquel Ortega. (Òpera a Catalunya).
----------------	-----------------	-------------------	---

REUS (BAIX CAMP)

21 MAIG	21 h.	Teatre Fortuny	<i>I puritani</i> , de Bellini. Dir.: Miquel Ortega. (Òpera a Catalunya).
24 MAIG	22 h.	Teatre Fortuny	Raimon.

SABADELL (VALLÈS OCCIDENTAL)

15 MAIG	21 h.	La Faràndula	<i>I puritani</i> , de Bellini. Dir.: Miquel Ortega. (Òpera a Catalunya).
17 MAIG	21 h.	La Faràndula	<i>I puritani</i> , de Bellini. Dir.: Miquel Ortega. (Òpera a Catalunya).
19 MAIG	18 h.	La Faràndula	<i>I puritani</i> , de Bellini. Dir.: Miquel Ortega. (Òpera a Catalunya).
31 MAIG	21,30 h.	La Faràndula	Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Salvador Mas. Brahms, Mendelssohn, Haydn.

SANT CUGAT DEL VALLÈS (VALLÈS OCCIDENTAL)

10 MAIG	21 h.	Centre Cultural	<i>I puritani</i> , de Bellini. Dir.: Miquel Ortega. (Òpera a Catalunya).
----------------	--------------	-----------------	---

SANTA COLOMA DE GRAMENET (BARCELONÈS)

3 MAIG	21,45 h.	Conservatori	Orquestra de Cambra de Mollerussa. Dir.: Carles Comalada.
---------------	-----------------	--------------	---

TERRASSA (VALLÈS OCCIDENTAL)

3 MAIG	21,30 h.	Museu Alegre de Sagrera	Marju Vatsel, fortepiano. Mozart.
4 MAIG	21 h.	Centre Cultural Caixa de Terrassa	Ballet i Orquestra del Teatre Nacional de Brno. Dir.: Zdenek Prokes. (Fundació Caixa de Terrassa).
5 MAIG	18 h.	Centre Cultural Caixa de Terrassa	Ballet i Orquestra del Teatre Nacional de Brno. Dir.: Zdenek Prokes. (Fundació Caixa de Terrassa).
19 MAIG	18,30 h.	Centre Cultural Caixa de Terrassa	M. Lluïsa Muntada, soprano. Josep M. Sauret, piano. Morera, Gerhard, Toldrà, Mompou.
23 MAIG	21 h.	Centre Cultural Caixa de Terrassa	Orquestra de Cambra d'Esslingen. Paul Hatzopoulos, piano. Dir.: Johanna Irmscher. Sibelius, Gershwin, Elgar, Grieg. (Fundació Caixa de Terrassa).
31 MAIG	21,30 h.	Museu Alegre de Sagrera	Marju Vatsel, fortepiano. Mozart.

LA TORRE DE L'ESPANYOL (RIBERA D'EBRE)

11 MAIG	21,15 h.	Local Societat	Trio Scherzo. Mozart, Fauré, Granados.
18 MAIG	21,15 h.	Local Societat	Quartet de corda. Haydn, Turina, Schubert.
25 MAIG	21,15 h.	Local Societat	Quintet de vent de l'OBC. Rossini, Danzi, Ligeti, Brotons, Farkas, Bizet.

Frederic el Gran tocant la flauta, amb Carl Philipp Emanuel Bach al teclat i Quantz a la seva dreta. Pintura d'Adolf Menzel (1852)

tistes per fer-los conscients que a través d'aquest camí tenen oberta una via eficaç de superació de les dificultats tantes vegades esmentades d'integració a la vida professional normal del país. És cert que darrerament s'ha progressat força en aquest sentit. Institucions com la JONDE o la Jove Orquestra Simfònica de Catalunya han comprès que calia superar el vell sistema d'un ensenyament basat en la formació d'hipotètics futurs solistes que, de fet, ben poques vegades assolien els objectius pretesos i, entre les seves activitats, programen cursos de música de cambra, com ho fan també organismes com la Fundació «la Caixa», mitjançant els *stages* estivals. En conseqüència, estem assistint al naixement de molts grups de joves entusiastes, lúcids i intel·ligents, procedents de tota la geografia de l'Estat, disposats a afrontar seriosament el seu futur professional. Si bé persisteixen les dificultats d'integració i el mercat musical és encara limitat, som davant d'indis que permeten, a mig termini, de contemplar el futur amb un optimisme cautelós.

Com ja s'ha dit al principi, però, no solament els músics professionals són els dipositaris del benefici de les virtuts i dels valors implícits en la música de cambra. És sabut que, generalment, els antics escrivien els seus tractats no pas per als professionals —que coneixien amb escreix les convencions del seu ofici— sinó per als melòmans *amateurs*, conscients que, malgrat unes hipotètiques limitacions tècniques, era més enriquidor fer música que escoltar-la passivament. Per això, la cultura occidental ha desenvolupat una llarga tradició de música domèstica. Només a l'època romàntica —amb el creixent increment de les difi-

cultats tècniques de la literatura musical i la consolidació de la institució del concert públic— es va consumir definitivament l'escissió entre la música per a especialistes professionals i música per a *amateurs* vocacionals, d'una banda, i entre música culta i música popular, de l'altra. Tot i això, la pràctica de la Hausmusik va romandre viva, amb més intensitat en els països centreeuropeus que en els països llatins, fins a ben entrat el nostre segle, i encara es resisteix a desaparèixer del tot, malgrat que les circumstàncies de la vida moderna no l'afavoreixen.

Finalment, no podem deixar de doldre'ns del fet que, en el conjunt de la vida concertística de Catalunya, les ocasions d'escoltar autèntica música de cambra siguin percentualment reduïdes. Quantes sessions de quartet de corda o de sonates podem escoltar en els grans cicles per a cada concert simfònic llampant? Les excepcions —com és el cas recent de la integral dels quartets de Beethoven que ha programat la Fundació «la Caixa»— atreuen un públic fervorós, però comparativament minoritari. Caldria que aquests melòmans selectius fessin sentir la seva veu per crear un estat d'opinió que incrementés aquest públic potencial. Reivindiquem un gran cicle de música de cambra, amb els conjunts internacionals més prestigiosos i, paral·lelament, un suport eficaç a les activitats d'agrupacions locals —formades pels nostres professionals més qualificats i pels músics joves sobre els quals recau l'esperança d'un avenir normalitzat— perquè sigui superada aquella precarietat endèmica i puguin fer front de manera raonable als reptes de la competitivitat augmentant la qualitat per mitjà d'un treball aprofundit i continuat.

La música de cambra a Barcelona (1885-1968)

per CÉSAR ALCALÀ

Els orígens de la música de cambra són molt antics. En un primer moment estava reservada a l'ús domèstic, a diferència de la música vocal instrumental, que s'executava a l'església o al teatre; d'aquí el seu nom. Era música per ser interpretada en una habitació petita per un grup reduït de músics. Són famoses les sessions cambrístiques de Bach amb els seus fills. I, també, en temps més recents, Pau Casals reunia en privat, a Sant Salvador, diversos col·legues instrumentistes, pel sol plaer de fer música.

La música de cambra és la més alta expressió musical i la forma més cultivada. A l'època clàssica es va imposar el trio —amb piano, violí i violoncel o amb violí, viola i violoncel— i el quartet de corda —amb dos violins, viola i violoncel. El Trio i el Quartet —en el període clàssic— representen una ampliació del Duo que formava la sonata per a piano i un altre instrument. Cal tenir en compte que, tant a nivell de compositors com d'intèrprets, el quartet de corda representa el gènere més difícil i la més alta perfecció musical.

La tradició cambrística a Barcelona sorgeix a finals del segle XIX. El marc cultural que en propicia les primeres formacions es diu Renaixença. L'esperit romàntic del moment impulsà la revalorització de la llengua catalana i el redescobriment de la nostra història, després d'un llarg període de decadència. Els primers intents cambrístics són de l'any 1885. Tenim constància de l'aparició de dos tríos clàssics: Morera-Lapeyra-Tort i Pujol-Gay-Salvat. Encara era aviat i la nova modalitat musical no va arrelar.

Hom ha d'esperar fins al 1896 per clissar un autèntic moviment cambrístic. En el període comprès entre els anys 1886 i 1900 van veure la llum 29 formacions. Tinguem en compte que moltes es creaven per oferir repertoris molt concrets i que, després d'ésser interpretats, desapareixien. La regularitat, per tant, era molt baixa, ja que moltes vegades no duraven més enllà de dos o tres concerts.

Ara bé, van haver-hi unes poques que tingueren una certa regularitat. D'aquestes destaquem: el Trio Crickboom-Casals/Guillet-Granados (1897); el Trio Pellicer-Ibarguren-Castro (1893-96); el

Quartet Pellicer-Ibarguren-Sala-Castro (1894-96); el Quartet Crickboom-Rocabruna-Gálvez-Casals (1897-99); el Quintet Sánchez-Segura-Gálvez-Puiggener-Castro (1900-03); el Quintet Pellicer-Ibarguren-Torelló-Sala-Castro (1894-99).

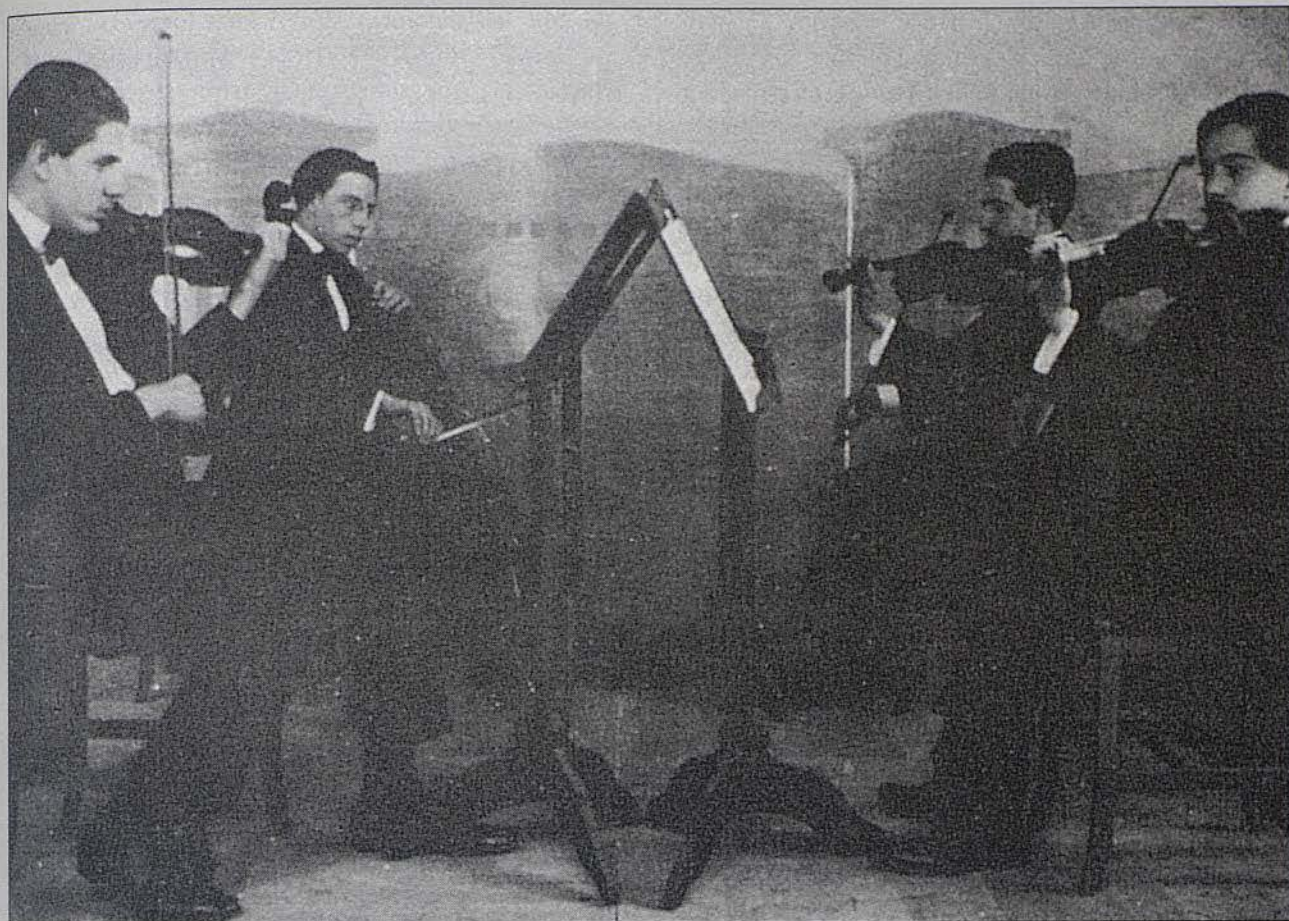
Fem un petit esment dels músics més rellevants. Joan B. Pellicer (1862-1930), com a pianista va donar a conèixer obres de cambra antigues i modernes. El compositor Enric Granados (1867-1916) col·laborà molt estretament en la difusió de la música de cambra a Catalunya. Va fer música amb Casals, Crickboom, Costa i Malats. L'any 1899 fundà la Sociedad de Conciertos. Pablo Ibarguren, company i deixeble de Pablo Sarasate, va ser un brillant violinista. Mathieu Crickboom (1871-1947), d'origen belga, va formar part del Quartet Ysäye. L'any 1896 es traslladà a Barcelona. Durant la seva estada va deixar la seva empremta de bon músic. L'any 1905 va tornar a Bèlgica. Pau Casals (1876-1973) formà diferents tríos i quartets amb Ibarguren, Armengol, Granados i Crickboom. Casals va ser un gran divulgador de la música de cambra arreu de Catalunya.

Dues fites musicals van marcar aquell període. El primer, la fundació de l'Orfeó Català (1891), amb tota l'escola musical catalana que es creà al seu voltant; el segon, l'arribada de la música de Richard Wagner.

L'Associació Musical de Barcelona —fundada per Pau Casals, Joan Lamote de Grignon i Joan B. Pellicer—, impulsà gran part d'aquests concerts a la Sala Parés, la Sala Estela i l'Ateneu Barcelonès.

L'època més rica en formacions de cambra, amb un total de 35, és el període comprès entre el 1901-1914. La Mancomunitat governa el país. Per definir com era la Barcelona d'aquest període, hem de citar una persona que va batejar el moment amb el terme Noucentisme, m'estic referint a Eugeni D'Ors. Escrivia en Xènius: "...la Barcelona immensa, complexa, inquieta, prenyada d'avenir...". Dintre del món musical també van haver-hi renovacions. Els músics cercaven nous camins i gràcies a les inquietuds del moment, el repertori cambrístic s'eixamplà i es consolidà.

Fem un petit esment dels músics més rellevants. Eduard Toldrà (1895-1962) formà el Quartet Renaixement, que fou la base per a la creació de l'Associació d'Amics de la Música. Hom ha de des-

El Quartet Renaixement. D'esquerra a dreta: Toldrà, Planàs, Sánchez i Recasens

tacar el vessant pedagògic i compositiu de Toldrà. Enric Casals, germà de Pau Casals (1892-1986), fundà el Quartet Casals. Cal destacar la seva gran tasca com a mestre de dues generacions de grans violinistes catalans. Francesc Costa (1891-1959), deixeble d'Ibarguren, estudià també al Conservatori de Brussel·les i fou un violinista brillant. A partir del 1922, és nomenat professor de violí del Conservatori Municipal de Música de Barcelona. Ricard Viñes (1875-1943) és un dels pianistes més importants de la seva època. A part de ser un gran intèrpret de la música francesa, propagà arreu la música de Granados, Mompou, Albéniz, Blancafort i Grau. Manuel de Falla li dedicà les *Noches en los Jardines de España*.

De les formacions que sorgiren en aquest període, destaquem el Trio Barcelona, format per Vives-Perelló-Marès (1913-1929); el Trio Pichot-Gay-Costa (1910); el Quartet Renaixement, format per Toldrà-Recasens-Sánchez-Planas (1911-19129); el Quartet López Naguil-Casals-Ribas-Raventós (1904-1906) i el Quintet Ainaud-Brosa-Ribas-Vilaclara-Viñes (1910).

La formació més important fou, sens dubte, el ja esmentat Quartet Renaixement, fundat l'any 1911; va fer una gran tasca per difondre la música de cambra per tot Catalunya. L'any 1913 anaren becats a París, Berlín i Viena. Allà van tenir ocasió de conèixer i treballar amb les personalitats més eminents

del món de la música. Per diverses causes, la formació es va dissoldre l'any 1929. Tot i així, en divuit anys feren 207 concerts i interpretaren 98 obres diferents. Entre les fites més destacades hi ha la integral dels *Quartets* de Beethoven, que van oferir a Barcelona l'any 1916.

Recordant el centenari de Robert Gerhard, direm que el Trio Barcelona va estrenar el seu *Piano Trio* l'any 1919.

En aquest període s'amplià l'oferta de llocs on poder tocar: Sala Estela, Sala Chassaigne, Círcol Artístic de Sant Lluç, Acadèmia Granados, Teatre Romea, Círcol de Belles Arts, Associació Wagneriana; Centre Artístic Musical, Círcol Musical Bohemi, Círcol Barcelonès, Teatre Poliorama i Sala Reig.

El període entre les dues guerres mundials, concretament fins al començament de la Guerra Civil Espanyola, va ser una època força difícil. Després de la desaparició de la Mancomunitat, la Dictadura de Primo de Ribera no va afavorir la cultura catalana. Això donà pas a un període de mecenatge, el qual volia suplir la manca de suport econòmic per part del Govern central. En aquest període van veure la llum 49 formacions de cambra.

Fem un petit esment dels músics més rellevants. Blai Net (1887-1948), brillant pianista i pedagog. Contribuí a la formació d'una generació de pianistes. Eduard Bocquet (1907), deixeble d'Enric Casals, va formar part de diferents conjunts de cambra i desen-

volupà una gran tasca artística. Gaspar Cassadó (1897-1966) va estar sempre molt vinculat a la música de cambra, ja que formà un trio amb el seu pare i son germà, entre els anys 1908 i 1914. Josep Trotta (1906-1979), un dels millors violoncel·listes de la seva generació, va prendre part activament en el moviment cambrístic amb diferents formacions, com el Quintet Català, Quartet Labor Artis, i, posteriorment, l'agrupació de Música de Cambra de Barcelona, amb Eduard Bocquet, Domènec Ponsa i Mateu Valero, tots ells membres de l'Orquestra Pau Casals i, després, de l'Orquestra Municipal d'Eduard Toldrà.

De les formacions que sorgiren en aquest període hom destaca: el Trio Costa-Cassadó-Net (1920-1921); el Trio Bocquet (1936); el Quartet Casals (1923-1931); el Quartet de Corda de Barcelona, format per Carbús-Farrarons-Agell-Sagrera (1933-1954); el Quartet Ibèric (1927-31), el Quartet Laietà (1930-32); el Quartet Català (1933-34); el Quintet Català (1930-32); el Quintet Barcelona (1929-36); el Sextet Barcelona (1931-33).

També, com passava a tot Europa, els cafès es van convertir en llocs on poder interpretar música de cambra, i per altra part, això ajudava molts músics a sobreviure. Un dels més destacats fou el Saló Doré, on des del 1924 al 1936 va actuar el Sextet Toldrà, integrat per Toldrà-Bocquet-Trotta-Solana-Sendra-Burull.

Una fita remarcable fou la creació de la càtedra de Música de Cambra per part de Joan Massià (1890-1969), al Conservatori Superior de Música de Barcelona. La tasca pedagògica de Massià fou extraordinària no tan sols en el vessant violinístic, sinó en el de cambra. Tinguem en compte una cosa, a Catalunya fins aquell moment no existia cap centre on es pogués treballar aquesta modalitat musical. Van ser alumnes seus: Xavier Turull, Francesc Calvo, Adelina Pittier, Marçal i Montserrat Cervera, Enric Ribó, Maria Blasco, Jaume Llecha, Montserrat Torrent, i, molts músics i instrumentistes de la generació posterior, com Antoni Ros Marbà, Gonçal Comellas i Josep M. Alpiste, entre molts d'altres. Recordem que Joan Massià va fundar, també, l'Orquestra de Cambra Joan Massià, formada pels seus deixebles més destacats.

El període comprès entre el 1937 i 1954 va aportar poques formacions cambrístiques, només sis. Les dificultats econòmiques i el nou règim feixista, sorgit després de la guerra civil, va tenir conseqüències nefastes per a la cultura catalana. Molts músics van emigrar i, els que quedaven, intentaren reconstruir un panorama musical en decadència. Tot i els esforços, la vida musical va entrar en un *impasse* a la dècada dels cinquanta. Hi havia molt poca activitat. Això motivà la desaparició, l'any 1954, del Quartet de Corda de Barcelona.

Una lleugera reactivació s'inicià a finals de la

dècada dels seixanta. Aquest auge fou paral·lel a la fundació, l'any 1967, de l'Orquestra Ciutat de Barcelona, que substituïa l'Orquestra Municipal, fundada per Eduard Toldrà l'any 1944. Els músics d'aquesta nova formació foren els impulsors del renaixement cambrístic barceloní.

En el breu període del 1965 al 1968 apareixen onze noves formacions cambrístiques. Totes amb músics de l'OCB. Cal destacar, per la seva importància posterior, el Quintet de Vent Ciutat de Barcelona (1968) i el Quartet Sonor (1968).

El Quartet Sonor va ser fundat pel violinista Jaume Francesc. Gairebé tots els músics que van passar per la formació eren membres de l'OCB. Així trobem: Ernest Xancó, Pere Busquets, Joan Coromines, Mercè Serrat, Pere Carbonell, Miquel Perales i Josep Casasús, entre d'altres. Com explicava el mateix Jaume Francesc: "l'horari d'assaigs del quartet era des de la mitjanit fins a les 3 de la matinada, després de les actuacions amb l'Orquestra, perquè hi havia tanta feina que no teníem temps per fer música de cambra".

En tots aquests anys les dones també van tenir el seu pes específic dintre del moviment cambrístic barceloní. Hom no pot oblidar noms com les pianistes Carmen Aznar, Carme Montoriol i Rosa Barella; les violinistes Mercè Reichard, Pepita Diéguez, Neus Gas, Beneta Crullàs i Jacinta Torner; la viola Faustina Roura; les violoncel·listes Lluïsa Alsina, Montserrat Cassadó i Encarnació Vives.

Un punt i a part per als amants de les estadístiques. Al llarg d'aquests vuitanta-tres anys –segons les dades que tenim– es van crear a Barcelona 134 formacions de cambra. Si ho sudividim per formacions, les xifres són: 52 tríos, 46 quartets, 30 quintets i 6 sextets.

Com a cloenda d'aquesta història de la música de cambra a Barcelona, em sorgeix una pregunta: per què no tenim una agrupació cambrística estable? M'estic referint a un grup de músics independents, sense lligams amb formacions orquestrals. És cert que n'hi ha hagut intents, però cap d'estable. Totes han deixat d'existir quan el membre fundador ha decidit posar fi a la seva carrera o a la formació. Per què? Moltes serien les respostes: l'interpret és l'*alma mater*; es crearen per cobrir unes programacions molt determinades; dificultats econòmiques, poques sales on tocar, un reduït circuit de concerts, manca de tradició, manca de contractació...

Diguem, però, que sis grups han sobreviscut durant un període més o menys llarg de temps: Quintet de Vent Ciutat de Barcelona (28 anys), Quartet de Corda de Barcelona (21 anys), Trio de Barcelona (18 anys), Quartet Renaixement (10 anys), Quartet Ibèric (10 anys) i Quartet Casals (8 anys). La resta de formacions va tenir una existència delimitada entre els cinc anys i els pocs mesos de vida.

Quin lloc ocupa la música de cambra en el panorama català?

per MÒNICA MONTORIOL

Entre la diversitat de gèneres i estils musicals, la música de cambra sembla que encara no té un lloc clarament definit en el panorama català. La seva particularitat, i el seu marcat caràcter intimista, la fan especialment atractiva per als músics: el treball en equip, la coordinació, el diàleg musical, l'estudi d'un repertori d'alt nivell, etc. En una flagrant contradicció, però, els músics, tot i la seva professionalitat i dedicació, no aconsegueixen el merescut reconeixement ni l'estímul econòmic necessari. El públic és poc receptiu? Fa falta una xarxa de locals per anar a tocar? Són necessàries les ajudes institucionals? O privades...

Alguns intèrprets opinen des de la pròpia experiència personal, però al mateix temps fan una reflexió genèrica sobre el paper que juga la música de cambra en l'àmbit musical català.

Trio Bartók: experiència pionera

La raó fundacional va ser una invitació per tocar una obra de Bartók en el concert inaugural del Curs de Música del Segle XX del Conservatori Municipal de Barcelona. Era l'any 1974. El trio es va constituir de manera no oficial per a aquella primera ocasió: Carme Poch (piano), Pere Serra (violí) i Miquel Gaspà (clarinet). L'èxit d'aquell primer concert va ser l'estímul necessari per constituir-se en formació estable de cambra. I com un merescut homenatge, el grup es va anomenar Trio Bartók: per aquell primer concert, i per la figura, personalitat i reivindicació nacionalista del compositor hongarès. Durant pràcticament un any el treball del trio va ser el de formar repertori. A partir de l'any 1978 la formació es va ampliar i va denominar-se Grup Bartók. La seva activitat va durar 14 anys, amb una mitjana de 50 concerts l'any.

Carme Poch: *Vam ser el producte d'una època, i la nostra professionalitat es definia perquè hi havia una política d'assajos plenament establerta. Sota aquest parametre rigorós de treball es definia la filosofia existencial del Grup Bartók. El que volíem era ser un grup estable, i vàrem ser un grup estable. Durant els primers temps l'assaig era principalment per formar el repertori i després per mantenir-lo.*

Trio Bartók

En aquell moment no podíem viure de la música de cambra; ara no ho sé. Però aquest tampoc no era el nostre objectiu. Era una altra manera de produir-te com a músic. Pere Serra tocava llavors i encara ho fa a l'Orquestra Ciutat de Barcelona (ara Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya...); Miquel Gaspà tocava a la Banda Municipal, i Carme Poch es dedicava i encara es dedica a la docència: com a professora de música al Conservatori Municipal de Barcelona. La gran revolució del que és un músic de cambra, des del punt de vista de l'estabilitat i la gestió econòmica és la gent del Teatre Lliure. Han tingut i tenen una mena de fórmula estable, i a més tenen un lloc d'assaig. Només és possible guanyar-se la vida com a músic de cambra si tens una infraestructura econòmica que et sostingui.

Organitzativament, van apostar per delegar a un dels membres del grup les tasques que correspondrien a un mànager: *el Miquel portava la paperassa, i era qui buscava els llocs on fer els concerts. Havíem intentat treballar amb mànager però les experiències no van ser gaire bones. Varen actuar principalment a l'Estat espanyol, i a Catalunya, i a causa de la manca d'unes institucions pròpies, els*

circuits eren limitats. A Europa, varen treballar-hi amb menys activitat, tot i algunes sortides a Holanda, Hongria o Anglaterra, per exemple. El grup va estar en plena activitat durant uns 14 anys. *Vam plegar perquè portàvem molts anys, perquè en certa manera ja havíem acomplert una funció i perquè el repertori per a una formació d'aquest tipus és, en certa mesura, limitat. També cal dir, però, que van compondre molt per a nosaltres; unes 16 o 17 obres de Joaquim Homs, Carles Guinovart, Albert Sardà, Miquel Roger, entre d'altres. I per acabar, una valoració final, des de la perspectiva dels anys: Hi ha una puixança de la música de cambra a Catalunya. Qui ha fet una feina molt bona són els cursos de la Caixa. Hi ha molta més gent que fa música professionalment, i està molt ben formada. Per exemple, un fenomen com el de la Jonde no existia en la nostra època. Això ja és significatiu.*

Àngel Soler: pianista itinerant

La seva característica definitoria és la "itinerància". Té una intensa experiència amb diversitat de grups, i per això afirma que ha estat en totes les possibles variacions instrumentals de cambra. El pianista Àngel Soler va començar la seva trajectòria musical en el món de la cambra orientat pel mestre Massià. Des de llavors l'activitat ha estat molt prolífica. De les seves participacions en grups de cambra destaca el Trio Händel (amb els violinistes Josep Maria Alpiste i Jaume Francesc), el Trio Ciutat de Barcelona —quan era membre de l'OCB—, com a col·laborador fix al Quartet Academia, i també durant un llarg temps va formar part del Conjunt de Música Contemporània (mestre Sívionovich?). Però la seva activitat concertística sempre l'ha compartit amb la docència, la seva altra gran passió. *Vaig començar a fer classes una mica com tothom, per guanyar alguna cosa, i després perquè em va agradar molt. Se'm fa molt difícil decantar-me per una cosa o per una altra. La duplicitat professional no estava influïda per qüestions de tipus econòmic: Jo personalment m'hagués pogut guanyar la vida amb la cambra, però no vaig voler deixar la docència. Però s'ha de reconèixer que no deixa de ser una inversió i un risc. Sempre hi ha el dubte que no surti bé. Cal tenir paciència i una certa ajuda de tipus econòmic —això també influeix. Però el problema de la música de cambra, segons Soler, parteix de la manca de tradició: Encara estem molt lluny dels grans països, com són Alemanya, Àustria o Anglaterra. Al nostre país no hi ha hagut aquesta tradició a les escoles, ni als conservatoris, i no s'ha vist l'avantatge que tenia la música de cambra per donar una formació completa al músic. Nosaltres som com Itàlia: s'ha imposat el cant i l'òpera. Es va arreglant, de mica en mica, però costarà molt per-*

Trio de Barcelona

què han de canviar moltes coses. Entre elles —continua Soler— l'oportunitat. S'hauria de donar un estímul econòmic i valorar la feina que s'està fent. I proposa, com a exemple, dotar els premis dels concursos amb una concessió de concerts, a part d'una compensació econòmica: Perquè no ho oblidem, el músic el que vol és tocar. D'aquest ampli bagatge, Soler n'extreu conclusions, i reconeix en la cambra una dimensió necessària per al músic: el treball en equip. Amb l'entesa entre els músics no he tingut mai cap problema, perquè sé que això no hi és sempre; hi ha moltes susceptibilitats. És difícil la cambra, per això, perquè hi ha d'haver una bona entesa, un diàleg, i per això dic que tot ha de començar per una formació des de petits, a les escoles i conservatoris. Un intercanvi, una comunicació i, sobretot: El so, cuidar molt el so, perquè si no xoca amb els altres instruments; l'agilitat en la lectura, i la ductilitat, perquè en definitiva, el músic cambrístic ha de ser una mica camaleònic. Reflexions amb coneixement de causa.

Trio de Barcelona: 12 anys d'activitat cambrística

La formació inicial va començar sent un duo (Lluís Claret i Albert Attenelle), amb un repertori

Quartet Athos

de sonates, per esdevenir posteriorment, l'any 1981, trio gràcies al fitxatge del violinista Gerard Claret. Barcelona, la ciutat que els va deixar el nom, va ser l'escenari del seu primer concert, al Teatre de La Paloma. El grup va iniciar una intensa activitat, amb una important projecció europea. Van apostar per un repertori que incidia tant en els referents clàssics per excel·lència (Beethoven, Brahms, Mozart, entre d'altres), com en compositors actuals i catalans: Joan Guinjoan (que va escriure una obra expressa per a ells), o Salvador Brotons. Varen fer una mitjana aproximada d'uns 40 concerts anuals. El Trio Barcelona, en una defunció oficial i després de 12 anys d'activitat concertística, va fer l'últim dels seus concerts l'any 1994. A Barcelona.

Després d'una dotzena d'anys recurrent escenaris, Attenelle, conscient dels avantatges d'una formació com la seva (perquè eren gent coneguda en l'àmbit musical) reconeix les limitacions del gènere: *Passa, en general, amb tota la música en viu; estem patint el desembarcament massiu de grans cantants i de grans orquestres, que d'alguna manera han creat una dimensió diferent en els públics. I es queixa també de la política dels auditoris: Són excel·lents per tenir grans orquestres i formacions, però la resta de música, que és també*

realment bàsica, té dificultats per sobreviure. Aquests gèneres s'han menjat durant un temps el que pugui ser recital o concerts de grups, i ara s'ha de tornar a crear una xarxa.

Però per a Attenelle la música de cambra és una de les possibilitats més enriquidores que pot tenir el jove músic i el no tan jove músic. Per això incideix en la possibilitat regeneradora de les formacions davant la impossibilitat que un dels membres continuï: *És un problema també de qualsevol formació, però passa que amb els grups de música de cambra, els grups realment importants, segueixen subsint com a grup encara que vagin canviant els seus components. I finalment, una reflexió avalada per l'experiència: S'aprèn a treballar en conjunt, un equilibri entre diversos músics, que aporten les seves idees i que van creant un llenguatge que és el d'ells, el de la seva agrupació. Tot això fa que cada grup pugui tenir una personalitat molt definida.*

Quartet Athos o la música contemporània

Amb la idea de crear un quartet estable, i davant d'un panorama musical format essencialment per trios, va néixer el Quartet Athos. *Quan vàrem crear el Quartet -l'any 1991-, no ens vàrem plantejar el grup com una manera de guanyar-nos la vida.* Tobias Gossmann (violí), Marie Vanier (viola) i Adam Glubinsky (violoncel·lista), tots tres formaven part de l'Orquestra del Liceu. Albert Guinovart (piano) feia col·laboracions ocasionals en altres formacions, com en l'actualitat, o omplia el temps amb la composició, que és l'altra activitat que desenvolupa. La dedicació al Quartet els ocupava dues tardes la setmana, amb una activitat de mitja dotzena de concerts l'any. La vida del Quartet Athos va expirar el 1994. Els motius: qüestions personals, desavinences internes.

Albert Guinovart: *Amb la cambra fas música d'una manera molt significativa, perquè així com en una orquestra estàs al servei del director i aquest dota l'orquestra de personalitat, amb la cambra tothom té la seva importància i la personalitat és una altra. S'ha de crear aquesta personalitat entre tots els membres del grup. I l'assimila a un altre estil musical: És com amb el jazz, perquè hi ha aquesta complicitat amb la resta de músics que pot portar a una nova interpretació, a una música viva. I el públic? Últimament hi ha un desinterès per part del públic envers l'intimisme. Al públic li agraden les orquestres que fan molt soroll. La música que sona forta. De tota manera, reconeix les millores que s'estan produint: A Catalunya la música de cambra ha anat guanyant terreny. Hi ha més interès. Només cal aconseguir*

Escatir la falta de receptivitat social vers la música de cambra resulta un repte ineludible

La falta de continuïtat concertística condiciona la dedicació i la vocació de destacats professionals

Trio Novalis

més concerts i que estiguin més ben pagats. Perquè Guinovart és un fidel defensor de la diversitat i multiplicitat d'experiències musicals: les entén com una manera d'enriquiment personal i professional.

Trio Novalis: la generació futura

El Trio Novalis, integrat pel violoncel·lista Lito Iglesias, la violinista Olvido Lanza i el pianista Antonio Ruíz Mellado, es va crear el 1992. Els objectius inicials eren fer un trio estable, passar-ho el millor possible i fer una bona feina. De moment, des de llavors porten una mitjana d'un o dos concerts mensuals. Es van conèixer quan estudiaven al Conservatori Municipal de Barcelona. L'Olvido va ampliar estudis als Estats Units i l'Antonio va anar a França. Actualment l'Antonio i el Lito es dediquen a l'ensenyament: el primer és professor a l'Escola Luthier de Barcelona, i el segon fa classes al Conservatori Municipal. L'Olvido treballa com a *free-lancer*. El nom del grup fa referència a un poeta alemany, considerat un dels creadors del romanticisme. I ells, deutors d'un repertori al qual són fidels, li reconeixen la feina feta.

Lito Iglesias: *La dedicació a la música de cambra s'acaba a un contrasentit: banda s'exigeix un*

nivell molt alt d'estudis i de treball conjunt; un nivell equiparable a l'europeu, però de l'altra no se'ns dona l'oportunitat d'una dedicació plena. Lito Iglesias és conscient que la música de cambra tal i com està al nostre país, no permet una regularitat de tipus econòmic perquè es depèn totalment dels concerts. Per això reclama ajudes institucionals o algun tipus de mecenatge privat, tal com passa amb les grans orquestres o els cors. Perquè, per a ell, la música de cambra és una activitat necessària i bàsica en la vida d'un intèrpret: *Ho considero fonamental per ser un bon músic. A mi m'aporta una dimensió que no pot donar la música de solista. El que jo valoro més és la relació humana que hi ha dins del grup. És una forma de pensar, la compenetració, en una relació humana molt intensa.* Una de les reformes que s'aplicaran amb la LOGSE és l'obligatorietat de la música de cambra en els plans oficials dels conservatoris. Amb això la música de cambra guanya protagonisme i s'equipara a la resta d'assignatures. La teoria, de moment, preveu un canvi important. Davant d'aquesta perspectiva, i sentint-se una mica hereus del llegat que han deixat altres formacions cambrístiques, el Trio Novalis fa una clara aposta de futur: el desig de fer de la música de cambra la seva principal activitat professional.

PALAU 100

V TEMPORADA DE CONCERTS 1995-96 Palau de la Música Catalana

15 MAIG'96
dimecres, 21 h

THE SENSATIONAL NIGHTINGALES.
Espirituals i gospel.

26 MAIG'96
diumenge, 21 h

BERLINER BACH AKADEMIE.
ORFEÓ CATALÀ.
INGRID SCHMITHUESEN, soprano.
URSULA HESSE, contralt.
CLEMENS BIEBER, tenor.
JAKOB STAMPFLI, baix.
Dir.: HERIBERT BREUER.
Elies, de Mendelssohn.

Universitat de les
Illes Balears

Cursos d'Estiu. 96

XX CURS INTERNACIONAL DE CANT I DIRECCIÓ CORAL. MALLORCA

Dates: del 25 de juliol al 2 d'agost de 1996. **Lloc:** l'Arenal. Platja de Palma.

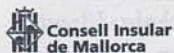
Cant: L. Climent (cant i interpretació); M. Pueyo (seminari d'oratori, lied i cançó); K. Khan, director assistent de la Metropolitan Opera de Nova York (seminari d'òpera per a cantants i pianistes); I. Furió, M. Pujol (pianistes); Joan Pons (master-class d'òpera).

Direcció coral: M. Cabero i J. Vila (nivells elemental i mitjà); A. Eby, professor de direcció coral del Reial Conservatori d'Estocolm (curs de perfeccionament coral —seminari de música coral nòrdica).

Cor pilot: Cor de Cambra del Reial Conservatori d'Estocolm.

Termini d'inscripcions: fins al dia 28 de juny.

Patrocini:

II ACADEMIA INTERNACIONAL DE MÚSICA. MENORCA

Dates: del 2 al 8 de setembre de 1996. **Lloc:** Ciutadella

Curs d'Orgue: M. Torrent (direcció); L. F. Tagliavini i W. Hörlin (professors).

Curs d'Interpretació i Tècnica Vocal. Curs de Direcció Coral: Mireia Barrera i Joan Company (professors).

Organització: Capella Davídica de la Catedral de Menorca.

Col·laboració: Consell Insular de Menorca. Ajuntament de Ciutadella. Fundació Rubió Tudurí-Andròmaco.

Informació

Aula de Música/ICE. Edifici Sa Riera. C/ de Miquel dels Sants Oliver, 2. 07071 Palma (Balears)
Tel.: (9) 71 - 17 24 06 / 17 30 49 / 17 30 14. Telefax: (9) 71 - 17 24 01

EUGENE ISTOMIN

El pianista de Nova York Eugene Istomin va visitar el Palau de la Música Catalana el passat 22 de gener per oferir un recital en el cicle Palau 100. Avalat per més de cinquanta anys de carrera, precedit per una llegenda de la qual formen part personatges de la categoria de Serkin, Busch, Stern i, molt especialment, Pau Casals (amic

íntim des dels anys cinquanta i casat amb la seva vídua, Marta, des del 1975), Istomin inscriví la seva actuació en el marc d'una gira europea que havia de finalitzar a París. L'esdeveniment reclamava, evidentment, una trobada amb el mític pianista, que va donar com a fruit aquesta conversa.

La memòria d'un temps gloriós

per CARME MARTÍNEZ

Segons que tinc entès, els seus pares eren emigrants russos. Eren músics professionals?

—Bé, diguem que eren músics amateurs que havien esdevingut, per raons de necessitat, músics professionals de music hall. El meu pare havia estat un home ric, a Rússia; pertanyia a la classe feudal, a una família que tenia moltes terres, i havia estat educat militarment. Al pare li agradaven molt les noies, li agradaven les curses de cavalls i li agradava cantar melodies russes... Admirava molt en Caruso... Ara bé, mai no havia imaginat que seria cantant professional, igual que la meua mare. Però, amb l'arribada de la revolució soviètica, el meu pare es va veure obligat a fugir de Rússia. Va sortir pel sud i va passar a Constantinoble, amb amics seus de l'armada, i allà s'hi va quedar tres anys, fins que, l'any 1921, va marxar als EUA. Allà va conèixer la meua mare —a Nova York—, que també havia fugit, per Romania i França. Es van casar l'any 1923 i jo vaig néixer el 1925. Aquestes són les meves arrels... És clar, els meus pares no tenien res,

no parlaven l'anglès i per poder viure..., no sé exactament com va anar, però el cas és que molt aviat van començar a cantar, a tenir bastants contractes... Em van explicar que quan Lindbergh, va travessar l'Atlàntic amb el seu petit avió, l'any 27, es va fer una gran celebració a prop de Washington, i que ells hi estaven contractats per cantar. Van continuar vivint d'aquesta manera, guanyant-se la vida a vodevils, etc., i van parlar l'anglès sempre amb un accent rus terrible, fins al final... Però quan jo vaig demostrar aquest "problema preocupant" que va ser el meu talent —riu—, el meu pare va decidir que valia la pena sacrificar-ho tot per mi; així que ens vam mudar a Filadèlfia quan jo tenia 13 anys perquè pogués anar a estudiar amb Rudolf Serkin al Curtis Institute. Allà no hi havia treball per a ell com a cantant, i va haver d'acceptar una feina de cambrer en un restaurant... Sap, va ser quelcom molt admirable... Vull dir que els meus pares mai no van voler explotar el meu talent, i també Siloti, el meu primer mestre, va fomentar això des del començament: la condició per acceptar-me com a alumne era

que jo no comencés a fer concerts per tot arreu com un nen prodigi. "Jo estic completament contra això —va dir—; cal que aquest nen sigui educat normalment, atlèticament... Cal que creixi bé, també des del punt de vista físic; la disciplina ja vindrà més tard". Els meus pares van respectar això escrupolosament, i també van fer sacrificis molt durs. Van pensar que, a tretze anys jo era encara massa jove per viure a Filadèlfia tot sol, així que van decidir canviar completament la seva vida. Vam estar a Filadèlfia tres anys, i després vam tornar a Nova York, on vaig començar la meua carrera a disset anys.

—Ha parlat ja dels seus dos mestres, Siloti i Serkin... Crec que van ser realment molt diferents; Siloti va ser per a vostè la llibertat, mentre que Serkin va personificar el rigor...

—Sí, però potser jo he exagerat una mica, amb això... No cal oblidar que Siloti tenia ja gairebé setanta anys... Tenia una personalitat prou excèntrica; per exemple, parlava amb Liszt tot el temps... Hi mantenien conversacions realment curioses. Hi ha una bona anècdota, sobre això. Siloti va fer el seu darrer concert

amb la Filharmònica de Nova York i dirigit per Toscanini; va tocar la Totentanz de Liszt. Toscanini li diu: "Ha tocat molt bé, el felicito, ha estat excel·lent", i Siloti respon: "Sí, ho sé; ell (Liszt) m'ho ha dit"... Era un home adorable, disfrutava escenificant situacions còmiques per a mi i aixecava el peu a l'alçada de l'orella per fer-me broma. Jo tenia 6 anys! Era una mena de... Jo era un nen mimat, a casa seva. Res de disciplina, res d'escalas, tocàvem a quatre mans, feiem broma... Vaig estudiar també amb la seva filla, que em feia petites classes de francès... Siloti em va orientar en aquesta direcció més que en la de "toca, toca, toca; escalas, escalas, escalas...". Als set anys va decidir portar-me a veure Rachmaninoff, que era com de la família... Pensi que a casa de Siloti jo he vist Stravinsky, Rachmaninoff, Koussevitzky, tots els grans músics russos que hi passaven... Bé, un bon dia em porta a Rachmaninoff per tocar-li un parell de sonates fàcils per a nens. Rachmaninoff em va fer una carícia, em va felicitar i es girà cap a la filla de Siloti per dir-

li: "Ja li dones tècnica?". Era una altra òptica... "Tota aquesta musicalitat està molt bé, però on són les escalas...?". Finalment, el meu pare, que compartia aquest punt de vista, va decidir que havia arribat el moment de canviar... Va ser molt dur, marxar de casa... L'any 1939 vaig ser acceptat al Curtis Institute, a la primera classe de Rudolf Serkin, que vivia encara a Europa, a Suïssa, però que ja havia estat contractat per substituir Josef Hoffman, que era el cap del departament de piano del Curtis. Quan Serkin va arribar, l'octubre següent, jo em trobava entre els seus sis primers alumnes; era el més jove dels alumnes de la seva classe.

-Serkin, segons el seu currículum, li va fer descobrir totes les exigències del rigor i el va iniciar en la gran tradició alemanya...

-Sí, em va fer conèixer la gran cultura musical alemanya, des de la seva òptica un pèl calvinista... En aquella època Serkin tenia trenta-sis anys, era un jove pianista que acabava d'alliberar-se de la seva relació artística amb Adolf Busch. Sap, aquí, a Europa, es considerava una mica

Serkin com l'acompanyant de Busch, com un excel·lent pianista, però només en el terreny de la música de cambra. Va ser als Estats Units, gràcies a Toscanini, que el va convidar per tocar com a solista amb la Filharmònica de Nova York, que la carrera de Serkin com a solista va començar vertaderament. Serkin era molt crític amb ell mateix i, naturalment, també ho era amb els alumnes... A mi m'exigia una disciplina que no m'era en absolut familiar, en aquella època... I va ser perquè jo era el que tenia més talent, que era més dur amb mi que amb els altres. Em deia: "És perquè tens més talent que has de treballar més". Un cop, jo li vaig contestar: "És que es pensa que haig de tocar millor que vostè?". I em va respondre: "Sí, perquè tens més talent". Naturalment, no era veritat! Sí, va ser dur, però vaig aprendre amb ell l'essencial de la gran cultura, i vam quedar per sempre com bons amics i col·legues. Un cop, vaig tenir l'honor de tocar amb ell i amb Horowitz... L'any 71 es va fer un concert a les Nacions Unides, difós al món sencer per ràdio i

televisió, en el qual tots tres pianistes tocàvem el concert de Bach per a tres teclats, i Casals dirigia. Va ser en aquella ocasió quan casals es va presentar davant les Nacions Unides dient: "I am a catalan". Sap, allà davant de tot-hom... Va ser emocionant. Vostès els catalans han de sentir-se molt orgullosos, d'això.

—Continuant una mica amb el tema de Serkin, vaig llegir fa poc una anècdota, explicada per Jorge Bolet en una entrevista. Bolet deia que Serkin no sentia cap estima per la música de Liszt, que fins i tot pensava que el pianista que interpretava Liszt no era un músic com cal. Per il·lustrar la seva afirmació, comentava que, després dels seus estudis, va tornar al Curtis i va visitar les aules, i va veure que un retrat a l'oli de Liszt havia desaparegut. El va buscar per tot arreu i, finalment, el va trobar guardat, de

cara a la paret, a un armari d'escombres... Per a ell, aquesta era la manera de Serkin de posar Liszt en qüestió.

—No voldria parlar de col·legues que ja no són aquí per respondre, però jo vaig conèixer una mica això... La veritat és que la relació entre ells mai no va ser ideal, perquè jo crec que realment Serkin va subestimar Bolet en aquella època. No oblidí que Serkin era un pianista molt jove... Per a mi era vellet, jo tenia tretze anys... Però Bolet tenia ja potser vint-i-un anys, i més tard va ser el seu assistent; jo vaig prendre també algunes lliçons amb Bolet... Hi havia una gran diferència d'arrels musicals entre ells. Certament, Serkin més aviat va subestimar les qualitats i el valor de Bolet, però no és en absolut veritat que subestimés Liszt, i jo en puc donar testimoni, perquè em va forçar a treballar

unes quantes obres de Liszt...

—L'any 43, quan encara no havia fet divuit anys, vostè va guanyar els dos concursos més prestigiosos de piano americans de l'època: el Concurs de Filadèlfia i el Concurs Leventritt. La recompensa va consistir en dos importantíssims concerts, un amb l'Orquestra de Filadèlfia i el segon amb la Filharmònica de Nova York, difosos per ràdio a tots els Estats Units...

—Sap, fa exactament 53 anys d'això... (riu). Va passar tot alhora; només quatre dies van separar tots dos concerts... Dimecres a la nit tocava el Concert de Chopin a Filadèlfia, i diumenge a la tarda tocava el Segon de Brahms a Nova York, amb tots els EUA escoltant per la ràdio... Aquest era el premi. No hi havia diners, no hi havia contractes... El premi era ser reconegut, tocar grans obres al costat d'Eugene Ormandy i l'Orquestra de Filadèlfia, era l'honor... Si un jove de disset anys feia el seu debut d'aquesta manera, tot el món musical havia de reconèixer que era realment important. I, efectivament, vaig esdevenir immediatament un pianista conegut a tots els EUA. Ara, guanyes un premi i només tens quinze minuts de celebritat...

—Pel que diu, em sembla que no sent gaire simpatia pels concursos d'avui dia...

—Allò que han esdevingut en l'actualitat els concursos internacionals és obscè, és immund. A mi m'encanta l'esport, sóc una persona molt esportiva i sento admiració pels esportistes professionals... Però els joves pianistes d'ara són com jugadors de tennis, recorren el món, com els grans campions, tocant l'un contra l'altre... És com si els grans pianistes... Brendel contra Pollini, Zimmerman contra Istomin... Vostè podria imaginar això? Naturalment, cada artista té els seus admiradors, n'hi ha que prefereixen Rubinstein a Arrau, Pollini a Brendel... Cadascú té els seus admiradors; i és normal, vostè té el dret de preferir un pia-

Temporada
1996

Música de Cambra a l'Institut Francès

Dijous
23
de maig

François Leleux, oboè
i Emmanuel Strosser, piano

Obres de: Haendel, Telemann, Mozart,
Boulenc, Saint-Saëns i Halliwoda

Informació:
Institut Français
de Barcelone
Moià, 8
Telèfon 209 59 11

Amb la col·laboració de:
harmonia mundi ibérica

Association Française d'Action Artistique AFAA

ESCOLA DE MÚSICA
JOAN PEDRO CARREÑO

INSTITUT FRANÇAIS DE BARCELONE

nista a l'altre... Però no estem parlant d'un torneig de tennis o de golf... No som Ballesteros, som artistes! És una altra cosa! Magnífiques són les proeses dels artistes, i hi ha un costat atlètic en el que nosaltres fem; però la dimensió és diferent...

—Avui dia es buscar agradar. I jo crec que per agradar a un jurat de quinze persones s'ha de tocar d'una manera que, sobretot, no molesti ningú, és a dir, prefabricada i poc sincera...

—Jo he fet de jurat en alguns concursos, francament, ho haig d'admetre. Fins i tot crec que, si no recordo malament, la darrera vegada jo era el president del jurat... Va ser a casa meua, a la Universitat de Maryland... Ara bé; jo vaig exigir que, si jo havia de ser president, no volia formar part del jurat, però sí contractar-lo personalment i fer tocar als seus membres en recitals que es farien durant el concurs. Jo volia al jurat pianistes que toquessin, que demostrassin a l'escenari la seva categoria d'interprets, no volia professors ni crítics... Hi havia Cherkassky, Magaloff, Browning..., pianistes que jo respecto molt. Jo no decidia res, excepte en el cas d'un ex-aequo. Però en la segona edició, vaig exigir que es canviés el nom del concurs per dir-ne Premi William Kapell, que era el meu col·lega fraternal i que va ser el primer gran pianista americà. Va morir en un accident d'avió l'any 1953... Era un gran amic meu, érem rivals, i tot això, però ens estimàvem molt, érem com germans. Quan el nom del concurs va efectivament canviar —ara es diu William Kapell Competition—, vaig comprendre que això m'exigia una gran responsabilitat: la de no permetre que fos escollit com a guanyador ningú que no demostrés un talent a

l'alçada del nom d'aquell gran pianista. No vul dir que el guanyador hagi de ser un altre William Kapell, perquè el potencial d'un pianista és quelcom que es va materialitzant de mica en mica; ara bé, ha de demostrar que té grans possibilitats d'esdevenir un pianista capaç d'entrar en la tradició dels més grans. Quan jo vaig guanyar els meus concursos als disset anys, no tocava molt bé, però el meu talent cridava a tothom "atenció: si es desenvolupa, serà un gran pia-

FOTO: G. POCH

nista". És per això que me'l van donar, no perquè jo no tocava notes falses, sinó perquè... Com vol que un noi de disset anys toqui el Concert en si bemoll de Brahms a la perfecció? Pensi que, després del concert, el meu professor em va donar un regal, un disc que va fer a partir de la gravació de la ràdio, i em va dir: vull que escoltis això, perquè t'adonis de com era de dolent el que has fet... Em van caldre anys per recuperar-me d'això... I, en efecte, era dolent... Jo tenia un trac terri-

ble... Vaig sortir a l'escenari amb tot de micros allà, sabent que dotze milions d'americans m'escoltaven per primera vegada... El director en cap de la Filharmònica, Arthur Ojinsky, un gran director polonès, tenia un assistent, un jove director amb talent, que es deia Leonard Bernstein (somriu). Quan es va decidir que en el meu debut jo tocaria el Concert en si bemoll de Brahms, Ojinski va dir: "No ho veig clar, un noi tan jove tocant aquest concert...". En fi, va decidir que m'escoltaria el primer moviment i que ja veuríem... Bernstein em va dirigir en aquesta prova, i Ojinski va donar finalment la seva aprovació. S'esperava que fos un debut històric... Però no va ser històric a causa del meu trac: vaig tocar la segona meitat de l'obra prou bé, però el principi no va ser genial... Després del concert, Bernstein va venir i em va dir: "Ah, estic tan decebut: per què no has tocat com tu pots tocar?". Però allà hi era també Bronislaw Huberman; ell i Busch eren els dos grans violinistes alemanys del moment. Va venir i em va dir: "Saps, quan jo era molt jove vaig tocar la part solista del Concert de violí de Brahms al mateix Brahms. I vull dir-te que Brahms hauria estat content de tu". Bernstein va

trobar que el costat espectacular no havia estat prou bé, i era cert que en moltes coses jo no havia estat al màxim; però Huberman va comprendre..., va sentir allò que Casals va sentir també anys més tard, alguns anys més tard: que jo era un músic.

—Vostè ha tingut la sort de trobar grans personalitats musicals quan encara era molt jove... Suposo que ara molts joves intenten arribar a vostè per demanar-li consell...

—Sí, els joves vénen a veure'm continuament... Ara jo sóc un

SERVEIS TELEMÀTICS

MOVILINE

XARXES DIGITALS/TELETREBALL

BENVINGUTS AL FUTUR.

T' haves imaginat mai que, via Telefónica, podries comprar entrades des d' un caixer?

T' imagines que demà la telefonia mòbil t'indiqui el millor camí?

T' imagines poder accedir a les majors bases de dades a través de les autopistes de la informació?

T' imagines poder treballar des del lloc dels teus somnis?

T' imagines poder fer diagnòstics a distància?

T' imagines, en fi, una oferta de productes i serveis avançats de telecomunicacions a la mida de les necessitats de persones i empreses?

Doncs, ja no cal que t' ho imaginis, perquè arreu del món la gent del Grup Telefónica ho ha fet realitat perquè treguis profit des de casa de tot això i més.

TELEMEDICINA

MULTIMÈDIA

Telefónica

vell, però he fet una carrera, ells ho saben; he gravat més de cinquanta discos, i encara ho faig, d'aquí a algunes setmanes sortiran dos CD... Els joves em vénen a veure i volen tocar per a mi; però el que esperen de mi és el nom d'un mànager, que els expliqui com poden arribar a fer carrera. Rarament tenen un interès real per saber què en penso de veritat, només busquen ser tranquil·litzats, que jo aprovi el que fan. No m'enfado pas, per això, però tampoc no diré que n'estic encantat... Entenc que no és agradable tocar per a algú que et diu, no, no està bé, no es així com es fa... Però ara, els joves pianistes... Entre ells n'hi ha d'excel·lents, sap, pianistes excel·lents, però no tenen la possibilitat de desenvolupar el seu art, perquè el pianisme modern... El pianisme modern és un art que es va desenvolupar al segle XIX; era l'època de les cartes d'amor, de la natura, de les roses, de Chopin... Aquestes són les coses que el piano ha de cantar. Avui dia manen la percussió i la velocitat, i sembla que la tasca d'un artista quan surt a l'escenari és crear contrastos terribles per enlluernar el públic. Mentre que a l'època en què la música era la primera de les arts, l'objectiu era crear un món, un món que molt freqüentment acabava en pianíssim. Avui, no...

—Com veu el futur? Pensa que hi ha possibilitat de sortir d'això?

—Sap, en general evito fer prediccions, però estic segur que som al llindar d'un nou període. Per a mi, la qüestió és si d'aquí a cinquanta anys la gran música jugarà en la societat el paper que havia jugat fa cinquanta anys, o fins i tot avui. Això no ho sé; el que sé és que la familiaritat sintàctica s'ha perdut. El segle XIX, les masurques, els valsos, les poloneses, els fandangos, eren corrents al carrer. Ara som a Espanya... Jo em demano si els nens d'avui comprenen el ritme d'un fandango. El folklore d'avui és els Beatles, no, això ja ha passat, és Stevie Wonder, aquí també,

és internacional... És desolador constatar que és això el que la joventut vol a tot arreu: les coses més vulgars i més comunes. El problema és que el costat folklòric del gran repertori pianístic demana una familiaritat... És com el jazz; el jazz ara és molt popular, ara tothom té una reacció, el comprèn... Per tocar un vals, tal com estan les coses, aviat caldrà ésser una mica musicòleg... Quan jo era un nen, però, era encara quelcom corrent; no ens calia un estudi massa sofisticat per tocar un vals de Chopin... Realment, quan penso en el futur, em demano què passarà... Jo he tingut familiaritat amb Rachmaninoff, aquella era la meua música, com Brahms, com Txaiovski... Però, per a un nen d'avui és Bartók, la seva música, i aquesta és una

"El pianisme modern és un art que es va desenvolupar al segle XIX"

altra llengua. Bartók és percussió, contrastos molt forts, i és magnífic, però és completament diferent...

—Jo crec que hi ha també una pèrdua de la tradició interpretativa... Pocs pianistes joves tenen un coneixement real de com s'ha interpretat Chopin, per exemple, durant el segle XX. I, curiosament, ara disposem de més documents que mai, gràcies a les reedicions en CD...

—Sí, i també li haig de dir que els discos, avui dia, no es compren com es compraven abans... Jo vaig fer un disc, fa bastants anys, de qual vaig vendre 50.000 exemplars. Això és inimaginable avui dia... Bé, excepte en els casos més comercials: Domingo, Pavarotti, sí que venen milions de discos... És així.

—I per què aquesta lamentable

manca d'interès dels joves pianistes pels seus avantpassats?

—Perquè avui dia només interessa allò que és immediat, i hom és indiferent a tota la resta. Hom diu "ara sóc jo qui compta, jo tinc quelcom a dir i no vull ser influenciat. No volen tenir models, no els interessa conèixer l'estil, les normes d'interpretació que vénen donades per la pròpia música. Tant els fa Mozart; només l'utilitzen com a material per projectar la seva pròpia personalitat, el seu ego... Jo els diria: de veritat, sincerament, voleu tocar Chopin? Llavors, escolteu les gravacions que queden de grans pianistes com Rubinstein, escolteu... Voleu tocar música espanyola? Escolteu Rubinstein, per l'amor de Déu! Ell tocava en aquella època la música espanyola millor que ningú.

—Com ha viscut vostè els canvis que s'han produït en la professió des de la seva joventut? L'acceleració, especialment... Crec que vostè té una certa al·lèrgia als viatges "llampec" amb avió; de fet, durant anys, ha fet gires a l'antiga, recorrent els EUA amb un camió que transporta els seus pianos i aturant-se per tocar no només a les grans ciutats, sinó a les més petites, que normalment no podrien somiar amb la presència d'un pianista de la seva categoria...

—Sí, però miri, ara això s'ha acabat, el meu camió... s'ha acabat també aquesta època... He fet això durant cinc o sis anys, però... Ja no sóc un nadó, acabo de celebrar el meu setantè aniversari, i ara penso fer com els

ANGELI ANTONI
EULALIA ANTONI

LLENGUATGE MUSICAL

3

DINSIC

tel. 318.06.05 - fax 412.05.01

EDICAC - Santa Adria de Noya 11 E.I. - 08930 BELLVÍS - BARCELONA

altres. Vaig a gravar un CD, vaig a controlar allò que no està prou bé, treure les faltes, els petits errors..., si és això el que volen, els ho donaré. Tinc una bona discoteca, sap? Vaig gravar molt en la meua joventut i, especialment, quan tenia quaranta-cinc, cinquanta anys, tinc un bon nombre d'enregistraments de quan estava en la millor forma. Molts d'ells amb Casals, quan ja no era el virtuós miraculós que havia estat en la seva joventut... Sap, quan tenia setanta-cinc anys era ja una altra cosa, era el Moisès, el vell meravellós; però, del monstre que ell havia estat, queda malauradament molt poc, en disc, mentre que a mi se'm pot escoltar, si es vol. Bé, hi ha moltes coses que no són al mercat ara com ara, però quan serà allà a baix —assenyala sota terra—, publicaran una pila de CD d'Istomin, ja ho veurà... (riu). En fi; com comprendrà, prefereixo retardar el moment dels homenatges al màxim...

—Li satisfan els resultats de la gravació sobre CD?

—No, no m'agraden perquè és quelcom artificial, fals. És com els tomàquets conreats artificialment; són perfectes, però no tenen el mateix gust. Miri, les sonoritats que els enginyers de so consideren com les bones..., és un gust molt especial, el seu. Jo tinc la meua pròpia idea sobre el que jo crec que és una bona sonoritat, i tinc molts problemes per fer-ho entendre als enginyers de so d'avui dia... I trobo que... M'agrada escoltar els vells enregistraments, perquè la seva sonoritat és per a mi la correcta, i també m'interessa més el seu contingut musical, que és en realitat el que compta, i no la qualitat de la presa de so electrònica i la per-

fecció freda. En general, avui dia no hi ha temperament, hi ha menys passió, hi ha menys espontaneïtat. Hi ha algunes coses que passen entre l'interpret i el públic a la sala, hi ha l'acústica... I tot això desapareix en les gravacions d'avui.

—Prefereix, doncs, les grava-

Eugene Istomin és un pianista a qui ha tocat viure el segle XX, però que ha estat educat en els valors del segle XIX. El primer home important a la seva vida, el seu pare, pertanyia a la classe feudal i a l'armada blanca russa; el seu primer mestre, Alexandre Siloti —que ja tenia setanta anys quan Istomin el va conèixer— va ser alumne de Liszt en piano, de Txaikovski en composició i de Rimski-Korsakov en orquestració, així com també professor de Rachmaninov. Adolf Busch, el gran violinista alemany —sogre de Rudolf Serkin— el va portar com a solista, quan encara era molt jove, a les llargues gires que feia amb la seva orquestra de cambra per tots els Estats Units; van oferir junts més de dos-cents concerts, i Busch li va fer descobrir el gran repertori violí-piano i la felicitat de fer música de cambra. I què caldria dir del seu gran amic de l'ànima, Casals, un home que, si bé va viure al llarg del segle XX, ja estava com a intèrpret el 1900?...

Aquest és el món d'Istomin, aquesta és la filosofia de vida i d'art que ha fet seva i que defensarà fidelment fins al final. No és estrany, doncs, que la nostàlgia de temps passats, que per a ell sempre seran millors, envaeixi tot-hora el seu relat... Istomin és, probablement, l'últim dels cavallers de la cort del rei Artús, atrapat sense sortida al país dels ianquis...

cions live...

—No, en absolut! Perquè les gravacions en viu, o bé són falses, perquè es refan després en estudi, o són realment en viu, i llavors... Quan jo toco en concert, prohibeix que em gravin perquè es toca sabent que deu anys després... Hi ha discos pirates de Menuhin,

Casals i jo tocant els Trios de Brahms... Això és horriblement il·legal, i a més és dolent, des del meu punt de vista. Això no vol pas dir que no tingui el seu interès... És quelcom preciós en un cert sentit, la gent pot assistir a un moment únic de reunió de tres artistes, l'esdeveniment humà és important, tot i que hi hagi coses que no estan completament bé. Però les gravacions d'ara són com fotos, són asexuals, en el sentit que la vertadera emoció no hi és. Els CD són com estàtues perfectament maquillades, i escoltar la música d'aquesta manera és com haver de fer un nadó amb una estàtua... Potser el moment d'acabar l'entrevista ha arribat, perquè em temo que començo a esdevenir groller (riu)... Vull dir també que aquesta asèpsia ve amb el consumisme; hi ha un fals pudor de fer notes falses. I la realitat és que, allà a fora hi ha sempre, malauradament, un enemic potencial, algú que es divertirà caçant errors i imperfeccions; és veritat que això es tem sempre. Dilluns tindrè el trac, el tinc sempre... Cal dominar-lo, però és la realitat; Casals tenia el trac també, tremolava abans de sortir, però després tothom queia de genolls davant seu...

—Què ha volgut privilegiar sempre en la seva expressió pianística?

—He volgut ésser jo mateix... M'agradava molt com frasejava al violí Heifetz, jo adorava Jasha

Heifetz. Hom deia que era superficial, que era brillant i tot això, però a mi em va emocionar sempre terriblement, i jo volia emular-lo. Hi havia també coses de Casals que jo volia incorporar... Amb ell vaig comprendre els límits als quals podia arribar la comunicació musical, perquè ell arribava a

emocionar la gent fins a una profunditat increïble. Gràcies a ell vaig comprendre que aquest és l'objectiu d'un artista, que és això el que cal considerar com la cosa més important en la música, en l'art, en la vida humana. Però em calia fer-ho a la meua manera, calia que ho fes jo a la meua manera —remarca—. Ara bé, al mateix temps m'exigeixo a mi mateix la certesa que allò que faig està d'acord amb el desig del creador. Quan toco una Sonata de Beethoven, jo haig de creure i saber, com Huberman, que ell ho hauria aprovat, que hauria dit "el que fas està bé". Jo no sóc un d'aquests artistes que volen fer passar pel davant de tot la seva manera de fer, i que no tenen cap problema de canviar allò que el compositor ha escrit, d'utilitzar l'obra com un simple vehicle per exhibir la seva personalitat. Jo necessito sentir que l'obra i la meua personalitat van juntes. Si no, no la toco. Potser m'equivoco, potser Beethoven no aprovaria el que faig, però jo haig de creure, al

més profund de mi mateix, que és així. Altrament, no tocaria pas.

—Ha tingut alumnes, al llarg d'aquests anys?

—Sí, he tingut alguns alumnes. El meu alumne preferit, que considero un gran pianista, és Jean-Bernard Pommier; el coneix? També dirigeix, és un meravellós director d'orquestra. Va tocar per a mi fa vint-i-cinc anys... També hi ha un noi, alumne de Maria Canals, que ha tocat per a mi, Pedro Carbonell, de Saragossa, també molt dotat. Fa poc que l'he escoltat, ha gravat les obres d'un compositor..., Esplà, Òscar Esplà. Però no ensenyo al Conservatori, no sóc pedagog en aquest sentit. Quan un jove artista vol tocar per a mi, mai no m'hi nego, trobo sempre temps per escoltar-lo. Però la majoria de les vegades, com ja li he dit, només volen consells pràctics, materials.

—Abans de posar el punt final, Istomin fa encara un comentari sobre la importància desmesurada del màrqueting en la nostra societat actual:

—Amb la publicitat, tot és possible. Quan es fa una gran exposició sobre l'obra de qualsevol pintor, i es fa una gran campanya de promoció per donar-lo a conèixer, de cop, milions de persones esdevenen experts en art. De manera que vostè va al museu que fa dues setmanes era buit, i no hi pot entrar, ha de fer una cua imponent, com per anar a escoltar Pavarotti i Domingo. Però potser després resulta que no pot veure l'obra en bones condicions perquè la il·luminació és dolenta, o perquè hi ha tanta gent que ni tan sols t'hi pots apropar... Mentre que les sales on s'exposa l'obra d'un altre gran pintor que ningú no ha pres la molèstia de promocionar són buides... Hi ha avui dia una necessitat malaltissa d'universalitzar i de popularitzar, és a dir, una obsessió per la disseminació cultural antelitista, perquè vertaderament la paraula pejorativa per excel·lència d'avui dia és "elitisme". Elitisme... Hi ha quelcom més que això! Hi ha el gust!

45

Festival Internacional de Música y Danza de Granada

LAS MUSICAS DE

manuel falla

DEL
21 DE JUNIO
AL 7 DE JULIO
DE 1996

VIERNES, 21 JUNIO:
PALACIO DE CARLOS V, 22:00 H
ORQUESTA SINFÓNICA DE MADRID
Claudio Martínez Mehner, piano
Antoni Ros Marbà, director.
J. J. CASTRO, *El llanto de las sierras*
M. DE FALLA, *Noches en los jardines de España*
L.v. BEETHOVEN, *Sinfonía n.º 6 "Pastoral"*

SÁBADO, 22 JUNIO:
SANTA IGLESIA CATEDRAL, 12:30 H
DISCANTUS
Brigitte Lesne, directora.
Campus Stellae. Cantos del s. XII recogidos en el Codex Calixtinus, de la Catedral de Santiago de Compostela.

SÁBADO, 22 JUNIO:
SANTA IGLESIA CATEDRAL, 20:00 H
Adalberto Martínez, órgano.
Obras de S. AGÜILERA DE HEREDIA,
P. BRUNA, S. DURÓN, J. TEIXIDOR,
A. VIVALDI-J.S. BACH, L. VIERNE, J.M.
THOMAS, J. BONET, CH.M. WIDOR

SÁBADO, 22 JUNIO:
PALACIO DE CARLOS V, 22:30 H
EL RETABLO DE MAESE PEDRO
Javier Mariscal, escenografía y vestuario.
Ariel García Valdés, director de escena.
ORQUESTA CIUDAD DE GRANADA
David Arredondo (Trijamán);
José Ruiz (Maese Pedro);
Enrique Baquerizo (Don Quijote);
Elisabetta Chojnacka, clave
José Ramón Encinar, director musical.
R. GERHARD, *Danzas de Don Quijote*
M. DE FALLA, *Concierto para clave y El Retablo de Maese Pedro*
Estreno. Coproducción Festival Internacional de Música y Danza de Granada, Festival Internacional Castell de Perelada, Festival Internacional de Segovia y Sociedad General de Autores y Editores, en el marco del Homenaje Internacional a Manuel de Falla.

DOMINGO, 23 JUNIO:
MONASTERIO DE SAN JERÓNIMO, 12:30 H
DISCANTUS
Brigitte Lesne, directora.
Codex Las Huelgas. Cantos del manuscrito del s. XIII conservado en el Monasterio de Las Huelgas.

DOMINGO, 23 JUNIO:
JARDINES DEL GENERALIFE, 22:30 H
BALLET CRISTINA HOYOS
"Camino Andaluz".
P. ARRIAGA/C. HOYOS, M. MARIN,
A. GALLA/D. BIANCO,
P. FRANCESCH/P. DONIZ

DOMINGO 23, LUNES 24, MIÉRCOLES 26
Y JUEVES 27 JUNIO:
PLAZA DE LAS PASIEGAS, 22:30 H
ATLANTIDA
Cantata escénica de M. de FALLA, complet.
por E. HALFFTER
Versión escénica de LA FURA DELS BAUS.

**ORQUESTA SINFÓNICA DE BARCELONA-
NACIONAL DE CATALUNYA**
COR DE VALÈNCIA
CORO DE LA PRESENTACIÓN, DE GRANADA
Manuel Lanza, Josefina Brivio, Virginia Parramón, Joan
Cabero, Francisco Vas, Angel Odena, Estrella Estévez, Pilar
Jurado, Silvia Tro, Sonya Chaves, María Luisa Maeso,
Svetlana Sidorova y Mònica Torrella.
Josep Pons, director musical.
Estreno Coproducción Festival Internacional de
Música y Danza de Granada y Sociedad General
de Autores y Editores, en el marco del Homenaje
Internacional a Manuel de Falla.

LUNES, 24 JUNIO:
PATIO DE LOS ARRAYANES, 22:30 H
El mundo guitarrístico de M. de Falla
Gabriel Estarellas, guitarra
Obras de A. BARRIOS, J. TURINA, M. DE FALLA,
M. LLOBET y J.S. BACH-A. SEGOVIA.

MARTES, 25 JUNIO:
PALACIO DE CARLOS V, 22:30 H
ORQUESTA NACIONAL DE ESPAÑA
Miguel Ángel Gómez Martínez, director.
M. GLINKA, 2ª Overtura Española
M. DE FALLA, *El Sombrero de Tres Picos*
L.v. BEETHOVEN, *Sinfonía n.º 5*

MARTES, 25 JUNIO:
PATIO DEL AYUNTAMIENTO, 22:30 H
Compañía "Javier Latorre".

MIÉRCOLES, 26 JUNIO:
PALACIO DE CARLOS V, 22:30 H
ORQUESTA NACIONAL DE ESPAÑA
Pascal Rogé, piano
Miguel Ángel Gómez Martínez, director.
M. DE FALLA, *Interludio y Danza de "La vida breve"*
M. A. CORIA, *Falla revisited*
M. RAVEL, *Concierto en Sol mayor*
M. MUSSORGSKY (orq. M. RAVEL), *Tableaux
d'une exposition*

JUEVES, 27 JUNIO:
PATIO DE LOS ARRAYANES, 22:30 H
Victoria de los Angeles, soprano
Albert Guinovart, piano, y Solistas de la OCG
Obras de M. DE FALLA.

VIERNES, 28 JUNIO:
PALACIO DE CARLOS V, 22:30 H
ORF SYMPHONIEORCHESTER, DE VIENA
Arturo Tamayo, director
M. DE FALLA, *Suite Homenajes*
G. DE OLAVIDE, *Sinfonía (homenaje a Falla)*
R. GERHARD, *Pedrelliana*
C. DEBUSSY, *La Mer*

VIERNES, 28 JUNIO:
PATIO DEL AYUNTAMIENTO, 22:30 H
Carmen Linares, cante

SÁBADO, 29 JUNIO:
SANTA IGLESIA CATEDRAL, 12:30 H
THE SIXTEEN
Harry Christophers, director
Obras de A. BRUCKNER, F. POULENC, M.
DE FALLA, C. DEBUSSY e I. STRAVINSKY.

SÁBADO, 29 JUNIO:
SANTA IGLESIA CATEDRAL, 20:00 H
Adolfo Gutiérrez Viejo, órgano.
Glosas sobre el Pange lingua "more hispano"
A. DE CABEZÓN, S. AGÜILERA DE HEREDIA,
J.B. CABANILLES, J. LIDÓN, N. LEDERER,
H. ESLAVA, y obras de M. CASTILLO,
E. TORRES, N. OTANO y A. GUTIERREZ
VIEJO.

SÁBADO, 29 JUNIO:
PALACIO DE CARLOS V, 22:30 H
ORF SYMPHONIEORCHESTER, DE VIENA
Ronald Hamilton, tenor
Jard van Nes, mezzosoprano
Arturo Tamayo, director
A. WEBERN, *Passacaglia, op. 1*
M. HIDALGO, *Música sobre un poema de*
Ignacio Llamas (Estreno absoluto. Encargo
Festival.)
G. MAHLER, *Das Lied von der Erde*

DOMINGO, 30 JUNIO:
MONASTERIO DE SAN JERÓNIMO, 12:30 H
THE SIXTEEN
Harry Christophers, director
Obras de A. LOTTI, G.P. DA PALESTRA,
T.L. DE VICTORIA, C. DE MORALES
y F. GUERRERO.

DOMINGO, 30 JUNIO:
JARDINES DEL GENERALIFE, 22:30 H
**JOSÉ ANTONIO Y
LOS BALLETS ESPAÑOLES**
• "Aires de villa y corte".
J. NIETO/JOSÉ ANTONIO.
• "El Corregidor y la Molinera" (Estreno
coproducción del Festival Internacional de Música y
Danza de Granada)
M. DE FALLA/JOSÉ ANTONIO.
• "Imágenes".
M. SANLUCAR/J. ANTONIO.

DOMINGO, 30 JUNIO:
HOSPITAL REAL (PATIO DE LOS MÁRMOLES), 22:30 H
El mundo pianístico de M. de Falla I
Dimitri Bashkurov, piano
Obras de A. MARCELLO, J.S. BACH, L.v.
BEETHOVEN, R. SCHUMANN y C.
DEBUSSY.

LUNES, 1 JULIO:
PATIO DE LOS ARRAYANES, 22:30 H
Música andalusí
**ENSEMBLE DE L'INSTITUT SUPÉRIEUR
DE MUSIQUE, DE TUNIZ**
Mahmoud Guettat, director

LUNES, 1 JULIO:
HOSPITAL REAL (PATIO DE LOS MÁRMOLES), 22:30 H
El mundo pianístico de M. de Falla II
Influencias y homenajes
Carlos Santos, piano
Con Eduardo Martínez, oboe, y Santiago
fagot (Solistas de la OCG)
Obras de D. SCARLATTI, E. GRIEG,
F. POULENC, G.F. MALPIERO,
J. NIN-CULMELL, R. HALFFTER, R. VIEJO

MARTES, 2 JULIO: 20:00 H
FIESTA DE LA MÚSICA
Conciertos en patios y claustros históricos de
Granada con Juventudes Musicales, el
Conservatorio Superior "Victoria Eugenia"
y otras Instituciones
Eva León, violín, Francesc Soler, piano
Cuarteto Casals
Música Reservata de Barcelona
Laur Metalls
Trio Guinjoan
Eduard Martínez, clave
Duo de guitarras: Carmelo Martínez y Gloria
Medina
Coral Ciudad de Granada (Juan Antonio
Higuero, director)
Quinteto de viento de JJ. MM. de Granada

MARTES, 2 JULIO:
JARDINES DEL GENERALIFE, 22:30 H
El Amor Brujo
Manuel Marín, coreografía
Enrique Megías, vestuario
Manolete, Juan Andrés Maya,
Eva "La Yerbabuena", Beatriz Martín,
Cuerpo de baile del Albaicín y el Sacromonte
M. DE FALLA, *El amor brujo* (Estreno.
Coproducción Festival Internacional de Música y
Danza de Granada y Bial de Flamenco de
Sevilla.)
POPULAR-MANOLETE, *Flamenco soy*.

MÉRCOLES, 3 JULIO:
HOSPITAL REAL (PATIO DE LOS MÁRMOLES), 22:30 H
El mundo pianístico de M. de Falla III:
El Chopin de M. de Falla
Rafael Frühbeck de Burgos, director
M. DE FALLA, *El amor brujo*
R. WAGNER, *Prelude und Isoldes Liebestod (de*
Tristán e Isolda)
I. STRAVINSKY, *Le sacre du printemps*

JUEVES, 4 JULIO:
HOSPITAL REAL (PATIO DE LOS MÁRMOLES), 22:30 H
El mundo pianístico de M. de Falla IV
Joaquín Achúcarro, piano
Obras de M. DE FALLA y M. RAVEL.

JUEVES, 4 JULIO:
JARDINES DEL GENERALIFE, 22:30 H
BALLET DE LA ÓPERA DE NIZA
Jean-Albert Cartier, director.
• "Scènes de ballet". I. STRAVINSKY/
F. ASHTON/BEAUREPAIRE.
• "L'après-midi d'un faune". C. DEBUSSY/
V. NIJINSKY/BAKST
• "Le sacre du printemps". I. STRAVINSKY/
L. MASSINE/ROERICH

VIERNES, 5 JULIO:
PALACIO DE CARLOS V, 22:30 H
ORQUESTA CIUDAD DE GRANADA
Voces de Granada (prep. por M. C. Arroyo)
María Orán, soprano
Josep Pons, director
G. ROSSINI-M. DE FALLA, *Overtura de "El*
Barbero de Sevilla"
C. DEBUSSY-M. DE FALLA, *Preludio a la*
siesta de un fauno
M. DE FALLA, *El Gran Teatro del Mundo*
M. CASTILLO, *Sinfonietta Homenaje* (Estreno
absoluto. Encargo de la Junta de Andalucía)
F. PEDRELL-M. DE FALLA, *Canción de la*
Estrella (Estreno)

M. DE FALLA-E. HALFFTER, *Siete canciones
populares españolas*

VIERNES, 5 JULIO:
PATIO DEL AYUNTAMIENTO, 22:30 H
Rafael Riqueni, guitarra

SÁBADO, 6 JULIO:
SANTA IGLESIA CATEDRAL, 12:30 H
**CORO BIZANTINO DEL ARZOBISPADO
DE NICOSIA**
Música de la liturgia bizantina.

SÁBADO, 6 JULIO:
JARDINES DEL GENERALIFE, 22:30 H
BALLET DE LA ÓPERA DE NIZA
Jean-Albert Cartier, director
• "El sombrero de tres picos". M. DE
FALLA/L. MASSINE/P. PICASSO.
• "Parade". E. SATIE/L. MASSINE/P.
PICASSO.
• "Le Beau Danube". J. STRAUSS/
L. MASSINE/E. BEAUMONT.

DOMINGO, 7 JULIO:
MONASTERIO DE SAN JERÓNIMO, 12:30 H
CORO DE LA COMUNIDAD DE MADRID
Miguel Groba, director
El mundo coral de M. de Falla.
Obras de J.M. THOMAS, V. RUIZ AZNAR,
R. HALFFTER, J.A. GARCÍA, F. SCHMITT,
M. RAVEL y M. DE FALLA.

DOMINGO, 7 JULIO:
PALACIO DE CARLOS V, 22:30 H
ORQUESTA SINFÓNICA DE MADRID
Mabel Perelstein, mezzosoprano
Rafael Frühbeck de Burgos, director
M. DE FALLA, *El amor brujo*
R. WAGNER, *Prelude und Isoldes Liebestod (de*
Tristán e Isolda)
I. STRAVINSKY, *Le sacre du printemps*

CAFÉS CONCIERTO
DOMINGO, 23 AL VIERNES, 28 JUNIO:
TEATRO DEL HOTEL ALHAMBRA PALACE, 19:30 H
En torno a M. de Falla
María Aragón, mezzosoprano
Fernando Turina, piano
Canciones de J. NIN, J. NIN-CULMELL,
J. BAUTISTA, F. MOMPOU, E. HALFFTER,
R. HALFFTER, J.J. CASTRO, C. GUASTAVINO,
V. RUIZ AZNAR, J.M. THOMAS, F. PEDRELL,
J. RODRIGO, H. COLLET y P. GARCÍA MORALES

DOMINGO, 30 JUNIO AL VIERNES, 5 JULIO:
TEATRO DEL HOTEL ALHAMBRA PALACE, 19:30 H
**Canciones rusas y españolas (en el 150
aniversario del viaje de Glinka a España)**
Marina Rodríguez, mezzosoprano
Jesús Debón, piano
Obras de M. GLINKA, DIUBIUK, BULACHOV,
PASKOV, P.I. CHAIKOVSKY, M. DE FALLA,
G. ROSSINI, M. RAVEL, J. TURINA, E. GRANADOS.

TRASNOCHES FLAMENCOS
SACROMONTE: Ave María, Casa Madre, 22, 26, 29
de junio, 3 y 6 de julio.
ALBAICÍN: Peña "La Platería", 24, 27 de junio,
1 y 4 de julio.

INFORMACION Y RESERVAS
Telf. (958)221844, Fax (958) 224111

El 45 Festival Internacional de Música
y Danza de Granada es posible
gracias al patrocinio de:
FUNDACION CAJA DE GRANADA
EL CORTE INGLES
LOEWE
CERVEZAS ALHAMBRA
y a numerosos colaboradores,
muy especialmente
SOCIEDAD GENERAL DE AUTORES
Y EDITORES (SGAE)
y
AVIACO (Transportista oficial).

45 Festival
Internacional
de Música
y Danza de
Granada

la magia
de un festival

Granada

Instituto Nacional de las Artes Escénicas y de la Música
MINISTERIO DE CULTURA

JUNTA DE ANDALUCÍA

AYUNTAMIENTO DE GRANADA

DIPUTACION DE GRANADA

de Música y Danza de Granada

CADE

uede falla

DEL
21 DE JUNIO
AL 7 DE JULIO
DE 1996

INFORMACION Y RESERVAS
Telf. (958)221844, Fax (958) 224111

M. DE FALLA-E. HALFFTER, *Sieta canciones populares españolas*

VIERNES, 5 JULIO:
PATIO DEL AYUNTAMIENTO, 22:30 H
Rafael Riqueni, guitarra

SÁBADO, 6 JULIO:
SANTA IGLESIA CATEDRAL, 12:30 H
CORO BIZANTINO DEL ARZOBISPADO DE NICOSIA.
Música de la liturgia bizantina.

SÁBADO, 6 JULIO:
JARDINES DEL GENERALIFE, 22:30 H
BALLET DE LA ÓPERA DE NIZA
Jean-Albert Cartier, director
• "El sombrero de tres picos", M. DE FALLA/L. MASSINE/P. PICASSO.
• "Parade", E. SATIE/L. MASSINE/P. PICASSO.
• "Le Beau Danube", J. STRAUSS/
L. MASSINE/E. BEAUMONT.

DOMINGO, 7 JULIO:
MONASTERIO DE SAN JERÓNIMO, 12:30 H
CORO DE LA COMUNIDAD DE MADRID
Miguel Groba, director
El mundo coral de M. de Falla.
Obras de J.M. THOMAS, V. RUIZ AZNAR,
R. HALFFTER, J.A. GARCÍA, F. SCHMITT,
M. RAVEL y M. DE FALLA.

DOMINGO, 7 JULIO:
PALACIO DE CARLOS V, 22:30 H
ORQUESTA SINFÓNICA DE MADRID
Mabel Perelstein, mezzosoprano
Rafael Frühbeck de Burgos, director
M. DE FALLA, *El amor brujo*
R. WAGNER, *Prelude und Isoldes Liebestod (de Tristan e Isolda)*
I. STRAVINSKY, *Le sacre du printemps*

CAFÉS CONCIERTO
DOMINGO, 23 AL VIERNES, 28 JUNIO:
TEATRO DEL HOTEL ALHAMBRA PALACE, 19:30 H
En torno a M. de Falla
Maria Aragón, mezzosoprano
Fernando Turina, piano
Canciones de J. NIN, J. NIN-CULMELL,
J. BAUTISTA, F. MOMPOU, E. HALFFTER,
R. HALFFTER, J.J. CASTRO, C. GUASTAVINO,
V. RUIZ AZNAR, J.M. THOMAS, F. PEDRELL,
J. RODRIGO, H. COLLET y P. GARCÍA MORALES

DOMINGO, 30 JUNIO AL VIERNES, 5 JULIO:
TEATRO DEL HOTEL ALHAMBRA PALACE, 19:30 H
Canciones rusas y españolas (en el 150 aniversario del viaje de Glinka a España)
Marina Rodríguez, mezzosoprano
Jesús Debón, piano
Obras de M. GLINKA, DIUBIUK, BULACHOV,
PASKOV, P.I. CHAIKOVSKY, M. DE FALLA,
G. ROSSINI, M. RAVEL, J. TURINA, E. GRANADOS.

TRASNOCHES FLAMENCOS
SACROMONTE: Ave María, Casa Madre, 22, 26, 29
de junio, 3 y 6 de julio.
ALBAICIN: Peña "La Platería", 24, 27 de junio,
1 y 4 de julio.

MARTES, 2 JULIO: 20:00 H
FIESTA DE LA MÚSICA
Conciertos en patios y claustros históricos de Granada con Juventudes Musicales, el Conservatorio Superior "Victoria Eugenia" y otras Instituciones
Eva León, violín, Francesc Soler, piano
Cuarteto Casals
Música Reservata de Barcelona
Laur Metals
Trio Guinjoan
Eduard Martínez, clave
Duo de guitarras: Carmelo Martínez y Gloria Medina
Coral Ciudad de Granada (Juan Antonio Higuero, director)
Quinteto de viento de JJ. MM. de Granada

MARTES, 2 JULIO:
JARDINES DEL GENERALIFE, 22:30 H
El Amor Brujo
Manuel Marín, coreografía
Enrique Megías, vestuario
Manolete, Juan Andrés Maya,
Eva "La Yerbabuena", Beatriz Martín,
Cuerpo de baile del Albaicín y el Sacromonte
M. DE FALLA, *El amor brujo* (Estreno.
Coproducción Festival Internacional de Música y Danza de Granada y Biental de Flamenco de Sevilla.)
POPULAR-MANOLETE, *Flamenco soy.*

MÉRCOLES, 3 JULIO:
HOSPITAL REAL (PATIO DE LOS MÁRMOLES), 22:30 H
El mundo pianístico de M. de Falla III:
El Chopin de M. de Falla
Ilan Rogoff, piano
Obras de F. CHOPIN.

JUEVES, 4 JULIO:
HOSPITAL REAL (PATIO DE LOS MÁRMOLES), 22:30 H
El mundo pianístico de M. de Falla IV
Joaquín Achúcarro, piano
Obras de M. DE FALLA y M. RAVEL.

JUEVES, 4 JULIO:
JARDINES DEL GENERALIFE, 22:30 H
BALLET DE LA ÓPERA DE NIZA
Jean-Albert Cartier, director.
• "Scènes de ballet", I. STRAVINSKY/
F. ASHTON/BEAUREPAIRE.
• "L'après-midi d'un faune", C. DEBUSSY/
V. NIJINSKY/BAKST
• "Le sacre du printemps", I. STRAVINSKY/
L. MASSINE/ROERICH

VIERNES, 5 JULIO
PALACIO DE CARLOS V, 22:30 H
ORQUESTA CIUDAD DE GRANADA
Voces de Granada (prep. por Mª C. Arroyo)
Maria Orán, soprano
Josep Pons, director
G. ROSSINI-M. DE FALLA, *Obertura de "El Barbero de Sevilla"*
C. DEBUSSY-M. DE FALLA, *Preludio a la siesta de un fauno.*
M. DE FALLA, *El Gran Teatro del Mundo*
M. CASTILLO, *Sinfonietta Homenaje (Estreno absoluto. Encargo de la Junta de Andalucía)*
F. PEDRELL-M. DE FALLA, *Canción de la Estrella (Estreno)*

El 45 Festival Internacional de Música y Danza de Granada es posible gracias al patrocinio de:

FUNDACION CAJA DE GRANADA
EL CORTE INGLES
LOEWE
CERVEZAS ALHAMBRA
y a numerosos colaboradores, muy especialmente
SOCIEDAD GENERAL DE AUTORES Y EDITORES (SGAE)
y
AVIACO (Transportista oficial).

45 Festival
Internacional
de Música
y Danza de
Granada

G
la magia
de un festival

Granada

AYUNTAMIENTO DE GRANADA

DIPUTACION DE GRANADA

escola de pedagogia musical

MÈTODE IRENEU SEGARRA

CURSOS DE FORMACIÓ PER A MESTRES I ESPECIALISTES DE MÚSICA 1996-1997

- Educació Infantil
- Educació Primària
- Educació Secundària
- Escoles de Música i Conservatoris

- ☐ Cursos monogràfics
- ☐ Informàtica musical

Cursos d'estiu i d'hivern

Generalitat de Catalunya
Departament
d'Ensenyament

pla
de Formació
permanent

Informació:

c/ Portal Nou, 13
08221 Terrassa.
Telèfon (93) 783 79 72,
Fax: 784 05 00
de 9 a 13 hores

Homenatge a Gabriel Brncic

per F.TAVERNA-BACH

Les paraules de presentació de l'homenatge a Gabriel Brncic que li ofereix un grup dels seus alumnes, són possiblement la millor manera de donar notícia d'aquest concert que es celebrarà al Centre de Cultura Contemporània: "diversos són els motius que ens han impulsat a la realització d'aquest acte, però tanmateix tots ells coincideixen en el desig de reivindicar la importància de les tres dimensions de l'activitat de Gabriel Brncic" i, certament, tant com a compositor amb una obra considerable i variada, com en el vessant de pedagog, més de vint-i-cinc anys dedicats a l'ensenyament musical des de Phonos i pioner en la introducció de la música electroacústica, Brncic ha treballat incansablement perquè la composició electro-

acústica tingués el seu lloc en la nostra música i assolís unes perspectives de futur que d'altra manera no s'haurien aconseguit.

Al costat de les músiques de Brncic, sempre interessants pel que suposen de recerca de nous camins, podrem escoltar també obres d'Eduardo Polonio, un altre dels noms il·lustres de la música electroacústica, així com també de dos reconeguts creadors, com són els argentins Francisco Kröpfl i Gerardo Gandini.

Phonos Fundació Privada. Liliana Maffiotte, piano; Joan Izquierdo, flauta de bec; Lito Iglesias, guitarra, i José María Aparicio. Obres de Brncic, Polonio, Gandini i Kröpfl. Centre de Cultura Contemporània, 7 de maig de 1996.

Nick-Havanna, la fidelitat a la nova música

per F.T.-B.

Puntualment i també ja com una tradició fermament establerta, des del dilluns 15 d'abril fins al dilluns 17 de juny la música contemporània farà acte de presència al Nick-Havanna (XI Cicle de Música del Segle XX).

La sèrie comprèn nou concerts, dels quals tres ja s'han celebrat, protagonitzats pels grps BCN Sax-Ensemble (direcció: Miquel Bofill, Barcelona 216 i l'Orquestra Catalana de Cambra (Joan Pàmies, director).

Per al mes de maig estan anunciades les actuacions del Brass Catalonia Quintet, amb obres de Brotons, Dogson, Guinjoan, Montsalvatge, Plogg i Roger (dilluns, 6 de maig); l'Auryn-Quartet, amb un programa que inclou partitures de Bialas, Janáček i Lutoslawsky es presentarà el dia 13 de maig, i el dia 20, sota la direcció de Joan Cerveró, actuarà el Grup Instrumental de València, interpretant un programa amb obres de Cano, Gerhard, Martínez-Izquierdo, Ramos i Sanz.

Els tres darrers concerts se celebraran durant el mes de juny, amb la presentació del grup Cantamen, interpretant un programa integrat pels noms de Birtwistle, Crumb, Schwartz, Soler i Tippett (dia 3 de

juny); l'actuació (dia 10 de juny) del grup instrumental Sitges 94 que dirigeix Armand Grèbol (programa per determinar) i el concert de cloenda (17 de juny), protagonitzat pel violoncel·lista Lluís Claret amb obres de Bleuse, Fourès, Garrido, Guinjoan, Penderecki, Soler i Zimmermann.

La proposta per al cicle conegut també amb el nom de "Música al Nick Havanna" és veritablement interessant, tant per la selecció de compositors programats com per les formacions i els artistes que hi intervenen. Així, en l'aspecte instrumental diríem que la família de les cordes hi està representada pel violoncel, el quartet de corda i l'orquestra de cambra; el vent ofereix dues opcions: un conjunt format exclusivament per la nodrida gamma dels saxòfons (BCN Sax Ensemble) i el quintet de metall (Brass Catalonia Quintet). La resta de les agrupacions cambrístiques són aquelles on la corda, la fusta, el piano, la guitarra i la percussió, hi són presents. Remarquem que la flauta i el clarinet, com també el violí, el violoncel i el piano, hi figuren en totes; instruments que, formant quintet, integren exclusivament els conjunts del BCN 216 i Cantamen, mentre que Sitges 94 inclou la percussió, com també el Grup Instrumental de València, en el qual figura, a més, la guitarra.

Música inèdita de Narcís Bonet i Carlos Cruz de Castro

Peter Bacchus

per F.T.B.

L'Associació Catalana de Compositors celebrarà el darrer dijous del mes de maig un concert de l'Orquestra Catalana de Cambra, en el qual, dirigida pel seu director i fundador, Joan J. Pàmies, oferirà un programa dedicat totalment a la música d'alguns dels nostres compositors actuals.

En aquest concert ha de destacar-se la presència de dos compositors, Narcís Bonet i Carlos Cruz de Castro, que malgrat la seva significació i el seu prestigi, no han merescut una excessiva atenció en les programacions dels cicles concertístics catalans. Les seves obres, així com també la de Carles Grèbol, constituïran les estrenes d'un concert en el qual també s'interpretarà una composició d'Albert Llanas i el cicle *Cap al meu silenci* de Salvador Pueyo.

Tríptic de Sirena, encàrrec de l'Associació, és un fris sonor en tres moviments d'inspiració espriuana en què Narcís Bonet ens mostra amb fèrtil imaginació la validesa encara de la creació amb elements tan cultivats com són el neoclacissisme d'ascendència stravinskyana i la indefinició de les harmonies impressionistes. Un lirisme àgil i elegant, el coneixement de l'art de la instrumentació i la capacitat per limitar les proporcions de la forma, fan que la música de Narcís Bonet tingui un veritable poder comunicatiu. La música de Carlos Cruz de Castro difícilment pot encasellar-se, el que atrau és que està lliure de prejudicis per buscar la novetat de plantejaments compositius. En aquesta recerca que mai deixa de costat la perspectiva expressiva, Cruz de Castro hi conjuga a parts iguals la

lògica del raonament i la intuïció de la seva fèrtil imaginació.

El guitarrista i compositor Jordi Codina ha desenvolupat una important tasca en pro de la nova música, per aquesta raó se li concedí l'any 1992 el Premi Nacional de Música en l'especialitat d'interpret de la música contemporània. Segur que aquesta dedicació ha influït en el vessant compositiu de Jordi Codina, ja que la seva música manifesta un caràcter eclèctic que difícilment trobarem en altres dels seus col·legues. D'alguna manera, en la seva trajectòria com a guitarrista, Codina ha hagut d'identificar-se amb molt diverses tendències estètiques, circumstància que li ha proporcionat un pòsit ben positiu per a la seva faceta de creador. Així, al marge de la seva fèrtil imaginació, en les obres de Codina es produeix constantment una amalgama entre elements d'ascendència popular amb d'altres propis del neoclacissisme, sense deixar de banda actituds emparentades amb les audàcies d'un cert avantguardisme. Així ho podem esbrinar amb l'obra que l'Orquestra Catalana de Cambra li interpretarà.

El cicle de cançons *Cap al meu silenci* de Salvador Pueyo, com tants altres dels seus títols, ha merescut una notable difusió, la qual cosa ja ens parla de la qualitat de la partitura, en la qual el compositor s'endinsa en l'emoció íntima d'uns sentiments de caire existencial.

Orquestra Catalana de Cambra. Malgorzata Zygmianiak i Hélène Giraudier, sopranos. Peter Bacchus, flauta. Joan Pàmies, direcció.

Obres de Narcís Bonet, Carlos Cruz de Castro, Jordi Codina i Salvador Pueyo.

Centre de Cultura Contemporània, 30 de maig de 1996, a les 9 de la nit.

Cervelló i Britten motiven records

per F.T.B.

En la gènesi de la música podem trobar tot un variadíssim ventall de motivacions; d'aquesta multiplicitat, sembla que és la memòria la que va inspirar el contingut de les obres de Cervelló i Britten.

Efectivament, amb el títol ben explícit d'*Un cant a Pau Casals*, el compositor Jordi Cervelló ens proposa recordar tot l'art i la humanitat del violoncel·lista Pau Casals. L'obra, encàrrec de l'Olimpiada Cultural Barcelona 92, està concebuda per a una orquestra de dotze violoncels i, segons paraules de l'autor, hi vol copsar l'evocació, en cada instant, de la sonoritat, la naturalitat i sobretot la personalitat humana de Casals, el més elevat de l'art musical.

No tan clarament, també el record i la premonició donen forma i vida al *Concert per a violí i orquestra* de Benjamin Britten, compost entre 1938 i 1939 i estrenat el 1940 a Nova York, sota la direcció de Sir John Barbirolli i amb Antoni Brosa com a solista, violinista català que, nascut a la Canonja, va convertir-se en un dels intèrprets més autoritzats de la nova música, havent estrenat no solament aquesta obra de Britten, sinó també el *Concert* de Gerhard, i tenint en el seu repertori habitual les pàgines concertants de Stravinsky, Britten, Berg i Schönberg. Va ésser ell qui, precisament, va estrenar també una obra de Britten al Festival de la SIMC de Barcelona el mes d'abril de l'any 1936, quan la nostra ciutat estava vivint un clima prebèl·lic. Segons Brosa, a l'aleshores jove compositor anglès aquesta atmosfera va impressionar-lo fortament i veritablement la música d'aquest concert sembla que descriu a vegades la inquietud i l'angoixa per un drama imminent. Sentiments que al jove Britten el devien fer reflexionar quan veia com el món i el seu país anaven vers un altre gran conflicte bèl·lic.

L'obra és de brillant factura orquestral i la part del violí solista desenvolupa un estil virtuosístic de gran bellesa i emotivitat.

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Ida Haendel, violí. Direcció: Franz-Paul Decker. Palau de la Música Catalana, 3, 4 i 5 de maig de 1996.

Elies, un oratori romàntic gran

per F.T.-B.

Mendelssohn tindrà un lloc en la història de la música no solament per la seva obra, sinó que també se'l mereix per l'exhumació de la *Passió de N.S. Jesucrist segons l'Evangeli de sant Mateu* de J. S. Bach. Podem dir que amb aquest redescobriments, mitjançant la interpretació dirigida el 1829, Mendelssohn va obrir els horitzons a l'oratori romàntic, del qual el seu *Elies* és una aportació significativa.

Compost el 1846, deu anys després de la creació de *Paulus* i un any abans de la mort del compositor, el fris sonor dedicat a narrar la vida del profeta Elies constitueix el punt culminant de la carrera del compositor. No direm que l'ombra de Bach plani sobre la música d'aquest oratori, però sí s'ha de reconèixer que l'estudi dels textos de Bach va constituir una experiència profitosa per a Mendelssohn. Tot i que ell, en esperit i potser per la formació musical rebuda, estava més a prop

dels estils de Haydn i Mozart, que no pas d'una *Novena* de Beethoven i no diguem dels seus coetanis com Schumann o Weber, la concepció i l'expressió de Mendelssohn té en aquest oratori el caràcter plenament romàntic. Així, en les fugues, admirablement construïdes, en els corals, en els recitats i les àries de continguda tensió emotiva d'*Elies* hi ha un dramatisme o fins i tot un sentit de l'acció que resulta impensable en els oratoris clàssics i barrocs.

¿Fins on la música de Mendelssohn no és una mena de novel·la sonora? En un cert sentit aquesta és la novetat que Mendelssohn va aportar amb el seu *Elies*, tot innovant un gènere que d'altra manera, difícilment hauria interessat a altres compositors de l'època, com van ésser Berlioz, Schumann i Liszt.

Berliner Bach Akademie, Orfeó Català i solistes vocals. Heribert Breuer, direcció. Palau de la Música Catalana (Palau 100), 26 de maig de 1996, a les 9 de la nit.

Un Stravinsky infreqüent

per F.T.-B.

L'Orquestra de Cambra Teatre Lliure ha programat per aquest mes de maig, dues obres de Stravinsky. Es tracta de *Pulcinella*, el cèlebre retorn a Pergolesi, i el *Concert de Dumbarton Oaks*. Si la primera de les partitures és ben coneguda, no ocorre el mateix amb la segona, la qual d'alguna manera segueix aquesta línia de recreació d'un passat més o menys llunyà.

Dumbarton Oaks és un castell proper a la ciutat de Boston (EUA), el qual va tenir certa rellevància per haver estat, l'any 1944, la seu d'una de les reunions preliminars de la constitució de l'ONU. Amb tot, quan Stravinsky va escriure aquesta obra (1937-1938), ho va fer per encàrrec dels propietaris del castell, plantejant-se, com a propòsit, la recreació del clima i l'estil dels concerts de Brandenburg bacchians.

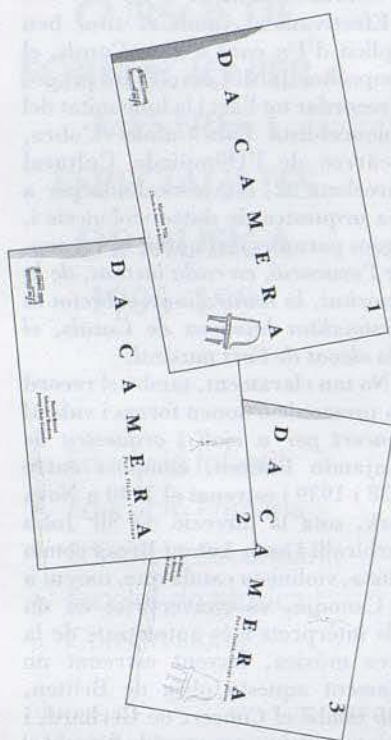
Certament, Stravinsky no va ésser un innovador en el sentit de renovar o establir un nou sistema de composició, com és el cas de Schönberg, ni tampoc ho va pretendre mai. Però sí s'ha de reconèixer a Stravinsky com un revulsiu que amb les seves partitures va plantejar sempre la necessitat de renovar les

actituds i els punts de vista sobre l'ofici de compondre, les maneres d'escriure la música o bé de considerar-la. Així, molt lluny de posar-se perruques, com va dir Schönberg, el que Stravinsky va fer amb els seus cèlebres retorns va ser esbrinar fins a quin punt era possible trobar noves idees amb uns motlles llargament utilitzats.

En definitiva, aquest concert de cambra tracta de retrobar el gust per la melodia, una melodia de línies nítides, no excessivament contrastada en canvis d'altura, amb una pulsació inexorable, com si volgués anul·lar el curs del temps, o potser anar més enllà d'un espai, evolucionant sense fi. Una música que també potser vol posar de manifest com ella pot prescindir de continguts expressius.

Fins a cert punt el *Dumbarton Oaks Concerto*, compost el 1938, demostra la viabilitat d'uns pentagrames sense altre fi que el de sonar en el temps, de combinar uns colors i unes línies per al gaudi purament auditiu.

Orquestra de Cambra Teatre Lliure. Direcció: Josep Pons. Obres de Rossini i Stravinsky. Fundació "la Caixa". 29 de maig de 1996.

tel.318.06.05 - fax 412.05.01

DINSIC

Esforços en camí

per JOAQUIM VILÀ i FOLCH

No és fàcil el creixement creatiu d'un coreògraf. Sobretot quan hi ha poca cosa a dir. Hi ha coreògrafs que abans d'emprendre un treball només tenen present algunes imatges, o bé unes sensacions imprecises, o senten alguna mena de neguit, i és sobre aquesta ambigüitat que comencen a treballar. Altres, d'una manera intuïtiva, fan moure les ballarines/ballarins i van triant el gra de la palla a mesura que el joc d'acció-reacció o el de la improvisació comença a donar elements per aprofitar. Molt sovint són les músiques les que ofereixen els materials de treball, l'espurna que motivarà la inspiració. I, és clar, cinquanta mil opcions més, les quals, convenientment adobades, formen l'acte creatiu. No es tracta pas ara de fer un inventari dels mòbils que envolten la gènesi i el desenvolupament del treball coreogràfic, sinó de retreure el ventall immens de possibilitats que comporta. És darrera d'aquestes possibilitats que comença el discurs creatiu del coreògraf. Perquè hi ha qui es diu coreògraf i és, només, un manipulador de formes, o un distribuïdor de moviments, o un ordenador del trànsit. Sovint, amb penes i treballs, quan s'ha aconseguit d'acabar un producte —que no vol dir haver elaborat un discurs— sense massa allargassaments ni mancances ostensibles, comença la dificultat, en haver de pensar una nova proposta. El coreògraf, llavors, segons l'experiència acumulada pot aprofundir les troballes anteriors, seguir el discurs que portava o bé canviar radicalment de registre per buscar noves maneres de treballar. Tot depèn que tingui clar allò que vol dir, allò que vol comunicar. El fet comença a preocupar quan t'a-

doneu que, sense resoldre problemes, sense arrodonir les propostes, el coreògraf canvia d'estil, de criteri, i —tastalletes— va fent pinzellades esparses a tort i a dret sense deixar sedimentar cap intuïció, cap idea, cap concepte. És per això que dic que no és fàcil el creixement creatiu d'un coreògraf. Sovint els graons que porten d'una composició a l'altra són molt prims i l'ascensió és molt lenta, o les idees hi són però hi manca un bon plantejament, o una bona evolució.

Totes aquestes consideracions m'han passat pel cap en voler parlar dels últims espectacles de dansa que he vist en els últims temps. El grup Increspación Danza (Barcelona, l'Espai, 15 de febrer) presentava dues propostes que em van semblar contradictòries o, si més no, divergents. La primera, *Stress-CE*, dóna voltes i voltes a una troballa inicial: el joc onomatopèic de les castanyoles; però l'espurna creativa s'acaba de seguida i la reiteració es fa pesada. Fins i tot, davant de segons quin tipus de públic, la proposta ha de resultar demagògica. En canvi a *Wad Ras* hi ha més idees, un joc coreogràfic molt més ric amb la voluntat de no caure ni en la demagògia ni en el tòpic, però a aquestes idees, els manca una cohesió dramàtica que n'arrodoneshi la unitat. Em va fer l'efecte de ser només un apunt, una bona idea per desenvolupar, un intent de crear un clima progressiu que, en créixer, porti al crit, a l'alliberament d'una lluita interior; una lluita que no s'ha manifestat amb prou contundència, contrast, enfrontament dramàtic.

Satsumas (Barcelona, l'Espai, 7 de març) amb *Petúnies* aconsegueix moments d'una gran bellesa, però juga amb un cert esteticisme en una bona colla d'estructures formals i això, a manca d'un tensió dramàtica més preci-

Carles Salas

sa, dóna a l'espectacle una sensació fràgil d'ambigüitat. Carles Salas a *Georg*, presentat per Búbulus (Barcelona, l'Espai, 21 de març), també juga amb l'esteticisme, però hi dóna un contingut dramàtic més profund, encara que, potser, es perd una mica en reiteracions innecessàries i en solucions coreogràfiques excessivament utilitzades.

Gelabert-Azzopardi (Barcelona, Teatre Lliure, 21 de març) en *Armand Dust 2* i en *Set*, posa en un primer pla l'exquisit perfeccionisme de Cesc Gelabert, tant en el joc conceptual com en el coreogràfic i l'interpretatiu. Gelabert gaudeix del moviment en els seus mínims matisos i els fa gaudir mentre evoluciona, sense deixar al marge la teatralitat de cada proposta. En les coreografies de Cesc Gelabert no hi ha reiteració, hi ha acumulació de moviments i experiències, i una manera de fer que als espectadors fidels resulta familiar, ja que el coreògraf-ballerí insisteix en els mateixos temes i és fidel a l'estètica que ha anat configurant amb els temps. Potser, els espectadors impacients desitgen que Cesc Gelabert es llanci endavant amb una passa més llarga, amb més contundència i efectivitat. La minuciositat i la rigorositat en la preparació, la continuïtat i el desenvolupament de formes i conceptes fan que les propostes de Gelabert-Azzopardi tinguin una gran consistència. En el món de la dansa tot depèn de les coses que es vulguin dir. I a l'hora de l'espectacle, de les que realment es diuen.

ferrovial
a CATALUNYA

Guia de la música de càmara

Dirigida per François-René Tranchefort. Versió espanyola i adaptació de José Luis García del Busto. Alianza Editorial. Col·lecció Alianza Diccionarios.

Heus ací un llibre que té com a virtut principal el seu caràcter d'obra imprescindible. I empro aquest mot essent conscient del seu pes i transcendència. En tot cas, i de forma immediata, cal preguntar-se per què i per a qui ho és, d'imprescindible. D'aquesta manera l'afirmació rotunda inicial pot adquirir el seu valor més autèntic i no quedar-se en pura especulació subjectiva sense més autoritat ni pes.

Ens trobem davant d'una obra que en la seva llarga extensió —gairebé mil cinc-cents pàgines farcides de text— forneix una informació gairebé exhaustiva del conjunt de les obres de cambra més transcendents escrites mai. Trobem, doncs, en aquesta realitat un perquè ben

poderós que, a més, s'enriqueix amb altres elements. Per damunt del valor que té haver aplegat en un sol volum l'estudi de cadascuna de les obres de cambra dels creadors més importants de la història de la música hi ha també el fet de com es produeix això. Parlem, doncs, de la dimensió qualitativa fonamental, sense la qual aquell afany completiu o inventariador adquiriria un valor molt menys transcendent.

I en aquest sentit l'anàlisi de les obres obeeix a uns criteris molt encertats, ja que ateny tant la dimensió i el context històric de les mateixes com també un aprofundiment formal molt acurat. I, a més, emprant un llenguatge que pot ser atès tant per l'especialista com per l'afecionat mínimament rigorós. Perquè, en definitiva, ens trobem davant d'una obra que cerca arribar a grans audiències —si se'm permet el símil musical.

I aquí enllacem amb l'altre component justificador de l'axioma o aprio-

risme amb què he iniciat aquesta recensió: el llibre és obert a un segment molt ampli de lectors. Perquè, pels mèrits apuntats del seu contingut, resulta molt útil a molts. Als estudiosos en primer lloc, però també a estudiants de música, a professionals de la interpretació —a aquells que vulguin obrir el seu camp de visió per damunt de l'absorbent pentagrama—, i també i en gran mesura —insisteixo en això— a l'afecionat atent i selectiu. A aquell que va al concert amb un *background* ben alimentat, ja sigui pel recurs a una discografia escollida o per la lectura de textos com els que li pot furnir aquest llibre. Ambdues, maneres molt enriquidores de gaudir del concert. Com s'assenyala al pròleg, "La intenció... és ajudar l'oient que no tingui a mà la partitura de l'obra a "seguir-la" en el seu desenvolupament, a comprendre la seva organització general així com les seves estructures elementals, a apreciar-la, de manera especial a qui no es conformi solament amb

el plaer auditiu: en resum, a invitar aquest oient a una escolta activa". Explicació que em sembla d'una absoluta exactitud.

La versió espanyola de José Luis García del Busto ha servit també per enriquir alguns aspectes de compositors espanyols presents a la versió original —P. Soler, Gerhard, Falla i Turina— mentre ha deixat intacte el que es refereix a Arriaga, alhora que hi ha afegit Carmelo A. Bernaola, Joan Guinjoan, Cristóbal Halffter, Tomás Marco, Xavier Montsalvatge, Luis de Pablo i Lluís del Milà. D'aquesta manera es completa la xifra de cent vuitanta compositors l'obra de cambra dels quals és estudiada en aquesta obra absolutament cabdal. El llenguatge obeeix a uns criteris de "normalitat" i de despullament de temptacions de saviesa exclusivista que s'agraeixen molt, els quals arrodoneixen aquesta imatge potent, funcional i alhora atractiva que defineix el volum. ● **Jaume Comellas**

CICLE DE CONCERTS ELS DIUMENGES AL PALAU

IV TEMPORADA 1996

Diumenges a les 18 h.

12 de maig

**Orquesta Ciudad de Granada.
Cor de Cambra del PMC**

(patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya).

Susan Chilcott, soprano.
Marina Rodríguez, contralt.
Francesc Garrigosa, tenor.
Peter Mikulas, baríton.

Dir.: **Josep Pons**

Haydn, Mozart

Preus: de 800 a 2.300 ptes.

19 de maig

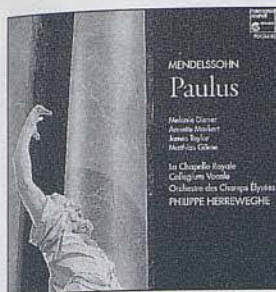
**Orquesta Filharmonia de
Cambra de Barcelona.**

Jordi Camell, piano.
Dir.: **Ernest Martínez-Izquierdo.**

Beethoven, Mozart.

Preus: de 500 a 1.700 ptes.

Palau de la Música Catalana

Mendelssohn: Paulus

Melanie Diener, Annette Markert, James Taylor i Matthias Gorne. La Chapelle Royale, Collegium Vocale i Orchestre des Champs Élysées. Direcció: Philippe Herreweghe. Harmonia Mundi 901584.85.

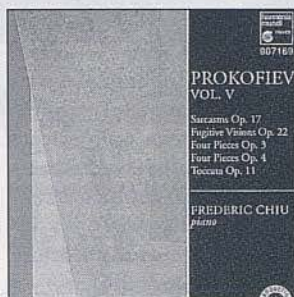
Ens trobem ara en la que sembla la darrera aventura d'aquest grup que encapçala Herreweghe, ja que es tracta de la gravació del darrer novembre, enregistrada a Suïssa.

És sabut que aquesta mena de cooperativa que ell encapçala fa una important producció anyal amb uns membres fidels i que van retocant la partitura de torn fins a la producció discogràfica. Si el catàleg breu, però important, que es va creant no deixa d'esser fins i tot eclèctic quant a èpoques i estils, podem parlar ja de l'inconfusible personalitat de Herreweghe en totes les seves intervencions.

Recentment vam tenir l'avinentsa de comentar la seva singular *Missa Solemnis*, model de contenció i aprofundiment d'una partitura. Ara ho fem, per tant, respecte d'aquest gran oratori que és el *Paulus* mendelssohnià, en què la signatura del director queda ben palesa. Es tracta de l'afirmació del missatge antdivista per excel·lència, que no vol dir que estigui exempt de qualitat suficient i fins i tot remarcable. És, simplement, un rebuig de certs protagonismes que en aquest món que tractem aquí haurien de desentonar necessàriament. El

quartet de solistes vocals ressenyat en la capçalera d'aquesta nota té exactament el protagonisme en la mesura justa que li escau en aquest cas i la classe necessària per fer unes intervencions precioses.

En conjunt, cors i orquestra segueixen, per altra banda, l'òptim rendiment habitual. ● Josep Casanovas.

PROKOFIEV: Vol. V.- *Sarcasms op. 17. Fugitive Visions op. 22. Four pieces op. 3 i op. 4. Toccata op. 11.*

Frederic Ciu, piano. Harmonia Mundi 907 169.

Es publica ara aquest "volum V" d'una sèrie dedicada a Prokofiev a cura d'aquest pianista americà d'ascendència oriental i de qui només tenim notícia de dues trameses més, la de la integral de les sonates i la de reduccions al piano —originals— dels coneguts ballets del mateix compositor.

Personalment, ens hem estimat sempre aquestes peces misterioses dels primers *opus* de Prokofiev, els dels anys inicials de la seva carrera, llavors netament europea i sotmesa a totes les influències. És el compositor en el seu vessant entre místic i esotèric, fins i tot netament sarcàstic (aquests *Sarcasms* de l'*op. 17*) i sobretot les inimitables *Visions Fugitives* de l'*op. 22*.

Tampoc no podem deixar de recordar en aquest període les afinitats que manté amb el nostre Mom-

pou. De fet, la interpretació que en fa aquí el pianista Frederic Ciu (singular casualitat onomàstica) és subtil i noble, amb lectura singularment tendent a l'atmosfera impressionista. És, per tant, un altre disc que podem recomanar per la seva solvència i, en especial, el seu caràcter d'antologia plausible per a l'obra pianística íntima de Prokofiev. ● J.C.P.

LUIS DE PABLO: *Tarde de poetas*

Luisa Castellani, soprano. Jorge Cheminé, bariton. Cor de València. Orquestra del Teatre Lliure. Dir.: Josep Pons. Harmonia Mundi 901568 2 CD DDD

Els textos poètics són una excusa per a Luis de Pablo per escriure per a l'orquestra amb la paleta riquíssima que se li coneix, efectista, però mai gratuïta i amb un sentit del ritme amb la inspiració emanada de la lectura.

En aquesta *Tarde de poetas* parteix de Marcial i Ibn Gabirol, de poetes perses, de Góngora, de Carlo Porta, de Juan Larrea, de Vicente Aleixandre, però la veu hi és tractada més com un element sonor modulable fins a l'infinitèsim que no com a portador d'un missatge. És suggestiu que les composicions per a veu i diverses combinacions d'instruments s'intercalin amb obres orquestrals, per cert, bellíssimes. Són les *Transiciones instrumentales* (I, II, III i IV) i la *Meditación instrumental*, totes del 1986.

La interpretació és estupenda i el mèrit principal se l'endú Josep Pons. El Cor de València intervé en dues composicions ("Vuit epigrames a Marcial" i "Como Moisés el viejo", la més llarga de la col·lecció, dotze minuts). Els solistes vocals, Cheminé i Castellani, s'enfronten a moments de gran compromís vocal,

dels quals surten victoriosos, encara que en el cas de la soprano, el record d'una Ricci o una Abad qüestionen en certa manera el gran predicament internacional de què gaudeix. És una llàstima que per un quart d'hora de música hagi calgut un segon compacte, però la despesa suplementària no ha d'acovardir el curiós i encara menys el qui es complau en les consonàncies de la música atonal (De Pablo és un mestre a captivar l'oïda), perquè l'audició és realment gratificant.

Els comentaris de García del Busto ho volen desmentir, però les obres, vint en total i que alternen els gèneres, s'articulen com un *patchwork* heteròclit que serveix perfectament la idea de diversitat que emana del títol.

Per cert, el compositor ha fet retirar del seu catàleg una obra ja referenciada (la *Glosa a un texto de Luis de Góngora*, del 1961) per tal d'incloure-la en el nou recull que va ser estrenat en el Festival d'Alacant de l'any 1986 pel grup Koan sota la direcció de J.R. Encinar. ● X.C.-D.

JOAN ALBERT AMARGÓS: *Concert per a clarinet. Trio per a flauta, clarinet i cor anglès. Sonates per a dues flautes i per a flauta i piano*

Orquestra de Cambra Teatre Lliure. Walter Boeykens, clarinet. Dir.: Josep Pons. Harmonia Mundi 905232 DDD

La multinacional Harmonia Mundi acaba de treure tres compactes més amb l'Orquestra del Lliure, ara dedicats a Joan Albert Amargós, Josep Soler i Luis de Pablo que incrementen la llista de col·laboracions fins a un total de nou. Com sempre,

són edicions impecables i molt atractives pels vistosos collages de Frederic Amat a les portades.

En el d'Amargós hi figura el *Concert per a clarinet* estrenat l'any passat. És una obra vitalista i agradosa que denota el coneixement que té el compositor de les possibilitats d'un instrument que practica. El *Concert* té l'estructura canònica en tres moviments (animat, lent i animat) i en el central és el clarinet qui crea i manté la tensió. En els altres dos l'orquestra es fa més present. La influència de diversos vessants de la música americana (balada, rag, jazz) hi és evident, com la utilització d'accents magribins en el tercer moviment.

Es destacable la capacitat del compositor per canviar de registre i d'escriure per a l'orquestra. L'estupenda planificació sonora es beneficia de l'enregistrament perquè potencia la presència sonora d'altres instruments.

El gran clarinetista Walter Boeykens hi està plenament de facultats i de creativitat, amb una sonoritat densa imbuïda de protagonisme, amb una gran varietat en els atacs i un *legato* sensacional. Els del Lliure, a l'alçada de les expectatives.

El *Trio* és de l'any 1980 i denota l'admiració d'Amargós per Hindemith. És una obra fina i enigmàtica, abstracta malgrat l'entitat de l'element melòdic; l'interpreten magníficament Jaume Cortadellas (flauta), Xavier Figuerola (clarinet) i Philippe Vallet (cor anglès).

Les dues *Sonates* són de l'any anterior, però paradoxalment sonen com una estilització neoclàssica del *Trio*, particularment l'escripta per a dues flautes (en la qual també intervé Patricia Mazo), en no moure's de l'àmbit dels instruments de vent. En la que és per a piano i flauta, la comesa del piano assumeix un gran relleu —especialment en l'"Andante"— i hi està magnífic Lluís Vidal.

Per últim, cal fer un aclariment sobre un fet que ha estat explicat per Pons a l'opinió pública en clau política. No és cert que la Generalitat hagi retirat a aquest inici de col·lecció una subvenció milionària. Sí que ho és que la multinacional no va fer cas de reiterats avisos (durant mesos) d'estar fora de termini per cobrar-la i que no va presentar els compactes en el temps convingut. D'altra banda, el català brilla per la seva absència en els comentaris que figuren en el fullet d'aquest compacte dedicat a un compositor del país. ● X.C.-D.

ALBERT MORALEDA:
Missa Críptica
de la Sagrada Família. Missa del Remei. Pare Nostre, Pater Noster

Cor Ricercare. Dir.: Cecília Velázquez. Edicions Albert Moraleda 95326. DDD

El compacte aplega dues misses, amb el complement de dos breus parenostres per a cor a cappella, obres compostes per Albert Moraleda entre l'hivern de 1992 i la tardor de 1993.

Són composicions en les quals les limitacions de manca de subjecció a un credo estilístic son superades pel mèrit de ser més directes. Són obres assequibles, recollides, d'audició fàcil. Moraleda comenta en el fullet de coberta la seva admiració per Gaudí com a arquitecte, però també com a home de fe i per això ha volgut plasmar en la *Missa Críptica* el Temple de la Sagrada

Família, més en la seva part misteriosa que la pròpiament espectacular.

Per contra, la *Missa del Remei* pretén adaptar-se a un espai petit, a qualsevol ermita. El seu cant és més recollit, més relacionat amb la pregària i adopta, en conseqüència, el català per fer entenedora la lletra. Aquesta intenció és constant en les quatre peces: exaltació de les paraules, primàcia dels textos de la missa catòlica.

Moraleda empra pocs elements, però els conjuntina i reitera amb encert (per exemple, els obstinats sobre les paraules "Sanctus" o "Miserere" en les diverses seccions com a fons de la melodia).

És una música amb poques complicacions harmòniques, polifòniques o rítmiques, més plàstica que constructiva, més händeliana que bachiana, si se'n permet el símil. En tot cas, hi ha passatges en què el resultat no desmereix d'un Britten, per posar un referent menys exagerat.

El Cor Ricercare interpreta amb l'equilibri i el convenciment adients unes obres escrites amb la sinceritat de l'home de fe. ● X.C.-D.

EDUARD TOLDRÀ:
Obra per a cobla

Cobla Sant Jordi. Direcció: Jordi León. Edicions Abert Moraleda.

Amb gairebé tota seguretat aquest CD constitueix un dels millors i més importants homenatges que hom ha dedicat a Eduard Toldrà en l'aveniment de complir-se, l'any passat, el centenari del seu naixement. Per damunt de tanta i tanta celebració de natura més o menys perdurable, ens trobem davant d'una realitat destinada a deixar petja, a donar vivència i permanència de la personalitat d'aquell a qui és dedicada.

La Cobla Sant Jordi ha aplegat en aquest enregistrament un total de 13 composicions, dotze de les quals

són sardanes i la darrera la seva esplèndida glossa *Dances de Vilanova*, que com remarca molt bé Jordi León en el comentari que acompanya el disc és la composició "considerada en la història de la música per a cobla, com la primera obra de concert que escapa de la forma sardana".

El disc té un caràcter autènticament antològic en recollir no solament els títols més coneguts de la seva producció sardanista —*Sol ixent*, *Camperola*, *L'hostal de la Peira*, *El bac de les ginesteres* o *La fageda d'en Jordà*—, sinó també títols que formen part dels racons més amagats i no per això mancats d'interès, del seu no massa extens *opus*. Es tracta de la primerenca *Sol ponent* (1917), o bé *Mariona* (1921). En alguns casos hi ha obres "injustament oblidades", com remarca també amb encert el director de la Cobla Sant Jordi, i que aquí apareixen enregistrades per primera vegada. És el cas de *Gentil Antònia*, *Puig neulós*, *El roserar* i *Salou*.

En conjunt, es tracta d'un disc indispensable per a aquells que vulguin conèixer bé l'obra per a cobla d'un dels músics més importants que ha donat el país; una parcel·la de l'obra creativa de Toldrà que s'insereix molt exactament en el conjunt de tota la seva producció per la seva lluminositat, mestria en el tractament compositiu i un sentit innat de l'elegància i la distinció.

Afortunadament, hom ha pogut comptar amb una interpretació modelica de la Cobla Sant Jordi, formació que sota el guiatge de Jordi León ha fet del culte a la música de concert una divisa seguida amb una fidelitat i un rigor importants.

Uns comentaris del mateix Jordi León, i també d'Albert Moraleda, molt precisos i molt útils per ajudar a situar l'abast del contingut del disc, acaben d'arrodonir el valor i l'interès d'aquesta producció. ● J.C.C.

Orquestra simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya

Temporada 1995-96

OCTUBRE

Div. 21 Diu. 22
Schlomo Mintz, *viola i director*
Gil Sharon, *violí*
Mozart: La flauta màgica. Obertura.
Mozart: Simfonia concertant per a violí i
viola, K. 365
Brahms: Simfonia núm. 4, op. 98

NOVEMBRE

Div. 3 Diss. 4 Diu. 5
Lawrence Foster, *director*
Mark Kaplan, *violí*
Enescu: Rapsòdia romanesa núm. 2, op. 11
Bartók: Concert per a violí i orquestra
núm. 1, op. pòstum
Enescu: Rapsòdia romanesa núm. 1, op. 11
Bartók: Concert per a violí i orq. núm. 2

Div. 10 Diss. 11 Diu. 12
James Loughran, *director*
Albert Guinovart, *piano*
Bernaola: Villanesca
Chopin: Concert per a piano i orquestra
núm. 2, op. 21
Dvorák: Simfonia núm. 7, op. 70

Div. 17 Diss. 18 Diu. 19
Salvador Brotons, *director*
Bruno Leonardo Gelber, *piano*
Montsalvatge: Sortilegis
Schumann: Concert per a piano i orquestra,
op. 54
Debussy: Printemps
Txaikovski: Romeo i Julieta. Obertura -
Fantasia

Diss. 25 Diu. 26
Jan-Latham Koenig, *director*
Miquel Bofill, *saxòfon*
Poulenc: Les Biches. Suite
Benjamin: Concert per a saxòfon i orquestra
Txaikovski: Simfonia núm. 4, op. 64

DESEMBRE

Div. 1 Diss. 2 Diu. 3
Antoni Ros Marbà, *director*
Josep M. Colom, *piano*
Beethoven: Concert per a piano i orquestra
núm. 4, op. 58
Beethoven: Simfonia núm. 3, op. 55

Div. 15 Diss. 16 Diu. 17
Edmon Colomer, *director*
Falla: Homenajes
Pedrell: El cant de la muntanya (estrena)
Stravinsky: La Consagració de la Primavera

GENER

Div. 12 Diss. 13 Diu. 14
Franz-Paul Decker, *director*
Gary Karr, *contrabaix*
Txaikovski: Caprici italià, op. 45
Schiffman: Concert per a contrabaix i orquestra
Paganini: Fantasia - Moisés
Respighi: Pins de Roma

Diss. 20 Diu. 21
Franz-Paul Decker, *director*
Jordi Vilaprinyó, *piano*
Schubert: Rosamunda. Obertura
Taverna: Auguris, per a piano i orq. (estrena)
Bruckner: Simfonia núm. 4

Div. 26 Diss. 27 Diu. 28
Franz-Paul Decker, *director*
Albert Attenelle, *piano*
Coral Càrmina (Cor col·laborador de l'OBC)
Centenari Robert Gerhard
Gerhard: Soirées de Barcelona
Gerhard: Concert per a piano i cordes
Gerhard: Sis cançons populars catalanes
Gerhard: Sardana núm. 1
Gerhard: L'alta naixença del Rei En Jaume

FEBRER

Div. 9 Diss. 10 Diu. 11
Eliahu Inbal, *director*
Strauss: Macbeth, op. 23
Strauss: Simfonia Alpina, op. 64

Div. 16 Diss. 17 Diu. 18
Eliahu Inbal, *director*
Christian Zacharias, *piano*
Mozart: Concert per a piano i orquestra núm.
20, K. 466
Mahler: Simfonia núm. 1

Diss. 24 Diu. 25
Antoni Ros Marbà, *director*
Stephen Kovacevich, *piano*
Brahms: Concert per a piano i orq. núm. 2
Brahms: Simfonia núm. 2, op. 73

MARÇ

Div. 1 Diss. 2 Diu. 3
Vladimir Valek, *director*
Lluís Claret, *violoncel*
Dvorák: Otello. Obertura op. 93
Dvorák: Concert per a violoncel i orquestra,
op. 104
Dvorák: Simfonia núm. 9, op. 95, «Nou Món»

Div. 8 Diss. 9 Diu. 10
Ronald Zollman, *director*
Rafael Orozco, *piano*
Charles: Variacions per a orquestra (estrena)
Beethoven: Concert per a piano i orquestra
núm. 1, op. 15
Franck: Simfonia en re menor

Div. 15 Diss. 16 Diu. 17
Libor Pesek, *director*
Barry Douglas, *piano*
Brahms: Obertura Acadèmica, op. 80
Beethoven: Concert per a piano i orquestra,
núm. 2, op. 19
Dvorák: Simfonia núm. 6, op. 60

Diss. 23 Diu. 24
Franz-Paul Decker, *director*
Sviatoslav Lips, *piano*
(Premi Maria Canals 1994)
Rachmaninov: Concert per a piano i
orquestra núm. 3, op. 30
Shostakòvitx: Simfonia núm. 11, op. 103,
«L'any 1905»

Div. 29 Diss. 30 Diu. 31
Franz-Paul Decker, *director*
Catherine Cho, *violí*
Brahms: Serenata núm. 1, op. 11
Goldmark: Concert per a violí i orq., op. 28
Liszt: Mephisto Waltz

ABRIL

Diss. 13 Diu. 14
Edmon Colomer, *director*
Swingle Singers
Beethoven: Simfonia núm. 7, op. 92
Berio: Simfonia

Div. 19 Diss. 20 Diu. 21
Ernest Martínez Izquierdo, *director*
Maria Lluïsa Muntada, *soprano*
Stravinsky: Pulcinella. Suite
Debussy: Iberia
Mompou: Cinc melodies de Paul Valéry
Stravinsky: L'ocell de foc

Div. 26 Diss. 27 Diss. 28
Vladimir Fedosseiev, *director*
Alyssa Park, *violí*
Wagner: Rienzi. Obertura
Mendelssohn: Concert per a violí i orquestra,
op. 64
Shostakòvitx: Simfonia núm. 6, op. 53

MAIG

Div. 3 Diss. 4 Diu. 5
Franz-Paul Decker, *director*
Ida Haendel, *violí*
Klengel: Hymnus per a 12 violoncels
Cervelló: Cant a Pau Casals
Casals: Sardana per a orq. de violoncels
Britten: Concert per a violí i orq., op. 15
Strauss: Així parlà Zarathustra, op. 30

Div. 10 Diss. 11 Diu. 12
Franz-Paul Decker, *director*
Joaquín Achúcarro, *piano*
Schumann: Obertura, Scherzo i Finale, op.
52
Beethoven: Concert per a piano i orquestra
núm. 3, op. 37
Wagner: L'Or del Rhin: Entrada dels déus al
Walhall
Wagner: Sigfried: Remors del bosc
Wagner: El capvespre dels déus: Viatge de
Sigfried pel Rhin. Marxa fúnebre

Div. 17 Diss. 18 Diu. 19
Lawrence Foster, *director*
Rudolf Buchbinder, *piano*
Beethoven: Concert per a piano i orquestra
núm. 5, op. 73
Ravel: Rapsòdia Espanyola
Ravel: Pavana para una infanta difunta
Ravel: Alborada del gracioso
Ravel: Bolero

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Ajuntament de Barcelona
Àrea de Cultura

Venda de localitats: de dilluns a divendres, de 10 a 21 h., i dissabtes,
de 15 a 21 h., a les taquilles del Palau de la Música Catalana. C/. Sant
Francesc de Paula, 2
Venda de localitats per telèfon: trucant a les taquilles del Palau de la
Música Catalana. Tel. 268 10 00
Tel. Informació: 317 10 96

Perquè és Patrimoni de la

I a Caixa de Catalunya, que estem treballant

de tots. Per a tothom.

